

BORGERNES INDFLYDELSE

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K
(sendt til mim@mim.dk)

Fredericia 4. januar 2005

Indsigelse mod: Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning (udmøntning af kommunalreformen)

Vi vil gerne gøre indsigelse mod, at § 11 g m.fl. ændres på en måde, så al VVM-kompetence tillægges kommunerne – ligegyldigt at disse måske er ejer af det anlæg, der skal miljøvurderes.

For at eksemplificere vores indsigelse vil vi gerne – kort - beskrive det vigtigste i sagsforløbet ved udvidelse af Fredericia Havn.

Fredericia Havn ejes af Associated Danish Ports, der er ejet af Fredericia, Nyborg og Middelfart Kommuner. Fredericia Kommune ejer ca. 90 % af aktierne.

Efter et enstemmigt byråd lige før sidste valg besluttede IKKE at gennemføre en havneudvidelse - bl.a. på baggrund af ca. 800 indsamlede underskrifter fra naboer og lystsejlere, besluttede det næsten samme byråd 2 år efter at omgøre denne beslutning.

Miljøsagsbehandlingen gik i gang og et - efter vores mening - meget mangelfuldt materiale blev fremsendt til Vejle Amt. Bl.a. fremsendtes en støjanalyse, der ikke medtog væsentlige støjkloder såsom en projekteret jernbane, og støjen var ikke beregnet for et nærliggende rekreativt område. Indstillingen fra Fredericia Kommune og Havnen var, at der ikke var behov for en VVM. Imidlertid besluttede Vejle Amt først på året 2004, at dette var nødvendigt. Bl.a. pga. at projektet indeholdt en støjmur, der samtidig skulle indeholde boliger. Hvilket ikke havde fået Fredericia Kommune til at overveje en VVM.

Siden er sagen flere gange stoppet af Fredericia Kommune, og før-offentlighedsfasen er endnu ikke gået i gang.

Det har undervejs fx været diskuteret i Fredericia Byråd, at da naboerne ikke vil acceptere en havneudvidelse, så må man ekspropriere til en sti. Så ejer kommunen strandgrunden og kan bestemme, om man vil have havneudvidelsen udfør de private boliger. Denne sti skal så anlægges på en strand, hvor alle i dag har fri ret til at færdes. Dette eksempel for at vise, at Fredericia kommune ikke skyer nogen midler for at få gennemført deres havneudvidelse.

Som forening, der repræsenterer naboer, lystsejlere (der skal have deres lystbådehavn nedlagt og en ny meget dyrere bygget) og andre interessenter i Fredericia Kommune, frygter vi, hvad der ville være sket, hvis Fredericia Kommune havde haft VVM-myndigheden på dette tidspunkt. Vi frygter meget mere, hvad der sker, når kommunen får forhalet sagen så meget, at de selv kommer til at VVM-behandle den.

Det må for os være et demokratisk princip – der beskytter naboer m.fl. – at en ejer ikke selv kan myndighedsbehandle sine virksomheder. Nærhedsprincippet må i denne sammenhæng have en anden betydning end at kommunen skal miljøbehandle alting. Nærhedsprincippet må i denne sammenhæng betyde, at de lokale kræfter, der arbejder for eller mod en sag stilles så lige som muligt, herunder at den ene part ikke tillægges en myndighed til at tillade det omstridte projekt.

Vi håber på en forståelse for problemet, der her er skitseret med et eksempel, men som må være et alment problem. Vi håber, at lovforslaget ændres således, at en kommune, der har aktier eller ejerandele i en virksomhed ikke selv kan myndighedsbehandle denne på så vitale områder.

Med venlig hilsen

Henrik Steenbach
Ballesvej 41
7000 Fredericia

Formand for Borgernes Indflydelse
www.borgernes-indflydelse.dk

Borgernes Indflydelse er en forening, hvis formål er at forhindre en udvidelse af Fredericia Havn mod syd. Borgernes Indflydelse er af Vejle Amt anerkendt som klageberettiget i sagen om udvidelse af Fredericia Havn.

Miljøministeriet

REGIONSRÅDET

Postboks 190
3700 Rønne
Tlf.: 5692 0000
Fax: 5692 0001
www.brk.dk

7. januar 2005

Høringssvar – strukturreform

Bornholms Regionsråd vil indledningsvis takke for de fremsendte udkast til lovforslag. Regionsrådet finder således, at forslagene ligger i naturlig forlængelse af de forhandlinger som Bornholms Regionskommune har haft med indenrigs- og sundhedsministeren.

Regionsrådet har dog følgende bemærkninger:

- *Lov om planlægning*
Bornholm bør sikres fuld regional status på planlovsområdet og det bør derfor fastlægges lovgivningsmæssigt, at alle regionale opgaver efter planloven udøves af Bornholms Regionskommune på Bornholm.
- *Forslag til lov om naturbeskyttelse*
Med udgangspunkt i Bornholms særlige geografiske forhold lægges der stor vægt på, at de opgaver som staten overtager, i videst muligt omfang løses på Bornholm og at fredningsnævnet på Bornholm bibeholdes.

Som konsekvens af, at der i § 55a i planlovsudkastet er lagt op til, at Bornholms Regionskommune selv kan udarbejde en regional udviklingsplan for Bornholm, ønsker Bornholms Regionskommune således kompetence til at disponere over en del af det tilskud som regionerne modtager fra staten, samt at kunne få andel i eventuelle midler fra EU til udviklingsarbejdet.

- *Forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v. samt lov om vandforsyning*
Bornholms Regionskommune har ingen bemærkninger til selve lovudkastet. Bornholms Regionskommunes vil dog gerne gøre opmærksom på, at det på alle måder vil være mest hensigtsmæssigt, at grundvandskortlægningen i praksis videreføres og afsluttes i Bornholms Regionskommunes

J.nr.: 00.01.00A09

regi – og som hidtil i tæt samarbejde med vandværker, landbrugsorganisationer m.m. I givet fald kunne det ske ved at staten indgår særlig aftale med Bornholms Regionskommune herom.

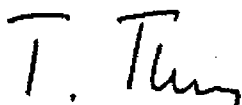
Opgaverne – der er formuleret i de to ovenstående forslag til lovændring – bør for Bornholms vedkommende varetages af Bornholms Regionskommune, svarende til Bornholms særlige placering i de øvrige plan- og miljølove.

• *Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse*

Bornholms Regionskommune har ingen bemærkninger til selve lovudkastet. Men som i ovenstående bemærkning ønsker Bornholms Regionskommune, at vand- og naturovervågningen i praksis videreføres i regionskommunens regi på kontraktbasis.

Desuden at der, i § 18a, som konsekvens af at Bornholms Regionskommune ifølge planlovsudkastet selv udarbejder den regionale udviklingsplan for Bornholm, indføres en kompetence til at disponere over en del af det tilskud regionerne modtager fra staten, samt at kunne få andel i eventuelle midler fra EU til udviklingsarbejdet.

Med venlig hilsen

Thomas Thors
Regionsborgmester

Dir. tlf.: +45 5692 1030
mail: thomas.thors@brk.dk

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Valby den 4. januar 2005

Kommentarer til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Campingrådet har gennemgået det tilsendte materiale vedr. ændringer af en række love under Miljøministeriet som følge af kommunalreformen.

Campingrådet tager til efterretning, at lovene først og fremmest er ændringer som følge af at kompetence overføres fra amterne til kommunerne, og det er Campingrådets vurdering, at det vil bringe beslutningerne tættere på borgerne.

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om sommerhuse og campering (§7)

Af forslaget kan det læses, at det i § 2, stk. 2 foreslås, at miljøministeren kan bemyndige kommunalbestyrelsen (i stedet for de nuværende amtsråd) til efter retningslinier fastsat af miljøministeren at træffe afgørelse om tilladelse efter stk.1. Hidtil har der været tale om, at amtsrådene har været bemyndiget til at træffe afgørelser i henhold til Campingreglementet. Af udkastet til almindelige bemærkninger fremgår det, at kompetencen fremover altovervejende vil blive overført til kommunerne.

Hvis man samtidig læser "Forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder" udsendt i høring fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, kan det i bemærkningerne til lovforslagets bestemmelser læses, at det endnu ikke er endeligt fastlagt, i hvilken udstrækning kompetencen vil blive delegeret til kommunerne.

Såfremt miljøministeren vælger at bemyndige kommunalbestyrelserne til at træffe afgørelser i henhold til Campingreglementet i samme omfang som i dag i amtsrådene, er Campingrådet indstillet på at videreføre den aftale af april 2000, som blev indgået mellem Amtsrådsforeningen, Skov- og Naturstyrelsen og Campingrådet om Campingrådets egenkontrol, som har været gennemført siden indførelsen af Campingreglementet den 26. januar 2000.

Campingrådet henleder i øvrigt Miljøministeriets opmærksomhed på, at Campingrådet for øjeblikket er i dialog med Skov- og Naturstyrelsen om en revision af Campingreglementet.

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om planlægning

I forhold til ændring af planloven savner Campingrådet mere præcise formuleringer om, hvad man vil med turisme, og hvordan turismeerhvervet skal inddrages i planarbejdet. Det nuværende udkast er efter Campingrådets opfattelse ikke forpligtende nok.

I forhold til det nuværende lovforslag er det meningen, at der i de forskellige regioner skal oprettes lokale vækstfora, som skal arbejde med erhvervsudvikling, herunder turisme. Campingrådet opfordrer til, at det præciseres, at turismeerhvervet får plads i de regionale vækstfora.

Turisme er en del af det omgivende samfund, og det er derfor vigtigt at gøre sig overvejelser om, hvordan turismen kan inddrages i samfundet med henblik på en bæredygtig udvikling. Turismeerhvervet omsatte i 2003 for 44,3 mia. kr. og skabte 71.000 fuldtidsjobs, og især i mange yderområder spiller turismen en vigtig rolle.

Med venlig hilsen

På Campingrådets vegne

Mogens Folkmann Andersen
Campingrådet
Mosedalvej 15
2500 Valby
Tlfnr: 39 27 88 44
mfa@campingraadet.dk

CFU

**Centralorganisationernes
Fællesudvalg**

Løngangstræde 25, 4. sal

1468 København K

Tlf 3817 8100 Fax 3817 8130

Modtaget i departementet

- 7 JAN. 2005

Miljøministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

7. januar 2005
13018.2 PW/HF

Hørings svar vedrørende lovforslag om kommunalreformen – Miljøministeriet

Forslag til lov om ændring af en række love på miljøområdet

CFU vil i forbindelse med de mange lovforslag i forbindelse med kommunalreformen udtrykke generel betænkelighed ved den hastighed, hvormed reformen ønskes gennemført, og lovforslagene giver generelt indtryk af, at mange forhold er uafklarede og begrænser vores muligheder for at gennemskue konsekvenserne af reformen.

CFU har koncentreret sig om det personalerelaterede indhold i reformen, og er generelt tilfreds med de udmeldinger, der er kommet fra såvel statsministeren som indenrigs- og sundhedsministeren om, at regeringen lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde.

Det er vores opfattelse, at en sådan tryghed kun kan etableres ved, at der gennemføres en løbende gensidigt forpligtende dialog med personaleorganisationerne.

En god proces og et succesfuldt resultat forudsætter en åben dialog og et konstruktiv samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, hvor alle gives mulighed for at bidrage med viden, erfaringer, ideer og forslag.

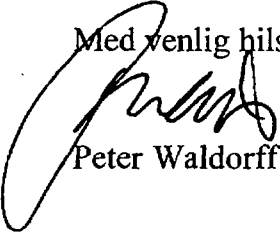
CFU ønsker, at medarbejdere og ledere kommer til at opleve gennemførelsen af kommunalreformen som en professionel og personalepolitisk god proces.

CFU skal i øvrigt henvide til de høringsvar, der måtte komme fra de respektive centralorganisationer samt disses medlemsorganisationer.

CFU forbeholder sig ret til at komme med bemærkninger til nærværende lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt..

Der vedlægges kopi af vores høringsvar af 7. januar 2005 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet til udkast til lov om visse procedurespørgsmål, der indeholder synspunkter på de personalerelaterede spørgsmål.

Med venlig hilsen

Peter Waldorff

CFU

Centralorganisationernes Fællesudvalg

Løngangstræde 25, 4. sal
1468 København K
Tlf 3817 8100 Fax 3817 8130

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

7. januar 2005
13010.8 PW/HF

Høringssvar vedrørende lovforslag om kommunalreformen – Indenrigs- og sundhedsministeriets område – Forslag til lov om visse procedure-spørgsmål

Centralorganisationernes Fællesudvalg har til høring modtaget udkast til en lang række lovforslag om gennemførelse af kommunalreformen indenfor Indenrigs- og Sundhedsministeriets område samt en lang række øvrige lovforslag.

Indledning

CFU konstaterer, at lovforslagene indeholder en række ikke konkretiserede bemyndigelser til ministeren, hvorfor der opstår uklarhed med hensyn til hvorledes reformen i sidste ende bliver udformet. Det begrænser vores muligheder for at gennemskue konsekvenserne af reformen.

Et eksempel herpå er, at indenrigs- og sundhedsministeren gives hjemmel til at lade opgaveflytninger finde sted såvel før som efter den 1. januar 2007.

CFU vil koncentrere sig om det personalerelaterede indhold i lovforslagene – herunder især udkast til forslag til lov om visse procedurespørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

CFU skal i øvrigt henvise til de høringssvar, der måtte komme fra de respektive centralorganisationer samt disses medlemsorganisationer.

Generelle bemærkninger

Regeringen har afgivet løfter om at sikre medarbejdernes løn- og ansættelsesvilkår, og at der er job til alle i den nye struktur. CFU har i den forbindelse med tilfredshed noteret sig, at det af lovforslaget og bemærkningerne hertil fremgår, at de ansatte skal følge opgaven, således at de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftigede med en opgave, der overføres til en anden myndighed, overføres til ansættelse under den pågældende myndighed.

En række andre forhold vil imidlertid også være en nødvendig forudsætning for, at der kan skabes trygge rammer for personalet ved omlægningen og dermed sikre de ansattes aktive og konstruktive deltagelse i opbygningen af den nye struktur. I den forbindelse skal CFU understrege, at det er en vigtig forudsætning for en vellykket proces, at personalet på alle niveauer inddrages – også i et langt videre omfang end de formelle regler om information og høring.

Politiske garantier om jobsikkerhed kan ikke kompensere for usikkerheden. Det bør derfor efter CFU's opfattelse som minimum anføres i lovbemærkningerne, at eventuel personalereduktion skal ske ved naturlig afgang.

CFU afgav en lang række både konkrete og generelle bemærkninger til udkast til lovforslag på Skatteministeriets område, idet det var vores opfattelse, at bestemmelser om de ansattes vilkår ville danne præcedens for personaleoverførsler som led i kommunalreformen.

Vi kan beklageligvis konstatere, at det nu fremsendte lovforslag ikke tager højde for tidligere afgivne bemærkninger.

Kopi af høringssvaret til Skatteministeriet vedlægges til orientering.

Vores bemærkninger vil i al væsentlighed koncentrere sig om at sikre størst mulig tryghed for de ansatte herunder, at der ikke sker forringelser i de ansattes nuværende ansættelsesvilkår. Det er CFUs opfattelse, at lovforslagene desværre ikke giver de nødvendige garantier herfor.

Forslag til lov om visse procedurespørgsmål

CFU's høringssvar vedrører

- Tryghed og medinddragelse
- Økonomi
- Udvidelse af ansættelsesområdet
- Arbejdssted og arbejdsopgaver
- Tjenestemænd
- Overenskomstansatte

Tryghed og medinddragelse

CFU er generelt tilfreds med de udmeldinger, der er kommet fra såvel statsministeren som indenrigs- og sundhedsministeren om, at regeringen lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde.

Det er CFU's opfattelse, at en sådan tryghed kun kan etableres ved, at der gennemføres en løbende gensidigt forpligtende dialog med personaleorganisationerne.

En god proces og et succesfuldt resultat forudsætter en åben dialog og et konstruktivt samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, hvor alle gives mulighed for at bidrage med viden, erfaringer, ideer og forslag.

CFU ønsker, at medarbejdere og ledere kommer til at opleve gennemførelsen af kommunalreformen som en professionel og personalepolitisk god proces.

CFU vil derfor kvittere for, at det af bemærkninger til lovforslaget fremgår, at det vil være naturligt, at de myndigheder, hvorfra ansatte skal overføres, på et passende tidspunkt giver de ansatte mulighed for at fremsætte ønsker til fordelingen og på et passende tidspunkt inddrager de involverede MED-udvalg og samarbejdsudvalg i drøftelserne om konsekvenserne af overførelsen af blandt andet de ansatte, således at det sikres, at personalets repræsentanter har mulighed for at drøfte juridiske, økonomiske og sociale følger for ansatte, der bliver berørt af reformen.

CFU skal i den anledning henlede opmærksomheden på den fælles udmelding om information og samarbejde i forbindelse med strukturreformen, som CFU og Personalestyrelsen udsendte til samtlige samarbejdsudvalg den 29. september 2004.

Det understreges i den fælles erklæring, at den tryghed, der skal skabes i forbindelse med omlægningerne, skal omfatte både de medarbejdere, som overføres fra kommune og amtskommuner og de allerede ansatte medarbejdere på det statslige arbejdspladser.

CFU finder det derfor vigtigt, at der i bemærkningerne til lovforslaget indarbejdes yderligere bemærkninger om personalets – herunder personaleorganisationernes - inddragelse og indflydelse på hele processen.

CFU ønsker, at hensigtserklæringen i bemærkningerne gøres mere bindende for de enkelte ledelsesniveauer, da dette vil være med til at skabe tryghed, omstillingsparathed og gennemsigtighed i processen for medarbejderne. Vi skal således foreslå, at MED- og samarbejdsudvalgene involveres før, under og ef-

ter afgivelsen og modtagelsen af medarbejderne. Endvidere bør MED- og samarbejdsudvalg involveres i udarbejdelse af "aftaleudkast" for så vidt angår de personalemæssige spørgsmål.

Personalestyrelsen og CFU har udarbejdet en fælles vejledning om kommunalreformen, som løbende vil blive udbygget. Vi anbefaler, at der i lovforslaget eller bemærkninger hertil henvises til denne vejledning.

CFU finder det uacceptabelt, at lovforslaget lægger op til, at Forvaltningslovens kapitler 4, 5 og 6 der handler om *partens aktindsigt, partshøring og begrundelse m.v.* ikke vil være gældende – samtidig med at lovforslaget bemærker, at de ansatte vil blive inddraget i processen.

Af lovforslagets bemærkningerne fremgår det, at man vil sætte forvaltningslovens regler ud af spil med henblik på at sikre en smidig proces. Det er efter CFU's opfattelse uantageligt.

Det skal understreges, at det forvaltningsretlige system og samarbejdsudvalgs-systemet ikke er alternative systemer, men derimod supplerende systemer. De forvaltningsretlige regler om partshøring har således til formål at sikre, at den ansatte får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, inden der træffes beslutning.

Denne retssikkerhedsgaranti i forhold til det enkelte individ tilgodeses ikke ved en løbende inddragelse af samarbejdsudvalget, der tager vare på kollektivets ret til information og høring.

CFU er derfor af den opfattelse, at lovforslagets § 15 skal udgå.

CFU har videre noteret sig, at samtlige medarbejdere senest den 1. august 2006 er orienteret om, hvilken ansættelsesmyndighed den enkelte overføres til. Vi finder det vigtigt, at der hurtigt kommer en afklaring af, hvor den enkelte medarbejder er placeret hos den nye arbejdsgiver og hvilke arbejdsopgaver medarbejderen fremover skal varetage.

Loven giver ikke nærmere retningslinier for yderligere oplysninger i den forbindelse, såsom indplacering hos ansættelsesmyndigheden, eventuelle ændringer i arbejdsopgaver og lignende.

Lovforslaget er efter vores opfattelse i modstrid med de tilkendegivelser, regeringen har givet om tidligst mulig afklaring for de ansatte.

CFU skal i den forbindelse henstille til, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationer bør inddrages i processen

CFU skal præcisere, at overgang til ansættelse i en anden offentlig myndighed ikke i sig selv indebærer en forpligtelse til at skulle tåle at gøre tjeneste et andet sted eller tåle ændringer i arbejdsopgaverne.

Sådanne eventuelle ændringer skal varsles efter de almindelige arbejdsretlige og funktionærretlige regler således, at der efter den konkrete ændrings karakter gives et passende varsel, og hvis der er tale om en væsentlig vilkårsændring, et varsel svarende til den pågældendes individuelle opsigelsesvarsel, hvorfor datoen 1. august 2006 er meget sent i forhold til en gennemførelsen af ændringen med virkning fra den 1. januar 2007.

Endelig skal CFU præcisere, at det ikke kun er i relation til de medarbejdere, der overføres fra kommunalt til statsligt regi, at der er behov for at skabe trygge rammer ved omlægningen samt behov for løbende at gennemføre den fornødne kompetenceudvikling. Det gælder også de medarbejdere, som i dag er statsligt ansat inden for de nævnte områder.

Økonomi

De økonomiske konsekvenser af den meget omfattende reform bør naturligvis være veloplyste.

Det gælder både på de enkelte områder, der berøres - og samlet set.

Det er derfor - i lyset af den stramme økonomiske udgiftsstyring - betænkeligt, at der ikke ligger økonomiske konsekvensberegninger til de enkelte lovforslag.

Partierne bag reformen har samtidig garanteret, at de ansatte følger opgaverne. Et væsentligt spørgsmål er hvorledes jobsikkerhedsgarantien finansieres?

Et andet væsentligt spørgsmål som lovforslagene ikke giver svar på er, hvad opgaveoverførelsen koster og hvordan finansieringen skal findes?

Helt basalt findes der sammenlignelige, men alligevel forskellige aftalesæt på det kommunale og det statslige område. Det er aftalesæt, som skal anvendes parallelt i den resterende overenskomstperiode. De overenskomstansatte fortsætter blandt andet med de kommunale lønreguleringer og herunder den kommunale sektors reguleringsordning. Tjenestemændene overføres derimod umiddelbart og forudsættes kompenseret samtidigt lønmæssigt ved indplaceringen på de statslige aftaler.

Således belastes de statslige budgetter af såvel forudseelige som uforudseelige udgifter i forbindelse med overgangen og i årene derefter. I den forbindelse er det ikke mindst relevant at rette fokus mod de nye lønsystemer i staten, hvor

en væsentlig forudsætning for disse er tilstedeværelsen af et lokalt økonomisk råderum.

Udvidelse af ansættelsesområde

Det anføres i lovforslaget, at ansættelsesområdet - både for tjenestemænd og overenskomstansatte - udvides til at omfatte den nye ansættelsesmyndigheds område. Dette er efter CFUs opfattelse ensbetydende med, at såvel de statslige som de overførte kommunale medarbejdere i princippet vil få hele landet som ansættelsesområde.

Lovforslaget indebærer en markant udvidelse af ansættelsesområdet, især for de (amts)kommunale medarbejdere, der overføres, idet deres ansættelsesområde typisk har været det enkelte amt eller den enkelte kommune.

CFU finder, at en sådan udvidelse forekommer at være både retsligt betænkelig og unødvendig, idet der bør kunne findes en løsning således, at opgaveflytningen kan gennemføres med en væsentlig mindre udvidelse af ansættelsesområdet.

CFU skal i den forbindelse henvise til, at tjenestemænd, der som led i kommunalreformen overføres fra amterne til selvejende institutioner under Undervisningsministeriet, får et ansættelsesområde, der er begrænset til den enkelte institution, jf. pkt. 2 i almindelige bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og voksenuddannelsescentre og forskellige andre love og til udkast til forslag til lov om ændring af lov om centre for videregående uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelse m.v., lov om mellem lange videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Videre fremgår det af bemærkninger til § 7, at *stor afstand mellem det hidtidige og det nye tjenestested udelukker således ikke i sig selv til at overtage den nye stilling*. CFU er enig i, at i forhold til passende stilling er afstand et ud af flere momenter, der indgår i en konkret vurdering, men vi mener dog, at stor afstand efter omstændighederne i sig selv kan indebære, at stillingen ikke er passende.

CFU er den af opfattelse, at vurderingen af hvorvidt et indgreb er af "særlig indgribende karakter" må vurderes i forhold til den stilling, tjenestemanden oprindeligt blev overført fra.

Personalestyrelsen har tidligere tilkendegivet, at lovudkastets udvidelse af ansættelsesområdet svarer til de regler, der blev fastlagt i forbindelse med dan-

nelsen af Hovedstadens Sygefællesskab (H:S) og Bornholms Regionskommune.

Dette er CFU ikke enig i, idet der ved dannelsen af H:S ikke skete andre ændringer i tjenestemændenes ansættelsesområde, end hvad tjenestemændene var forpligtede til at tåle ved fortsat ansættelse i den hidtidige stilling og for så vidt angår Bornholms Regionskommune blev ansættelsesområdet fastlagt til at være Regionskommunen.

Der er væsentlige forskelle i de trods alt snævre udvidelser af ansættelsesområderne i de tidligere situationer, og så det, der ligger i det nærværende lovforslag.

CFU forudsætter, at udvidelsen af ansættelsesområdet gennemføres så lempeligt som muligt således, at det både sker under hensyn til den enkelte medarbejder og opgaveflytningen, og selvfølgelig ved overholdelse af reglerne om varsling og lign.

Arbejdssted og arbejdsopgaver

CFU finder det vigtigt, at der meget hurtigt kommer en afklaring af, hvor det fremtidige arbejdssted for den enkelte medarbejder er placeret, og hvilke arbejdsopgaver den ansatte fremover skal varetage. Dette gælder for alle medarbejdere i den nye struktur.

CFU skal i den forbindelse henstille, at der i videst muligt omfang tages hensyn til såvel nuværende som kommende statsansatte medarbejders ønsker, ligesom tillidsrepræsentanter og personaleorganisationerne skal inddrages.

Tjenestemænd

Det fremgår af lovforslagene, at tjenestemænd overføres til statstjenestemandsansættelse med de hidtidige vilkår, og i bemærkningerne anføres det samtidig, at de ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandslvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det er CFUs opfattelse, at disse bemærkninger strider mod hinanden, idet der også på tjenestemandsområdet er indgået væsentligt forskellige aftaler i henholdsvis statsligt og kommunalt regi. Lovforslaget indeholder således ikke en konkret afklaring af, hvilke løn- og ansættelsesvilkår tjenestemændene skal have i fremtiden.

Det gælder såvel i forhold til løn, pension og andre ansættelsesvilkår, hvor regulativer (f.eks. pension) og aftaler (løn- og øvrige ansættelsesvilkår) er forskellige.

Der kan angives mange eksempler på forskelle, men CFU vil her alene pege på enkelte væsentlige forskelle.

I forbindelse med de nye lønsystemer er det på statens område aftalt, at fremtidige lønstigninger udover hvad den enkelte havde udsigt til i det gamle lønsystem – i grove træk – ikke medfører ændringer i den pågældendes tjenestemandspensionsskalatrin, men der indbetales pensionsbidrag af forskellen til en bidragsfinansieret pensionsordning på samme måde som for de overenskomstsansatte.

På det kommunale område er det aftalt, at der fortsat sker almindelig tjenestemandspensionsoptjening.

På det kommunale område er der desuden aftalt særlige pensionsforbedringer for såvel nuværende tjenestemandsansatte som allerede pensionerede kommunale tjenestemænd.

Det er der ikke i samme omfang på det statslige område.

Lønaftalerne i det kommunale område er også væsentlig forskellige i forhold til staten, idet man i kommunerne er i gang med en større omlægning af hele den gamle stedtillægsordning (områdetillæg).

Endelig skal det nævnes, at der også er en række forskelle, når det drejer sig om aftaler om øvrige ansættelsesvilkår som for eksempel aftaler om seniorordninger, frivillig fratreden, barsel og omsorgsdage, ferie og ansættelse på særlige vilkår.

Med det formål at sikre den enkelte tjenestemand – kommunal som statslig – mod ændringer i ansættelsesvilkårene, der vil blive opfattet som forringelser, skal vi foreslå, at der anvendes en model svarende til den, som blev anvendt i 1998 i forbindelse med overførslen af de kommunale levnedsmiddelenheder til staten – jf. lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m.

Modellen indebar, at de kommunale tjenestemænd blev tilbudt ansættelse som statstjenestemænd på de vilkår, der var gældende for tjenestemænd i staten, dog således at der ikke ville ske en forringelse af de pågældendes løn- og andre ansættelsesvilkår.

Modellen indebar endvidere, at såfremt en kommunal tjenestemand ikke ønskede ansættelse som statstjenestemand, blev den kommunale ansættelse opretholdt lige som de derfor gældende vilkår under den pågældendes udførelse af de opgaver, der blev henlagt til den tilbudte statslige stilling.

Med lovforslagene vil tjenestemænd fremover være forpligtet til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. Det anføres i bemærkningerne, at det ved en vurdering af, om en anden stilling kan anses for passende vil skulle indgå, at ændringerne i ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform.

Det anføres i den forbindelse, at de pågældende vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde, som de ikke ville være forpligtede til at overtage indenfor rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Ifølge bemærkningerne gælder dette dog ikke, hvis forpligtigelsen til at overtage en anden stilling indenfor rammerne af det nye ansættelsesområde er af særlig indgribende karakter for den enkelte.

CFU finder, at det med ovennævnte er højst uklart, hvor grænsen mere præcis går for, hvad den enkelte tjenestemand må tåle i forhold til forpligtigelsen til efter lovforslaget at overtage en anden passende stilling indenfor sit – udvidede – ansættelsesområde.

Det fremgår af lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ved pensionering fra denne ansættelse, får udbetalt en samlet tjenestemandspension af den nye ansættelsesmyndighed.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil en del af tjenestemændenes pensionsrettigheder være optjent under ansættelsen hos de hidtidige ansættelsesmyndigheder, mens en del af pensionsrettighederne vil være optjent under ansættelsen hos de myndigheder, som tjenestemændene overføres til.

Vi forudsætter, at lovforslaget ikke indebærer forringelser i de berørte tjenestemænds pensionsforhold i forhold til de berettigede forventninger, de pågældende inden overdragelsen kan have hertil.

Videre forudsættes det, at Personalestyrelsens notat af 29. oktober 2004 om pensions- og lønforhold for kommunale tjenestemænd, der overføres til staten (ToldSkat) i forbindelse med kommunalreformen, jf. bilag 3 til L130, finder tilsvarende anvendelse som uddybning af udkastets bemærkninger, og CFU skal henstille, at bemærkningerne udbygges i overensstemmelse hermed.

Den lukkede gruppe

CFU forudsætter, at amtskommunale tjenestemænd, der er ansat i henhold til lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998, opretholder denne status, når de overgår til en ny ansættelsesmyndighed, herunder pensionsvilkår i henhold til § 12 i samme bekendtgørelse.

CFU skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. beror på en aftale mellem Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Lærernes Centralorganisation om kommunalisering af folkeskolens ansatte. I forhold til etableringen af aftalen om folkeskolen af 27. marts 1992 var det en forudsætning, at der blev etableret en "lukket gruppe" af tjenestemænd, der overgik på særlige vilkår.

Det er CFU's opfattelse, at kommunalreformens gennemførelse ikke forudsætter nogen ændring af status for "den lukkede gruppe" af tjenestemænd i folkeskolen, og hvis vilkårene ønskes ændret, kan det alene ske efter forhandling mellem aftalens parter..

CFU skal derfor henstille, at bemærkningen til § 7 om tjenestemænd i den amtskommunale folkeskole, der er ansat efter lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. fjernes således, at tjenestemændene i den "lukkede gruppe" bevarer den hidtidige status, herunder pensionering i henhold til § 12 i lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998.

Overenskomstansatte medarbejdere

CFU er enig i, at Virksomhedsoverdragelsesloven generelt bør gælde, og på baggrund af lovforslagets bemærkninger også i situationer, hvor der ud fra Virksomhedsoverdragelseslovens bogstav måtte kunne rejses tvivl om et område er inden for lovens rammer eller ej.

Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer imidlertid alene den ansattes individuelle rettigheder indtil overenskomstperiodens udløb, og vi skal gøre opmærksom på, at der også på overenskomstområdet er en lang række forskelle i overenskomstgrundlaget for stats- og kommunalt ansatte, idet de fleste af de aftaler, der er nævnt under tjenestemandsafsnittet også gælder for overenskomstansatte.

CFU skal pege på den generelle problematik ved at skulle overføre løn- og pensionsaftaler fra et overenskomstområde til et andet.

Vi finder, at det bør sikres, at de overførte overenskomstansatte efter udløbet af overdragelsesperioden i henhold til Virksomhedsoverdragelsesloven ikke kommer til at opleve en lønnedgang og/eller nedgang til et eventuelt lavere pensionsbidrag som følge af, at de herefter omfattes af de kollektive overenskomster og aftaler herom, der gælder på det statslige område.

Vi vil gøre opmærksom på et enkelt problem, nemlig spørgsmålet om at sikre den enkelte ansatte pensionsmæssig i forbindelse med virksomhedsoverdragelsesloven.

I dag er der ikke mulighed for, at det enkelte pensionsinstitut kan sikre grundlagsrenter, garanteret forrentning af indestående depoter ved overførsel fra et institut til et andet.

CFU skal derfor pege på nødvendigheden af, at de berørte parter i forbindelse med tilpasningsforhandlingerne er opmærksomme på alle relevante aftaler, bestemmelser og lignende.

Afsluttende bemærkninger

Det er CFU's opfattelse, at lovforslaget for så vidt angår de personalepolitiske og personalejuridiske forhold ikke er tilfredsstillende.

CFU skal derfor foreslå, at der garanteres gennemførelse af tilpasningsforhandlinger mellem de berørte parter både for tjenestemænd og overenskomstansatte således, at det kan klarlægges, hvilke løn- og ansættelsesvilkår, der skal være dækkende for de overførte grupper i fremtiden.

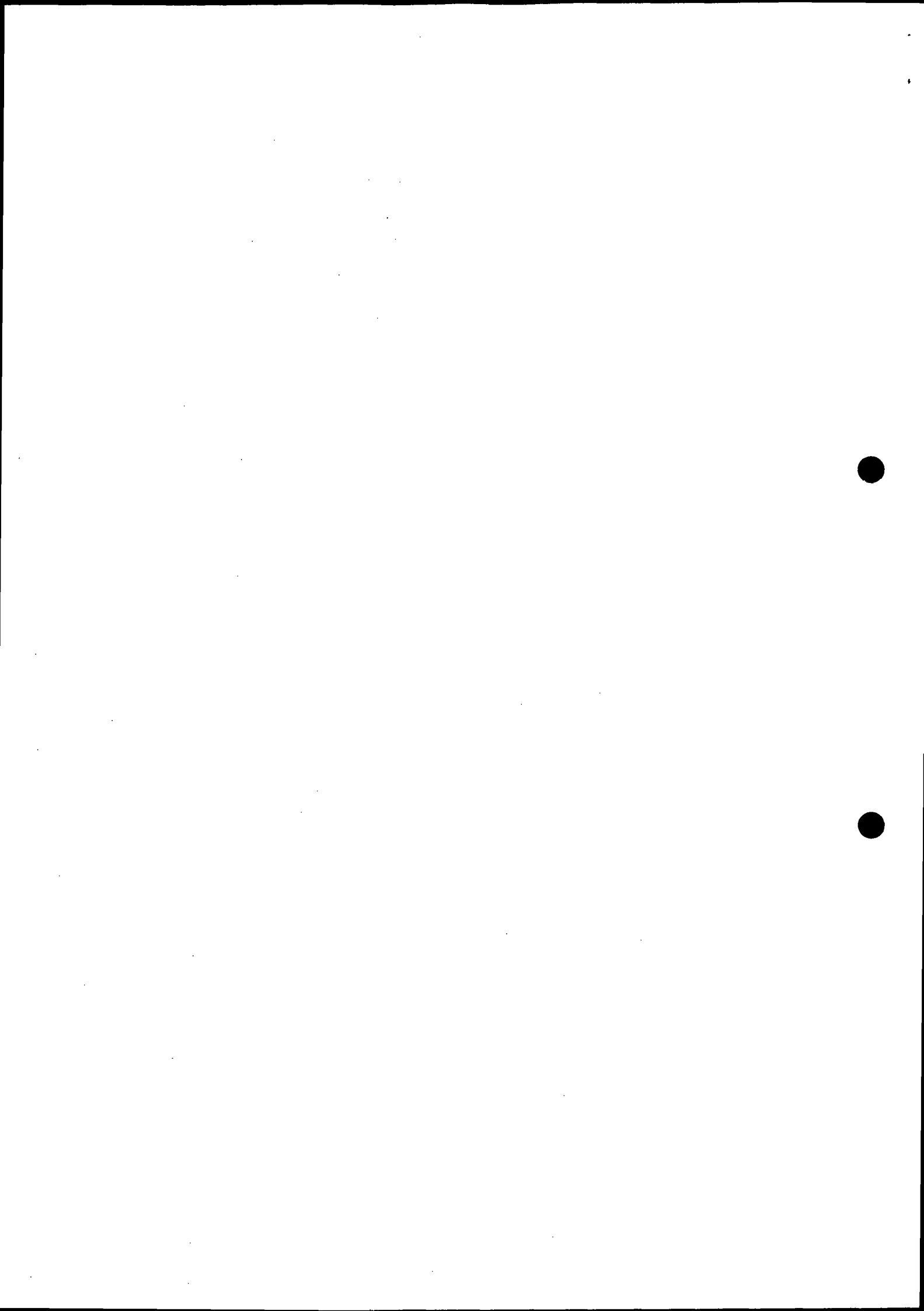
CFU har tilsluttet sig de politiske udmeldinger om tryghed for de berørte personer, og vi skal derfor opfordre til, at der afsættes den fornødne tid til og reel mulighed for dialog og forhandling mellem de berørte parter.

CFU forbeholder sig ret til at komme med yderligere bemærkninger til nærværende lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt.

Med venlig hilsen

Peter Waldorff

MODT. I MST.
= 5 JAN. 2005

Centralorganisationen af
industriansatte i Danmark

Miljøstyrelsen
strandgade 29
1401 København K

Dato : 3. januar 2005
Sagsbeh. : MJ-ama
CO-sagsnr. : 2004-02109
Deres journal nr.:

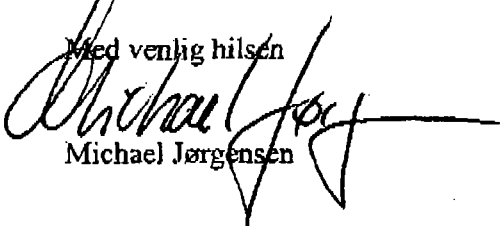
Høring om ændringsforslag på miljøområdet i forbindelse med gennemførelse af strukturreformen.

CO-industri har gennemgået forslag til lovændringer på miljøområdet og skal i den forbindelse knytte følgende bemærkninger til forslag om ændring i lov om miljøbeskyttelse. Det fremgår, at tilsyn med og godkendelse af virksomhederne overgår til kommunerne, bortset fra ca. 250 særligt komplicerede virksomheder, som får et statsligt tilsyn. Der etableres en mulighed for at virksomheder sammen med deres tilsynskommune kan søge om at "blive overført til statsligt tilsyn".

Reglerne om tilsyn med virksomhederne er udarbejdet i det såkaldte Myndighedsudvalg, hvor CO-industri har været repræsenteret. CO-industri har her givet udtryk for, at man ønskede at staten skulle varetage ansvaret for alle "bilag 1" virksomheder, dvs. for virksomhedstyper der ifølge godkendelsesbekendtgørelsen skal gennemgå en "fuld godkendelse". Det drejer sig om ca. 1200 virksomheder, de øvrige ca. 5000 godkendelsespligtige virksomheder kan "nøjes med" en standardgodkendelse baseret på generelle brancheregler.

Baggrunden for CO-industris holdning har været ønsket om en ensartet sagsbehandling og ønsket om at sikre en centraliseret kompetence på et højt fagligt niveau, således at tilsyn og godkendelse kan være en udbytterig dialog for virksomhederne. I arbejdet i Myndighedsudvalget stod det dog klart, at det var en del af forliget mellem regeringen og Dansk Folkeparti, at statens rolle skulle være stærkt begrænset. På den baggrund har CO-industri tilsluttet sig flertallet i udvalgets indstilling om, at ca. 250 virksomheder skal have statens tilsynsmulighed og at der skal etableres en mulighed for at virksomheder kan søge om at få staten som tilsynsmulighed.

Med venlig hilsen

Michael Jørgensen

CO-industri

Vester Søgade 12² · 1790 København V · Telefon: 33 63 80 00
Fax: 33 63 80 99 · e-mail: co@co-industri.dk · www.co-industri.dk

Miljøstyrelsen
Strandgade 29
1401 København K

7. januar 2005
SAV

Vedr. høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Miljøstyrelsen udsendte ved brev af 1. december 2004 ovennævnte forslag til lovpakke i høring frem til d.d.

DAKOFA skal hermed kort kommentere tre af de forelagte lovforslag, nemlig forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, forslag til ændring af lov om forurennet jord samt forslag til lov om ændring af lov om planlægning.

DAKOFA er ikke en interesseorganisation, og de fremsendte bemærkninger tjener alene til at illustrere de teknisk/administrative problemstillinger, som lovforslagene synes at kunne rejse.

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse:

Ud fra en affalds-synsvinkel synes de væsentligste ændringer at forekomme i lovens kapitel 5 (om forurenende virksomhed), hvor afgørelser fremover skal træffes af kommunalbestyrelsen eller af miljøministeren, idet miljøministeren i §40 tillægges hjemmel til at fastsætte nærmere regler herfor.

DAKOFA bemærker sig, at ifølge Myndighedsudvalgets rapport, skal skæringen mellem hvilke virksomheder, der skal godkendes af staten og hvilke, der skal godkendes af kommunerne, ikke følge den nye opdeling i godkendelsesbekendtgørelsen mellem på den ene side IPPC-, VVM- og risiko-virksomheder (bilag 1-virksomheder) og på den anden side virksomheder under forenklet procedure med standardvilkår (bilag 2-virksomheder)

Derimod fremgår det, at et flertal i udvalget finder, at ikke alle virksomhederne på listen i godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 bør have staten som godkendelsesmyndighed. Udvalgets flertal har således opstillet 7 kriterier for udvælgelse af de liste-punkter, der bør underkastes statslig godkendelse, og når herved frem til, at i størrelsesordenen 235 virksomheder i fremtiden skal "S-mærkes".

Denne liste omfatter af affaldsbehandlingsanlæg K101-107 med visse modifikationer. Nærmere betegnet er det således følgende affaldsbehandlingsanlæg, der foreslås underlagt statslig godkendelse:

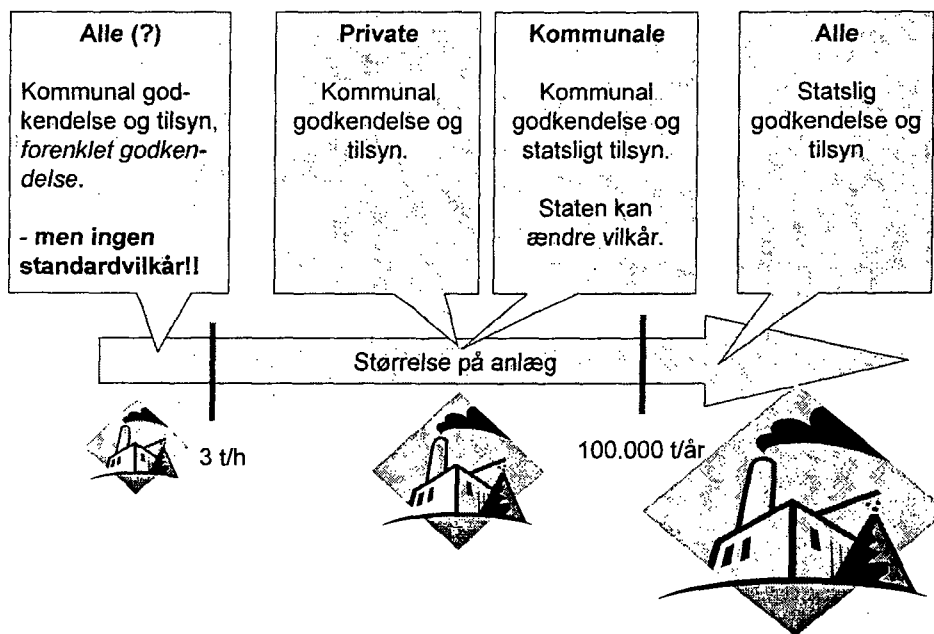
- Anlæg til nyttiggørelse af farligt affald.
- Anlæg til forbrænding af farligt affald med kapacitet >10 t/dg (mens de øvrige bortskaffelses-anlæg for farligt anlæg foreslås underlagt kommunal godkendelse!).
- Anlæg til biologisk eller fysisk behandling af ikke-farligt affald med kapacitet >50 t/dg.
- Shredder-anlæg.

- Deponeringsanlæg, der modtager mere end 10 t/dg eller samlet kapacitet > 25.000 t,
- Forbrændingsanlæg f. dagrenovation og dagrenovationslignende affald med kapacitet > 3 t/h og > 100.000 t/år, samt
- Anlæg, der forbrænder spildevandsslam med henblik på nyttiggørelse som industrielt produkt med en kapacitet >3t/h.

Hertil kommer, at staten skal *føre tilsyn med* visse kommunale affaldshåndteringsanlæg, idet ministeren fastsætter nærmere regler herom (foreslås indsat i §66 som nyt stykke 5) og i §41d om tilbagekaldelse af en godkendelse eller fastsættelse af særlige vilkår i en eksisterende godkendelse, skal det fremover være *tilsynsmyndigheden*, der kan agere!

Det kan m.a.o. godt være kommunalbestyrelsen, der meddeler tilladelsen til visse kommunale affaldsbehandlingsanlæg, men staten, der fører tilsynet, og som har adgang til at skærpe vilkår m.v.

Mens det har været DAKOFAs generelle opfattelse, at revisionen af godkendelsesordningen skulle bidrage til en forenkling, synes der med det nu forelagte forslag – sammenholdt med myndighedsudvalgets flertalsindstilling – at være lagt op til et noget kompliceret billede af godkendelses- og tilsynskompetencen for større behandlingsanlæg for affald - ikke mindst forbrændingsanlæg. Forholdene er søgt illustreret i nedenstående figur:

Det ses, at helt små anlæg (<3t/h) som f.eks. de små slamforbrændingsanlæg (K 215 i godkendelsesbekendtgørelsens bilag 2) fremover vil være omfattet af den såkaldt forenklede procedure, men samtidig ses ikke at ville blive taget initiativer til udarbejdelse af standardvilkår for sådanne anlæg. Disse anlæg må fremover formodes at ville skulle være omfattet af kommunal godkendelse, mens det er uklart, hvorvidt ministeren vil betragte dem som havende et væsentligt forureningspotentiale (og om de derfor skal underlægges statsligt tilsyn).

Mellemstore anlæg skal altid godkendes af kommunen, men tilsynet skal f.s.v.a. kommunalt ejede anlæg overdrages staten, der som tilsynsmyndighed for kompetence (efter forslaget §41d, stk. 1) til at tilbagekalde en godkendelse eller fastsætte særlige vilkår. Privatejede, mellemstore anlæg vil fortsat være under kommunal godkendelses- såvel som tilsynskompetence.

Store anlæg – vil uanset ejerforhold – altid være underlagt statslig godkendelse og tilsyn.

Denne opdeling forekommer ikke specielt simpel, og procedurerne er i hvert fald langt mere komplicerede end under de nugældende regler.

Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord:

Her er den væsentligste ændring, at myndigheden overgår til Regionsrådet, idet dog den daglige forvaltning efter §8 (tilladelse til bygge- og anlægsarbejder på kortlagte arealer) overgår til kommunalbestyrelsen (dog med undtagelse af arealer, der er tilmeldt Oliebranchens Miljøpulje (!)).

Kommunalbestyrelsens afgørelser skal imidlertid være i overensstemmelse med en indhentet udtalelse fra Regionsrådet, som skal udtale sig senest 4 uger efter modtagelse af sagen fra kommunalbestyrelsen (ny §8a).

Erklæringer efter lovens §11 (om gennemført oprydning) udstedes fremover af kommunalbestyrelsen, idet Regionsrådet orienteres herom.

Også disse proceduremæssige ændringer kan forekomme komplicerede og ressourcekrævende i f.t. nuværende regler.

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning

Med lovforslaget ophæves begrebet 'regionplan', i hvilken der ellers hidtil har fundet arealreservationer sted til bl.a. en række 'upopulære' anlæg til behandling og deponering af affald.

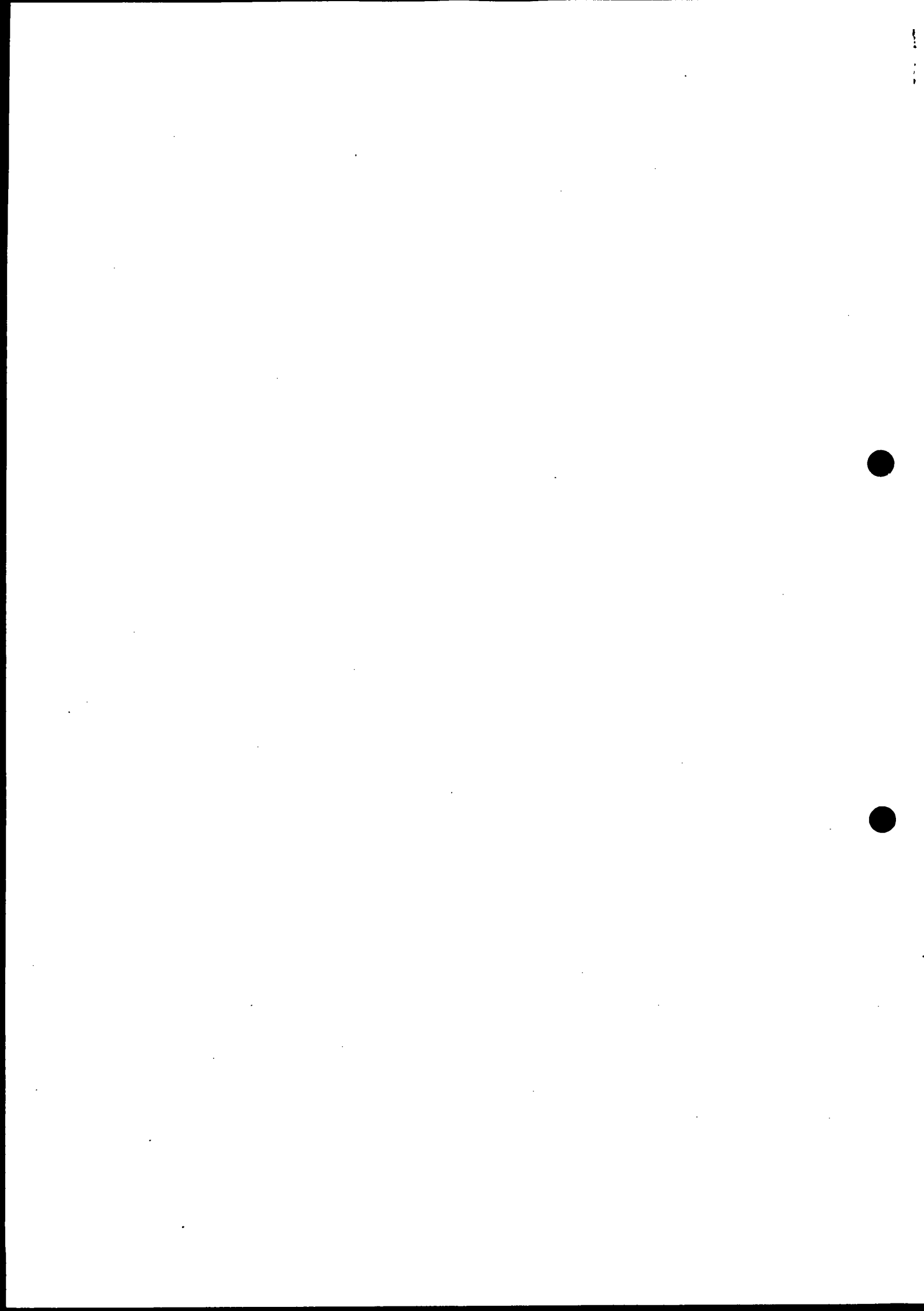
Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at regionsrådene skal udarbejde regionale udviklingsplaner, der på et meget overordnet plan skal udstikke rammerne for den fremtidige udvikling, idet rådene får hvad der betegnes "en række muligheder for at realisere den regionale udviklingsplan" (herunder indsigelsesret overfor kommuneplaner, der er i strid med den regionale udviklingsplan).

Det er imidlertid vanskeligt af forslaget at se, hvorledes den regionale kapacitetstilpasning og nylokalisering af eksempelvis deponeringsanlæg eller affaldsforbrændingsanlæg kan sikres, idet den enkelte kommune måske vil være knap så tilbøjelig til at udlægge arealreservationer til sådanne anlæg, der skal servicere et stort antal andre kommuner.

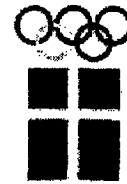
DAKOFA står gerne til rådighed med yderligere informationer.

Med venlig hilsen

Suzanne Arup Veltzé
DAKOFA
Vesterbrogade 74, 3
1620 København V

Udvikling & Rådgivning
Den 6. januar 2005
doa/an/NN

DANMARKS IDRÆTS-FORBUND
Olympisk komite

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K
mim@mim.dk

Høringssvar på "Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område"

Danmarks Idræts-Forbund har på Miljøministeriets område modtaget høringmateriale vedr. otte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen. DIF har hørt sine specialforbund og har følgende kommentarer:

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af lov om planlægning":

Til Nr. 11 § 5 j. stk. 3. 3)

Danmarks Idræts-Forbund er enig i, at de grønne kiler bør friholdes for bebyggelse og anlæg til bymæssige formål. DIF forudser imidlertid, at der i fremtiden kan opstå uklarhed og forvirring, når det nye begreb "*bymæssige fritidsanlæg*" skal bringes i anvendelse. Også bemærkningerne til bestemmelsen: "*offentlige institutioner med idrætsfaciliteter, som har en lukket karakter i forhold til en almen brug*", finder DIF giver anledning til mange fortolkningsmuligheder.

DIF vil foreslå, at den positive formulering fra bemærkningerne overføres til lovbestemmelsen således:

"3) at de grønne kiler ikke inddrages til byzone og at der på baggrund af en vurdering af områdernes følsomhed kun kan placeres fritidsanlæg, som er alment tilgængelige"

Til Nr. 13 § 10a. stk. 3. 1) og 2) sammenholdt med Nr. 14 § 11a. 5), 6), 7), 9), 17 og 18)

Danmarks Idræts-Forbund er enig i, at "*rekreative formål*" og "*turisme*" (§ 10a) kan være emner for regionale udviklingsplaner f.eks. i form af strategier for "grøn og blå turisme". Men DIF finder, at det ikke må medføre en alt for konkret udpegning af arealer, placering af anlæg og faciliteter eller fastlæggelse af aktivitetsomfang i relation til mange idrætsgrene og -klubber. Hvis udviklingsplanerne bliver for konkrete i forhold til eksempelvis placering og antal af golfbaner, bådepladser, flyvepladser, ride- og mountainbike stier, strandaktiviteter, sejlads og evt. vandski på kyster, søer og vandløb, hangglider-flyvesteder, m.fl., og de dermed griber ind i kommuneplan-kataloget (§ 11a), så vil det betyde, at vore forbund og klubber som hidtil skal rette fokus to steder i planlægningsfasen. DIF ønsker, at den alt overvejende del af idrætten i fremtiden kan koncentrere sig om en indgang til det offentlige, også når det gælder idræts- og fritidsplanlægning, nemlig kommunen.

Idrættens Hus
Brøndby Stadion 2D · DK 2605 Brøndby
Tlf. +45 4326 2626 · Fax +45 4326 2628
www.dif.dk

Præfekt Hendes Majestæt Dronningen

Danmarks Idræts-Forbund foreslår, at det skal være tydeligere på hvilken måde regionsrådene kan udforme overordnede planer og på baggrund af disse gribe ind i den konkrete kommuneplanlægning på bl.a. idrættens område.

Såfremt regionale udviklingsplaner får betydelig styring af ovennævnte anlæg og aktiviteter, vil Danmarks Idræts-Forbund finde det rimeligt at organisationerne inddrages i en idéfase forud for udarbejdelse af regionale udviklingsplaner på lige fod med vækstfora. (Nr. 22 § 22 b.)

Men DIF ser hellere, at kommunerne og regionsrådene i dialog med hinanden f.eks. i kontaktudvalget sikrer, at de regionale udviklingsplaner f.s.v. angår sport, idræt og fritid baseres på behov og inspiration fra idrætten gennem kommunernes planønsker. Dertil er kommuneplanlægningens emnekatalog et godt udgangspunkt.

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)":

I forbindelse med **Lov om beskyttelse af havmiljøet** indebærer lovforslaget, at kommunalbestyrelserne overtager amtsrådenes beføjelser til at meddele tilladelse til og føre tilsyn med dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning). Danmarks Idræts-Forbund erfarer via Dansk Sejlunion, at reglerne i den nuværende bekendtgørelse om dumpning af optaget havbundsmateriale er upræcise og forældede og således giver anledning til forskelsbehandling fra amt til amt, f.eks. i forbindelse med prøvetagning. DIF og Dansk Sejlunion frygter, at denne uensartede behandling øges med antallet af myndigheder og skal derfor opfordre til, at bekendtgørelsen revideres, så kommunerne får præcise regler at udøve deres beføjelser efter.

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer":

Danmarks Idræts-Forbund og flere medlemsforbund bl.a. Dansk Vandski Forbund har hidtil haft gode erfaringer med at kunne øve indflydelse på efterbehandlingsplaner i forbindelse med graveområder. For DIF er det ikke helt tydeligt, hvor og hvornår i planlægningsforløbet det i fremtiden er vigtigt at være med til at fremsætte idéer til efterbehandling af et graveområde. Hvis retningslinierne for reetablering beslutes, når regionsrådene udarbejder indvindingsplanerne, så ønsker DIF at organisationerne og klubber inddrages i både en idéfase og en høringsfase. Hvis det i fremtiden i højere grad skal ske i forbindelse med kommunernes udarbejdelse af gravetilladelser, ønsker DIF at der indbygges en offentlighedsfase, der giver forbund og klubber mulighed for at fremkomme med forslag til kommunen. Det kan også være, at opsamling af forslag til efterbehandling er tiltænkt at foregå i kommuneplanprocessen. Men det fremgår efter DIFs opfattelse ikke tydeligt af planlovens bestemmelser herom (forslag til lov om ændring af planloven § 11a).

Danmarks Idræts-Forbund vil anbefale at det tydeliggøres, hvor og hvornår interessegrupper, klubber og organisationer i fremtiden skal fremkomme med forslag til efterbehandling af graveområder.

Danmarks Idræts-Forbund har ingen kommentarer til de øvrige lovforslag.

Med venlig hilsen

Niels Nygaard
Miljøpolitisk ansvarlig

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019460

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. ændring af lov om miljø og genteknologi som følge af kommunalreformen

Danmarks Naturfredningsforening skal hermed erklære sig enig i det hensigtsmæssige i at lade tilsynet med virksomheder, der er godkendt i medfør af lov om miljø og genteknologi, overgå til staten. Foreningen er helt enig i at det er et teknisk lovområde, som kræver en større erfaring end kommunerne vil være i stand til at opbygge.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019458

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget samleloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række konkrete bemærkninger til høringssudkastet:

Konkrete bemærkninger:

§ 1:

Forslaget indebærer at kommunerne overtager kompetencen til at meddele klaptilladelser (klapning = dumpning af optaget havbundsmateriale) og fører tilsyn med klapninger inden for 12 sømil, mens kompetencen overgår til staten udenfor 12 sømil.

Det indebærer også at samordning af de kommunale beredskabsplaner overfor alvorlige og omfattende forureninger overgår til staten, mens den konkrete koordinering af bekæmpelsesindsatsen placeres hos kommunerne selv.

I dag giver amterne klaptilladelser til regionplangodkendte klappladser indenfor eget amt, dog efter høring af Skov- og Naturstyrelsen i Habitatområder og på vanddybder under 6 m.

Det kan forventes at kommuner fremover vil søge at få udpeget egne klappladser for dels at undgå at skulle søge tilladelse til klapning hos nabokommuner, dels fordi der vil blive lagt pres på klapmyndigheden fra havnene for at skaffe klappladser så tæt på som muligt af hensyn til omkostningerne.

Der må derfor laves en procedure for udpeging af nye klappladser, som sikrer et tilstrækkeligt fagligt grundlag, en regional afvejning af behov og alternativer og en offentlig indsigelsesprocedure. Det kunne være ophængt i en VVM-procedure.

Mange kommuner ejer havne eller er direkte involveret i havnenes drift, hvilket selvsagt indebærer en stærkt problematisk interessekonflikt mellem en miljømæssigt forsvarlig, men dyrere, løsning eller en billigere løsning. Efter DNs opfattelse kan en kommune ganske enkelt ikke behandle klapsager vedrørende havne, den selv har engagement i.

Kommunerne har som udgangspunkt ingen faglig ekspertise indenfor havmiljøområdet, og klaptilladelser vil antageligt i sig selv være for lille et sagsområde til at en sådan ekspertise opbygges. Dermed vil administrationen af klaptilladelser i mange kommuner foregå på et utilstrækkeligt fagligt grundlag med mindre der indhentes rådgivning udefra.

Desuden må klaptilladelserne styres gennem en så stram central styring og overvågning, at en tilfredsstillende og ensartet praksis bliver resultatet.

Vedrørende beredskabet overfor alvorlige og omfattende forureninger må det forventes, at en manglende ekspertise og vidensopbygning om det lokale/regionale havmiljø i kommunerne vil betyde, at indsatsen i forbindelse med større og alvorlige forureninger ikke bliver optimal. Hertil kræves kendskab til såvel forskellige områders sårbarhed, til strømforhold og til forureningsstofferne virkninger i havmiljøet.

DN foreslår derfor, at regionerne bliver myndighed på havmiljølovens område.

§ 2:

Vandløb er en funktionel økologisk enhed fra udspring til udløb. Den ideelle myndighed for forvaltning af vandløb har derfor kompetence over hele vandløbsoplandet, således at beslutninger omkring vandløbsforhold altid har helheden som udgangspunkt.

Forslaget til ændring af vandløbsloven betyder at antallet af vandløbsmyndigheder i Danmark reduceres fra de nuværende ca. 290 (alle amter og kommuner) til omkring 100 (de nye kommuner). Kommunerne overtager alle opgaver på vandløbsområdet – tilsyn, vedligeholdelse, regulativer, restaurering, regulering, pumpelag.

Det bliver staten, med input i et ubestemt omfang fra regionsrådene, der fastlægger de fremtidige vandløbsmålsætninger og overvåger tilstanden. Det sker via miljømålsloven gennem vandplaner og indsatsprogrammer fra staten, som bliver bindende for kommunernes forvaltning og indsats.

Selvom der bliver færre vandløbsmyndigheder vil de større danske vandløb nu få mange kommuner som myndighed (mod et enkelt amt nu) og selv mindre vandløb som oftest flere kommuner. Det betyder alt andet lige større koordineringsbehov mellem kommunerne og flere konflikter på grund af forskellige interesser og afvejninger i de kommuner vandløbet gennemløber. Der er stor risiko for at vandløbets samlede forvaltning bliver ukoordineret og uden den nødvendige konsekvens og optimering.

Forslaget medfører således et stort - men med forslaget uløst - behov for koordinering og konfliktløsning mellem kommunerne i vandløbsoplandet. Regionerne vil være oplagte til at sikre den nødvendige sammenhæng i indsatsen, hvis de tildeles beføjelser og faglig tyngde på området. Central fastlæggelse af bindende retningslinier for vandløbsforvaltning kan desuden på forhånd minimere mulighederne for konflikter vandløbsmyndigheder imellem.

Tages der ikke hånd om koordineringen og konfliktløsningen må der forudses rigtigt mange vandløbssager i klagesystemet, hos ministeren og ved domstolene.

Det er erfaringsmæssigt kommunerne, der har stået for den mest hårdhændede vedligeholdelse af vandløb, mens amterne har været bedre til at sikre de fysiske forhold. DN frygter at kommunernes overtagelse af amtsvandløbene vil betyde en forværring af de fysiske forhold i disse vandløb.

Amterne har været store nok til at huse en betydelig vandløbsfaglig ekspertise. Det samme gælder kun få store kommuner, og det samme vil gøre sig gældende fremover. I de fleste af de nye kommuner vil den vandløbsfaglige ekspertise (hydraulisk som biologisk) blive for svag til skade for behandlingen af vandløbene. Det forekommer således ikke velovervejet, at tillæggene kommunerne al vandløbsmyndigheden uden samtidigt at sikre tilstedeværelsen af den nødvendige vandløbsfaglige ekspertise. Den må kommunerne nu skaffe sig i kommunale samarbejder, i statsligt regi (DMU f.eks.) eller fra private konsulenter.

Iværksættelse af større vandløbsrestaurerings-projekter vanskeliggøres fremover fordi den enkelte berørte kommune vil finde det for bekosteligt og andre kommuner kan have vanskeligt ved at se hvilken gavn de får af at bidrage til projektet. Skal der ske natur- og miljøforbedringer i og omkring vandløbene - og det skal der i betydeligt omfang hvis vandmiljøplanerne og miljømålsloven skal opfylde deres intentioner - er det afgørende, at der findes en måde at finansiere projekter på, som sikrer at projekterne ikke står og falder med den enkelte kommunes betalingsvillighed.

Det skal afslutningsvis til § 2 bemærkes, at alle de ovenfor nævnte negative virkninger af strukturreformen på vandløbsadministrationen ganske enkelt undgås, hvis regionale vandløbsmyndigheder fastholdes - gerne som eneste vandløbsmyndighed.

§ 4

Forvaltningen af Tøndermarsken har hidtil ikke eller kun på enkelte områder ført til, at målene i loven er blevet opfyldt. Da loven trådte i kraft udgjorde Tøndermarskens ydre koge Danmarks vigtigste yngleområde for engfugle. Nu er 80-90 % af disse fugle forsvundet på trods af store tilskud og investeringer i bevandingsanlæg. Årsagerne til miseren er mange, bl.a. selve lovens konstruktion. DN mener, at Tøndermarsken bør fredes efter naturbeskyttelsesloven eller opkøbes og forvaltes af staten, hvis målene skal nås. En god bestand af engfugle kræver høj vand-

stand, stop for brug af gødning og pesticider i området og en let afgræsning med lav dyretæthed og/eller sen udbinding af dyrene.

Tøndermarskens hidtidige forvaltning, som på sit mest centrale område har været skandaløst dårlig siden lovens ikrafttræden, vil efter DN's vurdering næppe blive hverken dårligere eller bedre ved overførsel af kompetencen til kommunerne.

DN ser en statsligt overtagelse af ejerskab og forvaltning *eller* en fredning som eneste farbare vej til at opnå en langsigtet og holdbar løsning af naturforvaltningsproblemerne i Tøndermarsken.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarskens forvaltning
DN foreslår, at der i lovændringen indføres en bestemmelse om 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarsken for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med områdets forvaltning. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at forvalte Tøndermarsken i forhold til lovens formål, anbefaler foreningen, at kompetencen i stedet lægges enten i det regionale udviklingsråd eller hos staten.

§ 5

Genoprettelsen af Skjern Å's nedre løb er Danmarks største og dyreste naturgenopretningsprojekt. Projekter har været en succes og området trækker i dag et meget stort antal besøgende. På baggrund af de meget store offentlige investeringer og overvejelserne om f.eks. etablering af en nationalpark i området, bør reglerne om offentlighedens adgang og rekreative brug af områder udformes således, at der bliver taget brede hensyn til såvel lokale, regionale, nationale og internationale interesser. Derfor er det betænkeligt, hvis kommunerne bliver ministerens eneste forhandlingspart i disse spørgsmål. Desuden bør ministerens forhandling være et krav og ikke en mulighed.

Forslag: Ændring af § 13 stk. 2

DN foreslår, § 13, stk. 2, ændret til: "Miljøministeren skal efter forhandling med de berørte kommuner og det regionale udviklingsråd fastsætte nærmere regler om offentlighedens adgang til og rekreative udnyttelse af arealerne, herunder regler der afviger fra § 24 i lov om naturbeskyttelse"

§ 7

Også sommerhusloven foreslås ændret, så det fremover er kommunalbestyrelsen der er myndighed. Det indebærer bl.a. at det fremover er kommunerne der giver tilladelse efter Campingreglementet. I administrationen af Campingreglementet er der en lang række skøn som skal foretages, herunder ikke mindst hensynet til natur og miljø. DN er bekymret for at sådanne skøn foretaget af kommunerne kan risikere ofte at falde ud til fordel for kortsigtede turist- og erhvervsinteresser og ikke sikre naturbeskyttelseshensyn som loven foreskriver, at der skal tages hensyn til.

DN foreslår derfor, at også på dette område gives myndighedskompetencen til regionerne.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019440

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Kommunalreformen - forslag til ændring af Råstofloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget råstofloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger:

Råstofloven er en ressourcehusholdningslov. Dermed varetager loven en række nationale hensyn med henblik på at sikre en økonomisk omgang med vores sparsomme ressourcer og med henblik på at sikre at denne omgang sker i overensstemmelse med natur- og miljøpolitikken i øvrigt:

- Råstofressourcerne skal udnyttes før andre og mere lokalt lukrative arealanvendelser iværksættes - f.eks. byudvikling.
- Antallet af igangværende råstofgrave skal minimeres og deres omfang skal styres med henblik på en løbende efterbehandling.
- Råstofressourcerne skal udnyttes i respekt for de stedlige natur- og miljøforhold.
- Anvendelse til deponering og anden erhvervsmæssig anvendelse skal forhindres.
- Efterbehandlingen skal foretages endeligt når gravningen er afsluttet - fortrinsvis til naturformål, men uden at det udgør et påskud til at efterlade gravene som landskabelige ar.

Ifølge lovforslaget skal regionerne kortlægge råstofvindingsområder på land, og kommunerne varetager den konkrete administration med tilladelser til og tilsyn med råstofvindingen. Planlægning og kortlægning skal udmøntes i en sektorplan, som er bindende for kommunernes planlægning efter planloven.

Danmarks Naturfredningsforening finder, at det er et besynderligt tilbageskridt, at man erstatter den unikke sammenfattende regionplan med en sådan sektorplan, men anerkender samtidig behovet for en bindende overordnet planlægning. Danmarks Naturfredningsforening finder det tilsvarende positivt at tilladelse til råstofvindning kun kan meddeles for de udpegede vindingsområder. Foreningen finder det omvendt ikke acceptabelt at kommunalbestyrelserne undtagelsesvis, efter samtykke fra regionsrådet, kan give tilladelse til råstofvindning uden for de udlagte graveområder, når samfundsmæssige interesser taler for det. Erfaringen viser at det samfundsmæssige tarv alt for ofte identificeres som værende den stedlige entreprenørs.

Danmarks Naturfredningsforening imødeser endvidere et behov for, at en række potentielle råstofvindingsområder - der ikke fremgår af regionplanerne - kortlægges og sikres i forhold til den kommunale planlægning. Det skal forhindre konflikter med f.eks. værdifulde naturområder i perioden efter de gældende regionplaners 12 års perspektiv, hvor kommunerne kan føle sig fristet til at kommuneplanlægge bynære råstofressourcer til andre formål.

Endelig finder Danmarks Naturfredningsforening det foruroligende at kommunerne skal varetage det løbende tilsyn med råstofgravningen. Det har taget mange år at få styr på de eksisterende graveområder og i visse dele af landet kan man næppe sige, at det er lykkedes. Vilkår overholdes kun nødtørftigt og alt for mange råstofområder har i dag karakter af klondyke. Erfaringsmæssigt kræves et ganske tæt tilsyn og politisk vilje til at lægge arm med råstofvindingerne. Deponering af fyld eller forurenede jord i henhold til jordforureningsloven skal overvåges tilsvarende tæt og koordineret, idet råstofgravene i mange tilfælde giver direkte adgang til forurening af grundvandet.

Danmarks Naturfredningsforening frygter at kommunerne ikke får tilført den fornødne faglighed eller er i besiddelse af den fornødne handlekraft.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker, at det kommunale tilsyn i medfør af råstofloven (og jordforureningsloven) fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens høringssvar vedrørende naturbeskyttelsesloven).

Konkrete bemærkninger:

§5 stk. 5. ændres til: "Kommunalbestyrelserne er bundet af planen i deres planlægning og administration."

§6 a. ændres til: "Før udarbejdelsen af et forslag til råstofplan eller ændringer hertil indkalder regionsrådet ideer og forslag med henblik på planlægningsarbejdet". Tilvejebringelsesreglerne bør følge de almindeligt kendte fra planloven og råstofplaner er ikke alene af interesse for statslige myndigheder og kommunalbestyrelser, men også for f.eks. museer, naboer, organisationer, og borgere i almindelighed.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

Miljøministeriet
mim@mim.dk

Kommunalreformen – forslag til ændring af Planloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til Planlov i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelthedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringssudkastet:

Generelle bemærkninger

Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning, så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde.

Foreningen er dybt betænkelig ved hvorvidt kommunerne – især de mindste – vil kunne sikre tilstrækkeligt robuste og stærke faglige miljøer, som er forudsætningen for at kunne løse store og komplekse problemstillinger. Selvom man i forslaget lægger op til at kommunerne skal samarbejde om visse opgaver, så vil 5 fagligt svage kommuner ikke blive stærkere af at samarbejde. Foreningen anbefaler derfor at de mere komplicerede natur- og miljøproblemstillinger som kræver specialviden - der ikke kan forventes at kunne findes i kommunerne – altid løses på regionalt niveau. Foreningen anbefaler endvidere, at samtlige sager og emner, som berører flere kommuner lægges i regionerne eller i staten, så der sikres en koordinering kommunerne imellem.

Foreningen anbefaler at lovovervågningsprogrammet fremover ligeledes omfatter både planloven og naturbeskyttelsesloven. Der er ingen umiddelbart klar logik i ikke at medtage disse love.

Konkrete bemærkninger:

Regionale udviklingsplaner:

De regionale udviklingsplaner bliver strategiske og overordnede sigtelinier, som maler med en meget bred pensel. De bliver ikke mere bindende for kommunerne end at kommunerne kan ignorere dem hvis ikke der er en synlig hjemmel i Planloven til at kræve planoverensstemmelse mellem kommuneplan og regional udviklingsplan.

I kommuneplanprocessen står den regionale udviklingsplan således svagt; kommuneplanen må ikke stride imod, men skal på den anden side ikke understøtte den regionale udviklingsplan. Af forslaget § 58 fremgår det således, at kommunalbestyrelsens vedtagelse af en kommuneplan ikke kan påklages til anden administrativ myndighed for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt planen er i strid med beskrivelsen af den ønskelige fremtidige udvikling i den regionale udviklingsplan. Foreningen finder det problematisk at de regionale udviklingsplaner kun har en meget overordnet betydning som retningsgiver, og ikke kan bruges til at sikre en konsistent og sammenhængende udvikling i regionen. Samtidig er det uklart for foreningen hvad borgernes indsigelsesgrundlag overfor kommuneplanen kan være.

Hvis kommuner vælger at ignorere udviklingsplanen i deres kommune- og lokalplanlægning, er der ikke et regionalt niveau som gør indsigelse. Foreningen anbefaler at regionerne gives kompetence – og gerne pligt - til at gøre indsigelse imod kommune- og lokalplaner som enten er i direkte strid med eller som modarbejder de overordnede retningslinier i den regionale udviklingsplan.

Foreningen finder samtidig at den manglende offentlighed omkring tilvejebringelsen af de regionale udviklingsplaner er et udemokratisk træk ved planerne, som kan medføre at der ikke bliver ejerskab til planerne lokalt. Det ville være ønskeligt, om der blev sikret en mere klar adgang til at påvirke de regionale udviklingsplaner, sådan som det sker omkring tilvejebringelsen af kommuneplanerne. Samtidig bør det sikres, at der skabes divergens mellem de regionale udviklingsplaner og de kommunale planer.

Staten *kan* gøre indsigelse imod forslag til både kommuneplaner, -tillæg og lokalplaner, hvis man finder at væsentlige nationale interesser er på spil. Det kræver imidlertid for det første, at de statslige myndigheder opdager det, og dernæst at man finder forholdet af så væsentlig betydning at man vil gå ind i sagen. I praksis frygter foreningen at masser af "bagateller" vil slippe igennem i kommunerne, og tilsammen på sigt udgøre et problem i forhold til blandt andet landskabsbeskyttelsen.

Foreningen anbefaler at kommuneplanerne tilvejebringes i en fast kadence på 4 år *koordineret med* landsplanredegørelserne – dels af hensyn til planlægningens kommunegrænseoverskridende karakter, og dels for at sikre en sammenhængende og understøttende effekt planerne imellem. Det bør endvidere sikres at vigtige overordnede dispositioner – f.eks. udlæg af nye byzonearealer kun kan finde sted i forbindelse med den ordinære revision af den samlede kommuneplan og ikke drypvist gennem forskellige tillæg, temaplaner og akutudlæg.

Foreningen har forstået at de statslige myndigheder ikke vil gennemgå samtlige kommuneplantillæg og lokalplanforslag som kommunerne udsender. Det betyder at det i praksis bliver op til frivillige organisationer og opvakte borgere at "fange" sager som strider imod overordnede sigtelinier i de regionale udviklingsplaner eller anden lovgivning. Foreningen anbefaler at de statslige myndigheder pålægges, at gennemgå samtlige planforslag der udsendes fra kommunerne, og gives pligt til at gøre indsigelse imod forslag som strider imod den overordnede planlægning eller ånden heri.

Foreningen anbefaler således at de regionale udviklingsplaner gøres bindende overfor kommuneplanerne.

VVM:

Forslaget lægger op til at stort set alle VVM-sager lægges ud til kommunerne. Kravet om "alternativer" i sager med VVM-pligt begrænses således fremover til en kommunes fysiske udstrækning. Hvis alternativer skal findes indenfor kommunegrænserne, risikerer man at det ikke bliver optimale alternativer ud fra natur- og landskabshensyn. Foreningen anbefaler at VVM-sager i stedet lægges i de regionale udviklingsråd, så alternative placeringer mv. ikke begrænses af en kommunes forholdsvist begrænsede geografiske udstrækning.

Planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. Foreningen foreslår, at dette initiativ udvides til ligeledes at omfatte alle øvrige VVM-sager samt alle sager efter Naturbeskyttelseslovens §3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år så viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Hovedstadsregionen:

Hovedstadsregionen er i den nye struktur skåret af ved "Roskilde-fingeren". Planlovsforslaget erkender til en vis grad at den overordnede regionalisering er meget problematisk i forhold til den fysiske planlægning: Hovedstadsregionen udvides med et antal kommuner beliggende i region Sjælland. Det finder Danmarks Naturfredningsforening ulogisk og ugennemtænkt i lyset af, at der efterhånden pendles fra det meste af Sjælland ind mod hovedstaden. Hovedstadsregionen bør således defineres som det meste af Sjælland så planlægningen bliver sammenhængende, både i forhold til byvækst, infrastruktur og funktioner.

Foreningen skal rose forslaget for, at der reelt lægges op til permanente bygrænser i hovedstadsregionens grønne kiler – og at der i de grønne kiler kun kan placeres fritidsanlæg, der er tilgængelige for almen brug.

Sammenhængende plan for naturen i Danmark:

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen.

DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anbefalinger fra 1999 samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger.

Planen - der kan være en del af de styrkede landsplanredegørelser - bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Planlægning i det åbne land - landbrug:

Dynamikken i jordbrugslandskabet er blevet stærkere de seneste 20 år. Jordbrugsbedrifterne vokser og bolig- og erhvervsudviklingen sætter områder under pres. Regionplanen har hidtil varetaget den overordnede arealprioritering. Landskabsforvaltningen på ejendomsniveau er meget, meget begrænset. Den er hovedsageligt opsplittet i mere eller mindre isolerede støtteordninger til fremme af f.eks. hegnsplantning, skovrejsning eller naturgenopretning. Desuden forekommer der med de seneste ændringer af planloven en omfattende enkeltsagsbehandling i kommunerne i form af landzonesager og byggesager. Værdier der knytter sig til det lokale landskab behandles utilstrækkeligt og ukoordineret i planlægningen.

DN foreslår på den baggrund - til en begyndelse - at planlovens §15 stk. 5 udgår, således at der kan foretages en delområde- og lokalplanlægning for landbrugsarealer og arealer i det åbne land i øvrigt. DN hilser dog ændringen i §11b stk. 2 velkommen - det er stærkt påkrævet at landbrugets forhold kan blive genstand for kommuneplanlægning.

Differentieret landzone:

I takt med jordbrugserhvervets mindskede betydning for erhverv og beskæftigelse er princippet om et åbent landskab forbeholdt almindeligt land- og skovbrug, men fri for bebyggelse og andre aktiviteter, blevet afviklet. Senest med ændringen af planloven i 2002. Det konkrete aktivitetspres i landskabet varierer i dag ikke alene med landbrugsudviklingen, men i mindst ligeså høj grad med forhold som bynærhed, kystnærhed og nærhed til attraktive kyster og naturområder.

På den baggrund kan man foreslå - i landsplanlægningen eller de regionale udviklingsplaner - at differentiere landzonen. Opdelingen kunne f.eks. bestå i:

- Kystzone
- Naturområder
- Bynære områder
- Intensive landbrugsområder

En differentieret landzone vil sikre perspektiv, investeringer, rammer og spillerum til en reel lokal medbestemmelse i landskabsudviklingen. Nyopdelingen af hovedstadsområdet er et lille skridt i denne retning.

Landzonebestemmelserne:

Gennem tidligere frikommuneforsøg og de seneste 2-3 års erfaringer med kommunal landzoneadministration har foreningen erfaret, at kommunerne - med positive undtagelser - indimellem har problemer med at holde kortsigtede økonomiske interesser adskilt fra hensyn til natur og landskab i deres landzoneadministration. På den baggrund anbefaler foreningen, at

der indføres et generelt forbud imod nye selvstændig og uplanlagte boliger i landzonen. Dette princip bør være generelt gældende og kun fraviges når helt specielle, særlige og ikke-præcedensskabende forhold taler for at fravige det generelle forbud.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker i øvrigt, at det kommunale tilsyn i medfør af planloven fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens høringsvar vedrørende en række andre love på miljøministeriets område).

Agenda 21:

§ 33 a indeholder bestemmelser om Agenda 21 redegørelser. Danmarks Naturfredningsforening finder det utilstrækkeligt at alene kommunalbestyrelserne skal forholde sig til "fremme af biologisk mangfoldighed". Biologisk mangfoldighed i et bredere perspektiv – på tværs af kommunegrænserne vurderes således ikke. Danmarks Naturfredningsforening ønsker at "Biologisk mangfoldighed" skal indgå i de regionale Agenda 21 redegørelser – hvilket vil være et naturligt supplement til den statslige naturplan omtalt foroven.

Nabokommuner:

Foreningen anbefaler, at nabokommunebegrebet kommer til at omfatte flere kommuner end blot dem, som fysisk deler kommunegrænse. Kommuner længere væk vil i masser af tilfælde kunne blive berørt af en kommunes dispositioner, og bør derfor kunne inddrages i beslutningerne.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019446

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget lov om ændring af lov om naturbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række mere konkrete bemærkninger til høringsudkastet.

Udpegning og justering af beskyttet natur

Det er uhensigtsmæssigt, at kommunerne, der samtidig har store interesser i erhvervs- og byudvikling, har kompetence til at udpege og justere naturbeskyttede områder. Beskyttet natur kan paralleliseres med fredsskov, hvor udpegning og justering alene foretages af staten.

DN mener derfor, at den grundlæggende kompetence omkring udpegning og justering af beskyttet natur efter § 3 i naturbeskyttelsesloven bør placeres i regionerne eller i staten. I statsligt regi vil f.eks. statsskovdistrikterne kunne varetage disse opgaver, hvis de får tilført nye ressourcer.

Overvågning og støtte til kompetenceudvikling er nødvendig i en overgangsperiode

Kvaliteten i dansk naturbeskyttelse skal være i orden, og forudsætningen herfor er gode faglige miljøer. De findes i de nuværende amter, som med kommunalreformen vil blive opløst og spredt ud på kommunerne og staten. I forbindelse med denne proces, er det afgørende, at regionerne eller staten i det mindste i en overgangsperiode får en central rolle i forbindelse med udvikling og overvågning af kommunernes kompetenceudvikling. Udviklingen bør især følges nøje på områder, hvor kommunerne må vurderes at kunne have svært ved at holde væsentlig naturbeskyttelsesinteresser tilstrækkelig fri af økonomiske interesser. Det gælder dispensationssager og i særlig grad kommunernes rolle i forhold til udpegning og justering af områder omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen på naturbeskyttelsesområdet

DN noterer sig, at det af bemærkningerne til lovforslagets nr. 28 vedr. lovens § 65 fremgår, at dispensationsbeføjelsen forudsættes administreret restriktivt som hidtil og efter nærmere retningslinier, som fastsættes af miljøministeren. Efter de eksisterende kommuners manglende efterlevelse af ministeriets retningslinier i forbindelse med udlæg af nye sommerhusområder, er DN ikke så sikker på, at kommunernes dispensationsbeføjelser kommer til at efterleve de statslige retningslinier. Forslaget til planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. DN foreslår på denne baggrund, at en tilsvarende procedure indføres for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med alle sager efter naturbeskyttelseslovens § 3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Forslag: Udgangspunkt i en konkret handlingsplan for natur og naturgenopretning

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen. DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for, hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anvisninger i OECD's vurdering af Danmarks miljøindsats, 1999, samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger. Planen bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Forslag: Et fredningsnævn pr. region - fast medlem udpeget af det regionale udviklingsråd

DN foreslår en forenkling af fredningsnævnene. Antallet af nævn reduceres til 5, idet der etableres et fredningsnævn pr. region. DN foreslår, at den faste amtslige repræsentant afløses af en fast regionsrepræsentant udpeget af de regionale udviklingsråd. Fredningsnævnene vil således fremover komme til at bestå af en fast statslig repræsentant som formand, en fast regional repræsentant og en kommunal repræsentant valgt i den kommune, en given sag vedrører. DN foreslår samtidig, at de regionale udviklingsråd får ret til at rejse fredningssager.

Forslag: Naturovervågning i samarbejde med kommunerne

Det er af væsentlig betydning for tilrettelæggelse af naturforvaltningen, at overvågningen af Danmarks natur har tilpas bredde og omfang, så forandringer i naturens tilstand løbende bliver opfanget. Det gælder uanset om forandringerne skyldes naturlige svingninger, miljøpåvirkninger, klimaforandringer eller indsatser for at forbedre naturens tilstand. Derfor foreslår DN, at § 62, stk. 1, bliver ændret til: "Miljøministeren overvåger i samarbejde med kommunerne samt andre berørte offentlige myndigheder og institutioner naturens tilstand".

Forslag: Klageret i sager om justering af områder beskyttes efter naturbeskyttelseslovens § 3
Vurderingen af, om områder som følge af deres karakter er omfattet af lovens § 3 eller ej, er ofte vanskelig og fagligt krævende. Med overførsel af denne krævende kompetence fra amter til kommuner, er der risiko for at dette grundlæggende arbejde ikke bliver udført med tilstrækkelig sikkerhed. Derfor foreslår DN, at der bliver indført almindelig klageret på linie med f.eks. dispensationssager vedr. § 3 i forbindelse med kommunernes arbejde med kommunernes vurdering af, hvorvidt et givet område er omfattet af §3 eller ej. I dag tilkommer denne klageret alene ejeren.

Forslag: Naturvejledning i kommunerne

Med kommunalreformen vil enhederne, som bør varetage en væsentlige del af naturvejledningsarbejdet i Danmark, blive langt mindre end i dag. Derfor foreslår DN, at lovens § 63, stk. 2, i forbindelse med kommunalreformen bliver ændret til: "Miljøministeren fastsætter retningslinier for kommunernes naturvejledningsarbejde".

Forslag: Tilsynsberetning

Danmarks Naturfredningsforening foreslår, at der indføres krav om en årlig tilsynsberetning vedrørende det tilsyns- og plejearbejde, de enkelte kommuner foretager med hjemmel i naturbeskyttelsesloven. Det gælder i forhold til såvel bygge- og beskyttelseslinjer, §3-områder, samt fredede områder.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven) og lov om vandforsyning

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til ændringer af miljømålsloven og vandforsyningsloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, grundvand, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret ved at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

§ 1 Miljømålsloven

Generelle bemærkninger:

1. Miljøministeren (staten) bliver med forslaget eneste vanddistriktsmyndighed og NATURA 2000 myndighed. Det betyder, at staten skal lave basisanalyser, vandplaner og naturplaner med målsætninger, indsatsprogrammer, forestå overvågningen mv. I stedet for 13 bliver der nu 4 vanddistrikter: 2 meget store (Jylland/Fyn, Sjælland/Lolland-Falster), og 2 meget små (Bornholm og den sønderjyske grænseregion).

Som udgangspunkt sikrer én myndighed en ensartet forvaltning af vandmiljøet og Natura 2000-områderne, hvilket er positivt. Tilsvarende kunne imidlertid være opnået med regionerne som myndighed og statslig styring. I udgangspunktet er det også positivt med et mindre antal vanddistrikter, men det konkrete valg af de 4 forekommer ikke særligt velunderbygget. De afspejler ikke i særlig grad vandområdeoplande eller udpegede regioner.

2. Kommunerne skal nu stå for alt det udførende – herunder lave en kommunal handleplan til udførelse af statens indsatsprogrammer. Kommunen kan f.eks. vælge om en vådeng eller mere spildevandsrensning er bedst til at nå et bestemt statsligt kvælstofmål.

De ca. 100 kommuner udgør for små enheder til økonomisk og fagligt at løfte opgaverne på natur og miljøområdet forsvarligt og hensigtsmæssigt. Hvis ikke strukturreformen således skal føre til markante forringelser og forskelle i natur- og miljøbeskyttelsen landet over kræver det en meget stram central styring og kvalitetssikring og at kommunerne kan skaffe sig den manglende ekspertise hos kommunale fagcentre, konsulenter eller gennem statslig rådgivning. Grundlæggende er det imidlertid stærkt betænkeligt at tildele kommunerne myndighedsopgaver, som de ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger for at administrere.

3. Regionsrådene får høringsret og indspilsmulighed i forhold til statens forslag til planer efter miljømålsloven. Regionerne får en koordinerende rolle overfor kommunernes indspil til den statslige planlægning. Regionerne får en mæglerrolle overfor kommunernes konkrete indsatsplanlægning. Ministeren har det afgørende ord.

Det er imidlertid aldeles uklart hvilke faglige ressourcer regionsrådene vil have for at fylde disse roller ud. Uden særlige myndighedskompetencer indenfor natur- og miljøforvaltningen er det vanskeligt at se hvorledes regionsrådene skal opretholde en faglighed, der gør det meningsfuldt at blive hørt og give indspil til statslig planlægning på området. Tilsvarende er det meget vanskeligt at se med hvilken faglig pondus regionerne kan påtage sig en koordinerende rolle og en mæglerrolle overfor kommunerne. Den rolle regionerne er tildelt er således helt afhængig af, at de får tilført den nødvendige kompetence og faglige ressourcer. Det anbefaler Danmarks Naturfredningsforening at de får.

4. En række mere detaljerede krav til vandplan og Natura 2000-plan og deres revisioner skulle ministeren oprindeligt have udstukket ved bekendtgørelser og vejledninger til amterne. Disse bekendtgørelser og vejledninger bortfalder nu da ministeren overtager amternes myndighed.

Det kan synes logisk at ministeren ikke skal udforme nærmere regler for indhold og revision af de planer efter miljømålsloven, ministeren selv skal udforme, men konsekvensen bliver at uden synlige og mere detaljerede regler mangler offentligheden og klagemyndighederne en "standard" for proces og indhold, som vanskeliggør en vurdering af planernes kvalitet. Planerne får en meget høj grad af statsligt skøn i fraværet af et mere bindende regelsæt – det er hverken godt, gennemskueligt eller nyttigt i klagesager. Generelt bør der være synlige retningslinier og spilleregler som der tidligere var lagt op til. Dem bør ministeren udstikke, f.eks. i cirkulæreform.

5. Klager over vandplaner, indsatsplaner, Natura 2000-planer, kommunale handleplaner mv. til Miljøklagenævn og Naturklagenævn kan med forslaget føre til markante skred i overholdelsen af vandrammedirektivets og miljømålslovens fastsatte tidsrammer. Og klager er der med forslaget og kommunalreformens konstruktion lagt op til rigtigt mange af når mange kommuner skal være enige, og når offentligheden har grund til at betvivle overholdelse af armslængdeprincippet i natur- og miljøforvaltningen.

Der må indarbejdes et effektivt konfliktløsningssystem, der sikrer overholdelse af de givne frister. Der kan eksempelvis indlægges tid til behandling af klager i planforløbene og fastsættes (korte) frister for behandlingen af klager.

6. Der indlægges – også for offentligheden – en ekstra idéfase med indspil til den statslige planlægning før forslag til vandplan og Natura2000-plan udarbejdes og sendes i høring.

En sådan ekstra idéfase hilser DN velkommen. Det bør imidlertid gælde generelt, at klageberettigede organisationer efter gældende lovgivning tilsendes tilsendes relevant materiale direkte i forbindelse med planers tilblivelse (idéfase, forslagsfase og klagefasen for vedtagne planer) i lighed med statslige, regionale og kommunale myndigheder, idet disse organisationer pr definition er berørt heraf.

Konkrete bemærkninger:

§ 21, stk. 2 ophæves, hvilket er uacceptabelt. Ministeren ikke alene bør kunne, men bør være forpligtet til at fastsætte nærmere retningslinier om udpegning af stærkt modificerede vandområder (§ 15), mindre strenge miljømål (§ 16 og 17), strengere miljømål (§ 18), fristforlængelser (§ 19). Fravær af sådanne synlige retningslinier begrænser borgernes muligheder for at vurdere om den resulterende vandplan lever op til standard. Manglende retningslinier begrænser også borgernes klagemuligheder (gør i hvert fald klager mere diffuse og mindre kvalificerede) og vanskeliggør klageinstansens sagsbehandling. § 21, stk. 2 bør fastholdes og "kan" erstattes med "skal". Retningslinierne kan f.eks. fastsættes i cirkulærereform.

§ 27a: Det er uklart om regionsrådet skal koordinere forslag fra borgerne også i den ny idéfase. Det bør klart fremgå, hvorledes borgerforslag håndteres.

§ 41, stk. 2 foreslås ændret således at ministeren nu ikke længere "skal", men "kan" fastsætte nærmere regler om fastsættelse af mål for naturtilstanden. Det er uacceptabelt, med samme begrundelse som ovenfor (§ 21, stk. 2). Også her kan der f.eks. anvendes cirkulæreform.

§ 46a, stk. 4 er ny og siger at ministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunale handleplaners indhold og tilvejebringelse. Det er helt afgørende at der fastsættes nærmere regler herom i bekendtgørelser og vejledninger til kommunerne. Det vil være at svigte både naturen og kommunerne, hvis ikke der gives retningslinier for kvalitet og indhold af de handleplaner, der skal opfylde vandplan og Natura 2000 plan, som jo er opfyldelse af internationale forpligtelser. § 46 stk. 4 bør afgjort strammes op så "kan" erstattes med "skal".

§ 2 Vandforsyningsloven

Generelle bemærkninger:

1. De foreslåede ændringer i lov om vandforsyning betyder, at amternes nuværende opgaver splittes: Ministeren overtager beføjelser om påbud om forsyningspligt, om sammenlægninger af vandforsyninger, om tilbagekaldelse af indvindingstilladelser, om overordnet kortlægning og tilsyn med vandkvaliteten mv.

Kommunerne overtager resten - herunder oprettelsen af koordinationsfora, udarbejdelsen af indsatsplaner for grundvandsbeskyttelsen og gebyrfastsættelsen i forbindelse hermed. Kommunerne får ansvaret for alle indvindingstilladelser for grundvand og overfladevand (herunder også til dambrug) samt bortlednings- og sænkningstilladelser. Desuden for påbud om sløjfning af borer, indskrænkning af vandforbrug (tørke) mv.

Det er overordentligt uhensigtsmæssigt at kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover foretages af staten via miljømålslovens vandplaner, mens indsatsplaner mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover ligger i kommunerne. Indsatsplaner skal netop baseres på kendskab til trusler mod grundvandet, til arealanvendelsen og grundvandets sårbarhed og vandforsyningsplaner baseres på en afvejning af vandressourcens udnyttelse til almen forsyning, natur, erhverv mv.

Med 100 grundvandsmyndigheder fremover mod i dag 14 bliver bemandingen og ekspertisen hos den enkelte myndighed (kommune) nødvendigvis betydeligt udtyndet. Det kan heller ikke undgå at få følger for kvaliteten af grundvandsarbejdet. *Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen placeres allerbedst regionalt.*

2. De kommende kommunegrænser afspejler ikke naturlige grundvandsoplande. Der må derfor forudses mange konflikter mellem nabokommuner, som ikke er enige om prioritering, udnyttelse og beskyttelse af den enkelte grundvandsressource. Det undgås med regionerne som myndighed.

3. Regionsrådet får alene en koordinerende, indspillende og mæglende funktion fremover. Hvorledes Regionsrådet skal kunne udfylde en indspillende funktion overfor den statslige planlægning og en koordinerende og mæglende funktion overfor kommunerne står helt uklart. Lovforslaget tildeler hverken beføjelser eller faglige ressourcer til regionsrådene, hvilket er forudsætning for at de kan blive troværdige aktører.

4. Kommunerne skal fremover selv påse at deres indsatsplaner og vandforsyningsplaner er i overensstemmelse med de overordnede statslige vandplaner, andre udmeldte statslige planforudsætninger og kommuneplanen. Det mener Danmarks Naturfredningsforening er stærkt problematisk og i strid med armslængde-princippet. Der er overhængende fare for at afstanden mellem den overordnede statslige planlægning og hvad der konkret realiseres ude i de enkelte kommuner bliver meget stor. Der er overhængende fare for at denne afstand først afsløres og afhjælpes når indsatsplanernes gennemførelse har vist sig utilstrækkelige selvom indblik fra anden myndighed allerede på planstadiet kunne have afsløret dette. Overensstemmelse mellem de kommunale planer og overordnet planlægning bør altid checkes af en anden myndighed.

Konkrete bemærkninger:

§ 12 i forslaget siger, at kommunen - i forbindelse med udarbejdelse af indsatsplaner mod forurening af grundvandet - skal oprette et koordinationsforum med repræsentation fra vandforsyninger, andre myndigheder, jordbruget, industrien og eventuelt andre relevante parter i kommunen. Natur- og miljøorganisationer bør også nævnes specifikt, idet de indlysende er relevant part.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, Miljøministeriets J.nr. D 001-0006.

Danmarks Naturfredningsforening (DN) har modtaget forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringssudkastet.

Der er vedhæftet et bilag til vores høringssvar. Bilaget er Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens fælles mindretalsudtalelse i Myndighedsudvalgets rapport: "Rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007", MILJØstyrelsen, Skov- og Naturstyrelsen, 9. november 2004.

Generelle bemærkninger

I dag har vi ca. 6.600 såkaldte listevirksomheder som er omfattet af miljølovens godkendelsesregler. Efter en ændring af miljøloven pr. 1. januar 2005 skal omkring 1.400 af de mest komplicerede og miljømæssigt tungeste virksomheder (bilag 1-virksomheder) stadig have en individuel godkendelse. Resten, omkring 5.200 mindre komplicerede virksomheder (bilag 2-virksomheder), er omfattet af et forenklet system hvor godkendelserne gives efter standardvilkår i såkaldte branchebilag.

Med lovændringen der trådte i kraft den 1. januar 2005 har amterne myndighedskompetencen på ca. 2.400 virksomheder, mens kommunerne har kompetencen for de resterende ca. 4.200 virksomheder. Miljøministeren har kompetencen på nogle ganske få virksomheder.

Med det foreliggende forslag til en ny miljølov, som skal udmønte kommunalreformen, lægges der op til fundamentale ændringer i den hidtidige praksis med godkendelse og tilsyn af danske industrivirksomheder. Fra at have tre niveauer, nemlig et statsligt (miljøministeriet), et regionalt (amterne) og et lokalt (kommunerne) vil vi med lovforslaget gå til kun at have 2 niveauer, nemlig staten og kommunerne, efter den 1. januar 2007.

Der er i forslaget bl.a. lagt op til, at staten skal have kompetencen for omkring 235 virksomheder mens kommunerne skal have kompetencen på resten af virksomhederne.

Lovforslaget er i bemærkningerne vurderet til hverken af have positive eller negative konsekvenser, hverken hvad angår økonomiske eller administrative forhold for stat, kommuner, amter, eller erhvervslivet. Der er angiveligt heller ingen miljømæssige konsekvenser.

Her er det så indledningsvist rimeligt at spørge, om lovforslaget overhovedet har nogen berettigelse. Det er DNS opfattelse, at vi kan takke det eksisterende godkendelsessystem for, at reguleringen af vore industrivirksomheders miljøforhold er velfungerende, og det har på afgørende vis medvirket til at der er godt styr på miljøproblemerne i Danmark. Det er også vores udgangspunkt, at lovforslaget gerne skulle medføre forbedringer, også hvad angår miljøet.

Efter vores opfattelse er der negative konsekvenser af lovforslaget, både miljømæssige, administrative og økonomiske.

Miljømæssige, fordi de faglige miljøer, som er nødvendige for at sikre, opretholde og videreudvikle et forsvarligt offentligt miljøarbejde, bliver atomiseret med lovforslaget og fordi lovforslaget underkender værdien af "armslængdeprincippet", hvor en uvildig behandling af en større forurenende virksomhed bedst garanteres når der er en vis afstand til den ansvarlige myndighed.

Administrative og økonomiske, fordi der lægges op til overførsel af det meste af amternes kompetence og arbejde til kommunerne og staten, og til at Miljøklagenævnet bliver eneste klageinstans. Der er mange tunge og meget omfattende administrative opgaver, herunder IT, som skal køres ind i nyt regi. Det koster både tid, penge og en stor mental indsats. Erfaringerne fra Bornholms regionskommune taler for sig selv.

Vi støtter at Miljøklagenævnet bliver den eneste klageinstans, og vil i øvrigt foreslå, at det fremover bliver muligt også for de grønne organisationer at indstille medlemmer til Miljøklage-

nævnet. Vi kan imidlertid ikke forestille os, at den omfattende klagesagsbehandling, der i dag ligger i Miljøstyrelsen, uden konsekvenser kan føres over i Nævnet.

Vi mener at det er uforsvarligt, såfremt Folketinget vedtager så omfattende ændringer, som der lægges op til med lovforslaget uden at der er foretaget ordentlige konsekvensanalyser. Der er bestemt ikke – som det gøres i bemærkningerne - belæg for at konkludere, at der ingen konsekvenser er af lovforslaget.

Vi finder i DN, at det kan være en god idé at reducere antallet af kommuner. Men vi mener ikke vi kan undvære et regionalt niveau til at tage sig af de overordnede, tværgående og grænseoverskridende miljøopgaver der åbenlyst er på f.eks. vand, jord og virksomhedsområdet.

Vi mener ikke det er acceptabelt, at lægge kompetencen for godkendelse og tilsyn af langt de fleste af vore virksomheder hos kommunerne. Derimod vil vi foreslå, at de mest komplicerede, største og potentielt mest miljøfarlige virksomheder placeres i regionerne, eller alle i staten. Det er samtlige virksomheder, som i dag er opført som bilag 1-virksomheder til miljøloven samt de virksomheder, som i bilag 2 er a-mærkede, dvs. hvor amterne har kompetencen.

Vi vil i denne sammenhæng også foreslå, at regionerne bliver VVM-myndighederne, da vi mener, at kommunerne ikke vil kunne sikre de påkrævede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger.

Vi mener, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal lægges i regionerne eller i staten. Forureningen fra havbrugene holder sig ikke inden for snævre kommunegrænser, men spredes over store havområder. Hvis det – som foreslået - er kommunerne, som skal give tilladelser til havbrug er der en stor risiko for, at lokale hensyn til f.eks. arbejdspladser vil overtrumfe de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Dette er ikke acceptabelt og kan komme i konflikt med vore internationale hav-retlige forpligtelser.

Med lovforslaget lægges der op til, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser, men ikke det omvendte. Det mener vi er en uacceptabel ændring og indskrænkning af den gældende retstilstand. Vi mener, at alle kompetente myndigheder skal kunne påklage alle andre kompetente myndigheders afgørelser. Altså kommunernes afgørelser skal kunne påklages af regionerne og miljøministeren, regionernes af kommunerne og miljøministeren og endelig miljøministerens af regionerne og kommunerne.

Af generelle bemærkninger vil vi desuden fremføre, at princippet om, at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelse til en aktivitet eller en virksomhed, bør opretholdes. Det kunne f.eks. være spildevandsudledning, et kommunalt affaldsanlæg eller et kraft-varmeanlæg.

Med lovforslaget lægges der imidlertid op til, at kommunerne kan give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg. Dette er uacceptabelt. Kommunal virksomhed skal godkendes af regionerne (eller staten), som også skal føre tilsyn med godkendelserne.

Til slut vil vi tilføje, at vi bakker miljøministeren op i, at husdyrbrug bør reguleres som industri hvor udgangspunktet for udeledninger er recipienternes konkrete tålegrænser. Derfor vil vi foreslå, at husdyrbrugenes miljø- og naturforhold reguleres samlet under én og samme lovgivning og ikke som nu, hvor reguleringen er spredt over flere lovregler og flere ministerier. Vi anbefaler, at reguleringen af husdyrbrug kommer til at ske samlet under miljøloven på lige vilkår med andre virksomheder.

Havmiljølovens tilladelser til at oprense sedimenter fra f.eks. havne og deponere sedimenterne andre steder på havbunden (klapning) ligger i dag hos amterne. Det fungerer godt, bl.a. fordi amterne har et godt overblik over deres region og er i stand til at afgøre, hvor en klapning gør mindst skade på havmiljøet. Det kan sagtens være i et område som ligger uden for den kom-

mune, hvor sedimentet er kommet fra. Derfor mener vi, at tilladelser til klappinger fortsat skal gives af regionerne, ellers må staten overtage området. En situation, hvor kommunerne hver for sig måske begynder at udlægge nye klappadser vil være helt grotesk, og gå stik imod af, hvad men gør på landjorden. Her går udviklingen – ikke mindst af miljøhensyn - mod en overordnet koordinering og en kraftig reduktion i af antallet af lossepladser.

Konkrete bemærkninger

P. 6 nederst plus p. 7 øverst: Vi mener det på mange måder er yderst problematisk, at ansvaret og tilsynskompetencerne hvad angår grundvandsbeskyttelse, vandindvinding, spildevandsudledning samt visse særligt miljømæssigt tunge og komplicerede virksomheder overgår til kommunerne. Ansvar og tilsynskompetencen bør ligge i Regionerne, subsidiært staten (jf. bilaget).

P. 8 øverst: Miljøklagenævnet (MKN) bliver eneste klageinstans. Vi finder det er i orden med kun én klageinstans. Men der må forudses at skulle tilføres mange ressourcer til MKN for at Nævnet kan varetage opgaverne som klageinstans. Der er ikke redegjort for hvordan dette skal ske, eller noget om tidsrammer osv. Vi mener derfor, at der må forventes store administrative ændringer, som teksten ikke forholder sig til.

Vi mener desuden at ændringen til, at vi fremover kun skal have én klageinstans, er så væsentlig, at reglerne om indstilling af medlemmer til MKN skal moderniseres. Ifølge den nugældende miljølovs § 105, Stk. 2, 1) kan forskellige erhvervsorganisationer indstille medlemmer til MKN. Dette ønsker vi udvidet, så også de grønne organisationer, herunder bl.a. DN, kan indstille medlemmer til Nævnet.

P. 8, 2. afsnit i nummer 3: Overdragelse af sager, dokumentation og IT-systemer må forudses at blive meget dyrt, dvs. at få omfattende økonomiske konsekvenser. Dette forholder teksten sig heller ikke til.

P. 8, nummer 6: Forslaget må forventes at kunne få omfattende miljømæssige konsekvenser, sådan som vi har peget på i vores mindretalsudtalelse, se bilaget.

Vi vil fremhæve, at det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Vi mener ikke det er forsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Med andre ord: Det er vores opfattelse, at kun såfremt kompetencerne samles i regionale enheder, kan de nødvendige faglige miljøer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet.

P. 8, nummer 7: Forslaget må forudses at kunne få EU-retlige konsekvenser i det øjeblik de små enheder, kommunerne, ikke vil være i stand til eller ikke vil gennemføre tilstrækkeligt brede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger, som de skal ifølge VVM-direktivet. Det er derfor tvivlsomt om vi (Danmark) i sådanne situationer vil kunne leve op til vore EU-retlige forpligtelser. For at råde bod på sådanne muligt kommende situationer foreslår vi, at regionerne bliver VVM-myndighederne, men såfremt dette ikke bliver resultatet af forhandlingerne vil vi foreslå, at alle VVM sager (screeninger og vurderinger) godkendes af staten i en periode på 2 år. Dette kunne afhjælpe et muligt boom i klager over utilstrækkelige eller manglende VVM-processer. DN har stillet det samme forslag i Myndighedsudvalget.

P. 9, skemaet med vurdering af konsekvenserne: Miljøstyrelsen vurderer tilsyneladende, at der hverken er positive eller negative konsekvenser af de fundamentale ændringer, der lægges op til med lovforslaget. Så kan man med rimelighed spørge hvorfor vi så i det hele taget skal "lave denne øvelse"?

Men DN har både ovenfor og i mindretalsudtalelsen, jf. bilaget, peget på nogle mulige og sandsynlige negative konsekvenser, både for miljøet, økonomien samt administrative konsekvenser. Der er ikke lavet analyser, som med rimelighed retfærdiggør eller sandsynliggør, at de konklusioner, som der her træffes om konsekvenserne af ændringerne med lovforslaget holder stik. Vi efterlyser sådanne analyser, idet vi mener det er uforsvarligt at lave så omfattende lovændringer som der her lægges op til uden ordentlige konsekvensanalyser.

P. 10, 2. afsnit i Til nr. 3: Vi mener, at beføjelserne hvad angår beskyttelse af jord og grundvand bør lægges i regionerne (subsidiært staten). Grundvandet og grundvandsforurening fra f.eks. forurenede jord respekterer ikke snævre kommunegrænser, heller ikke selv om kommunerne nogle steder bliver større. Beføjelserne bør følge de naturlige grundvandsoplande (vandområder) som er af meget større geografisk udstrækning end en kommune.

Arbejdet fremover med beskyttelse af grundvandet (og andet vand) er knyttet meget tæt sammen med vandrammedirektivet, der bl.a. fastlægger udarbejdelse af vandplaner, Natura 2000-planer og indsatsplaner. En overordnet og koordineret indsats på hele grundvandsområdet er derfor af helt central betydning.

P. 11 nederst plus p. 11 øverst i afsnit Til nr. 5: Beføjelserne til at give vandindvindings-tilladelser bør af samme grunde som nævnt lige ovenfor lægges i regionerne (subsidiært staten).

P. 11, afsnit Til nr. 11: Beføjelserne til at give tilladelser til havbrug bør lægges i regionerne (subsidiært staten), da det er for snævert for den enkelte kommune at skulle holde styr på den grænseoverskridende forurening fra havbrug, jf. også bemærkningerne nedenfor til § 27.

P. 11, afsnit Til nr. 12 og nr. 13: Det fremgår, at kommunerne skal give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg med staten som tilsynsførende. Dette er ikke holdbart. Tilladelserne bør gives af regionerne (subsidiært staten).

P. 14, afsnit Til nr. 23: Det fremgår, at der ikke længere skal laves regionplaner, og at forpligtelserne i de gældende regionplaner vedr. spildevandsplaner skal overføres til kommuneplanerne. Det er ikke nærmere beskrevet hvordan dette skal ske og hvilke konsekvenser af forskellig art dette vil få.

P. 18, sidste afsnit i Til nr. 39 og nr. 45-56: Det anføres, at når der kommer et system med kun én klageinstans, MKN, så vil det bidrage til nedbringelse af tiden til sagsbehandling. Dette er fuldstændig udokumenteret. DN må efterlyse analyser af hvordan dette nye system vil fungere, se også tidligere bemærkninger ovenfor.

Til §§ 22 og 23: Der mangler helt en forklaring på, hvad det betyder, at man indsætter et nyt pkt. 2, som blot henviser til vandforsyningslovens § 20. Vi efterlyser en forklaring også hvad angår de miljømæssige konsekvenser.

Til § 26a: På lignende måde efterlyser vi en vurdering af konsekvenserne af at 2. pkt. ophæves.

Til § 27: Med hjemlen i stk. 3 kan beføjelserne til at give tilladelser til havbrug henlægges til kommunerne. Det mener vi er uacceptabelt. Vi har nogle internationale forpligtelser i havretlig sammenhæng, som vi i DN ikke kan se på nogen fornuftig måde kan varetages eller "håndhæves" af kommunerne. Forureningen fra havbrugene, hvoraf mange i dag er meget

store, holder sig ikke inden for en snæver kommunegrænse, men påvirker og spredes med havstrømmene til store og tit højt målsatte havområder. Disse forhold skal der tages hensyn til når der gives tilladelser til havbrug. Hvis kompetencen ligger i kommunerne er der en nærliggende risiko for at hensyn til lokale arbejdspladser kommer til at veje tungere end de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Derfor mener vi, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal ligge i regionerne, eller i staten.

Til § 32: Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde, jf. bemærkningerne ovenfor til p.11, afsnit Til nr. 11.

Til § 66: Ændringerne forekommer uoverskuelige. Også her må vi efterlyse en ordentlig forklaring på, hvad ændringerne går ud på, og hvilke konsekvenser de får. Et af hovedspørgsmålene er hvem der fører tilsyn med hvad.

Til § 77 (og §99): Vi foreslår, at ordet "skriftlige" udgår.

Til § 83: DN ønsker at det skal fastholdes, at der er oplysningspligt til regionerne/Regionsrådet. Derfor foreslår vi, at der i stk. 1 efter ".....kommunes område" tilføjes "eller inden for den enkelte region". Vi foreslår desuden stk. 2 bibeholdt, således, at der efter ".....efter anmodning" tilføjes "fra Miljøministeren", "amtsråd" erstattes med "Regionsrådene" og "den enkelte kommunes område" erstattes af "de enkelte regioners områder".

Til § 98: Det fremgår, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser. På samme vis skal det også være muligt for miljøministeren at påklage kommunernes afgørelser; ellers bliver retstilstanden i forhold til i dag ændret ganske betydeligt. DN mener desuden, at alle afgørelser ligeledes skal kunne påklages af regionerne, som efter vores opfattelse bør have flere af de koordinerende og overordnede sagsområder inden for loven og i det hele taget inden for natur- og miljøbeskyttelsesområdet.

Vi vil i denne forbindelse fremhæve, at en sådan beføjelse til på kryds at kunne påklage andre kompetente myndigheders afgørelser er medtaget i forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord, pkt. 41, § 82, stk. 2.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Bilag til:

Danmarks Naturfredningsforenings hørings svar til: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse - Udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område, J.nr. D 001-0006

Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen til rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007. Kommissoriet

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder, at udvalgsarbejdet er gennemført på et mangelfuldt grundlag.

Kommissoriet har begrænset udvalgsarbejdet til, at udvalget kun skal komme med anbefalinger om, hvilke virksomheder henholdsvis staten og kommunerne skal godkende og føre tilsyn med. Udvalget har ikke haft mulighed for at vurdere en placering i fremtidige regioner, selv om det er amterne, der i dag som regionale myndigheder har ansvaret for godkendelse og tilsyn med ca. 2400 større, miljøbetydende virksomheder, mens kommunerne er myndighed for de ca. 4200 øvrige, mindre miljøbetydende virksomheder.

Kommissoriet er endvidere begrænset til kun at omfatte de ca. 1.400 virksomheder, som er optaget på bilag 1 i godkendelsesbekendtgørelsen, det vil sige kun en fjerdedel af de virksomheder, der er omfattet af godkendelsespligt. I kommissoriet fastlægges således uden videre, at op til 5.200 virksomheder, der er opført på bilag 2 i godkendelsesbekendtgørelsen, fremtidigt skal være under kommunal godkendelse og tilsyn, herunder også de ca. 1.600 virksomheder, der i dag har amterne som myndighed.

Tidsfristen på kun ca. 6 uger har efter Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse umuliggjort, at udvalget har kunnet gennemføre sit arbejde på et fagligt kvalificeret grundlag.

Amtsrådsforeningen og Danmarks Naturfredningsforening finder, at udvalgsarbejdet ikke er et forsvarligt grundlag for ny lovgivning i Folketinget.

Fordeling af myndighedskompetencen

Der er ikke i udvalgsarbejdet eller i forbindelse med arbejdet i strukturkommissionen fremkommet belæg for, at de fremtidige kommuner i sig selv fagligt og økonomisk på en bæredygtig måde kan løfte ansvaret for de foreslåede mere end 2.000 større, miljøtunge virksomheder, som flertallet foreslår overført til kommunerne.

Den anvendte metode for fordelingen af virksomheder mellem staten og kommunerne er ikke velargumenteret og gennemarbejdet. De kriterier, udvalget har drøftet for fordelingen, giver ikke et bestemt facit. Det er en mangel, at sammenhængen med forvaltningen af hele miljø- og naturområdet ikke har kunnet indgå i forbindelse med overvejelserne om en fordeling af virksomhederne. Herved har de ulemper, der er forbundet med, at ansvaret for visse miljø- og naturopgaver efter det indgåede forlig ligger i staten, mens andre ligger i kommunerne, ikke kunnet belyses. Der er ikke i udvalgsarbejdet fremkommet nye synspunkter i relation til den fremtidige myndighedsfordeling efter en kommunalreform i forhold til de synspunkter, som ligger til grund for den nuværende fordeling, som er udmøntet i den nye godkendelsesbekendtgørelse.

Den nye godkendelsesbekendtgørelse træder i kraft 1. januar 2005 og udmønter forslag fra Virksomhedsudvalget, som blev afgivet i enighed i efteråret 2003. Bilag 1 omfatter virksomheder, som er vurderet til at være større, miljøbetydende virksomheder, og som derfor fortsat skal reguleres af det hidtidige godkendelsessystem. Håndteringen af disse virksomheder forudsætter særlig sagkundskab og specialviden, som mest hensigtsmæssigt må være samlet hos forholdsvis få myndigheder, mest naturligt i de fem regioner.

De a-mærkede virksomheder på bilag 2 er vurderet i den nuværende lovgivning til at være så komplekse eller så miljømæssigt betydningsfulde, at myndighedskompetencen skulle placeres på det regionale niveau. Som følge af kommissoriets begrænsninger har virksomheder på bilag 2 ikke været drøftet i udvalget. Bilag 2-virksomheder skal fremtidigt omfattes af en forenklet godkendelse, som er en nydannelse i miljøreguleringen. Regeringen vil foretage en evaluering af ordningen senest i 2008. Det anbefales derfor, at også disse virksomheder fastholdes på regionalt niveau, indtil fordelingen af myndighedskompetencen vurderes igen i 2008. Frem for at fordele ansvaret for miljøreguleringen af større komplicerede virksomheder på staten og kommunerne, hvorved faglig ekspertise og faglige miljøer vil gå tabt, finder Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen, at det er en enklere og billigere løsning samt en miljømæssig fordel at samle ansvaret for godkendelse og tilsyn med de større miljøtunge virksomheder i de nye regioner. Alternativt bør samtlige virksomheder på bilag 1 og a-mærkede virksomheder på bilag 2 samles under statsligt ansvar.

Miljømæssige konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at udvalget ikke har haft grundlag for at foretage en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af flertallets anbefaling.

Det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder det uforsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Kun såfremt de samles i regionale enheder, kan disse kompetencer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet. Strukturreformen indebærer, at kompetencerne på mange andre myndighedsopgaver, f.eks. skat og sygehusvæsenet, samles.

Efter Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens vurdering vil der i gennemsnit blive mindre end én fagspecialist fra de nuværende amter til fordeling i hver af de nye kommuner. Ca. 160 fagspecialister er beskæftiget med godkendelse og tilsyn i amterne i dag. Med et kvalificeret skøn vil omkring 70 af disse medarbejdere skulle overføres til staten til miljøtilsyn med de ca. 235 tungeste virksomheder, som flertallet foreslår overført til staten. Det betyder, at der er ca. 90 medarbejdere tilbage til de ca. 100 fremtidige kommuner. Mange kommuner vil således slet ikke blive styrket med fagspecialister fra amterne, og en kvalitetsstyringsordning kan ikke råde bod på manglende faglig kompetence.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder ikke, at der i udvalgsarbejdet er tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de økonomiske og administrative konsekvenser. Udvalgsflertallets overvejelser består væsentligst af udokumenterede påstande. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen bemærker at f.eks.:

- Opgaverne bliver ikke i realiteten samlet hos én myndighed med én indgang. Driften og dele af myndighedsarbejdet vedrørende spildevand, vandforsyning og affald er i dag organiseret i fælleskommunale samarbejder/selskaber. Kommunerne vil sikkert finde det nødvendigt også på virksomhedsområdet at inddrage ekspertise fra kommunale samar-

bejder/fællesskaber. Mange virksomheder vil opleve en opsplittet myndighedsfordeling mellem staten og kommunerne og inddragelse af flere kommuner i kommunegrænseoverskridende sager.

- Der er ikke belæg for, at virksomhederne som påstået kan forvente positive administrative konsekvenser for erhvervslivet. Den nye struktur, herunder opbygning af nye (statslige) enheder må tværtimod forventes at komplicere, forsinke og fordyre, også på længere sigt.
- Mange virksomheder efterspørger dialog og sparring om f.eks. miljøvurderingen af procesoptimerende teknologi hos amterne som stærke faglige myndigheder. Bedre løsningsmuligheder for virksomhedernes miljøforhold og teknologisk udvikling giver konkurrencemæssige fordele. Disse fordele må forventes forringet, hvis miljøregulering af de større virksomheder uddeles på kommunerne.

Udvalget har været afskåret fra at foretage en økonomisk og administrativ vurdering for den offentlige sektor. Det er Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse, at den myndighedsstruktur og opgavefordeling som kommissoriet forudsætter, vil medføre en betydelig fordyrelse for den offentlige sektor til denne opgave.

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019420

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om forurenede jord (Miljøministeriets J.nr. 3013-0003).

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget Jordforureningsloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening. Dette gælder ligeledes for forurenede jord der ofte bliver transporteret over større eller mindre afstande for at blive genanvendt eller deponeret. Ligeledes vil stoffer der udvaskes fra den forurenede jord kunne sive ned i grundvandet og på denne måde spredes over store afstande.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed, der har den fordel, at myndigheden er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening kan frygte, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringssudkastet:

Generelle bemærkninger:

Danmarks Naturfredningsforening finder at det er positivt at hovedparten af områderne på jordforureningsområdet er samlet og stadig ligger i på det regionale niveau.

Når det er sagt skal det understreges at vi finder det bekymrende at man fremover har opsplittet myndighedskompetencen på grundvands- recipient og jordforureningsområdet. Disse områder har utallige berøringsflader og en samlet administration giver den bedste planlægning, overvågning samt forebyggende og afhjælpende indsats. Ved at lægge myndigheden på to forskellige niveauer skal der bruges uforholdsvist mange ressourcer på at sikre samarbejde og koordinering.

DN's foreslår således at myndighedskompetencen for grundvands- recipient- og jordforureningsområderne også fremover ligger samlet på det regionale niveau.

Konkrete bemærkninger:

I § 8 har kommunerne nu fået tildelt myndighedsrollen og skal give tilladelser til ændret anvendelse af forurenede grunde. Dette er bekymrende da man nu får kommuner der er både grundejer og bygherre og som samtidigt skal give sig selv en byggetilladelse for en forurenede grund.

Kommunerne har ofte store økonomiske interesser ved nybygninger på forurenede grunde og det kan ikke undgås at der vil være modsat rettede interesser i forhold til kommunens økonomi og graden af oprensning på ejendommen. Dette er også gældende ved private bolig- og erhvervsbyggerier i kommunen.

Princippet om at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelser til en aktivitet eller virksomhed bør opretholdes.

For at hindre konflikter mellem en mere kortsigtet økonomisk beslutning og langsigtede miljøinteresser mener DN at administrationen af §8 skal ligge i regionsrådene.

I § 39 har man jf. miljølovens nye myndighedsfordeling for industrivirksomheder valgt, at overføre denne myndighedsfordeling til også at gælde jordforureningsloven.

Det fremgår dog ikke af loven hvem der skal træffe afgørelser for så vidt angår kommunalt ejede virksomheder og anlæg.

Kompetencen til at træffe afgørelser på dette område skal ligge i staten eller i regionerne. DN ønsker at det nuværende stk. 3 genindføres med ordlyden: *Miljøministeren (alternativt Regionsrådene) træffer afgørelse vedrørende jordforurening på kommunalt drevne virksomheder*

§ 50 stk. 5 er ændret til at det kun er kommunerne der kan gøre indsigelse mod genanvendelse af forurenede jord på en given lokalitet. Ofte vil jord blive genanvendt indenfor kommunegrænsen og der vil der være et økonomisk incitament til at genanvende så meget jord som muligt. Der er således en risiko for at vi fremover vil se flere genanvendelsesprojekter af tvivlsom kvalitet da man derved kan spare på rensnings- og deponeringsafgifter.

Da det er regionsrådet der har myndighedskompetencen på jordforureningsområdet ønsker DN at det er regionerne der giver tilladelserne.

Der er indført en ny tilføjelse til § 82 nemlig stk. 2, der siger at alle tre myndighedsniveauer kan påklage afgørelse foretaget af de to øvrige myndighedsniveauer. Dette ser vi i DN på med glæde. Man har valgt at sprede myndighedsbeføjelsen på grundvand-, recipient- og jordfor-

urenings områderne og dermed reduceret en samlet og sikker styring og tilføjelsen til § 82 til jordforureningsloven kan blive til gavn i fremtiden.

Samtidigt vil vi opfordre til at denne tilføjelse om at de kompetente myndigheder kan påklage hinandens afgørelser på kryds også indføres i Miljøbeskyttelsesloven.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

**Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening og
Amtsrådsforeningen til rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af
godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og
kommuner efter den 1. januar 2007.**

Kommissoriet

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder, at udvalgsarbejdet er gennemført på et mangelfuldt grundlag.

Kommissoriet har begrænset udvalgsarbejdet til, at udvalget kun skal komme med anbefalinger om, hvilke virksomheder henholdsvis staten og kommunerne skal godkende og føre tilsyn med. Udvalget har ikke haft mulighed for at vurdere en placering i fremtidige regioner, selv om det er amterne, der i dag som regionale myndigheder har ansvaret for godkendelse og tilsyn med ca. 2400 større, miljøbetydende virksomheder, mens kommunerne er myndighed for de ca. 4200 øvrige, mindre miljøbetydende virksomheder.

Kommissoriet er endvidere begrænset til kun at omfatte de ca. 1.400 virksomheder, som er optaget på bilag 1 i godkendelsesbekendtgørelsen, det vil sige kun en fjerdedel af de virksomheder, der er omfattet af godkendelsespligt. I kommissoriet fastlægges således uden videre, at op til 5.200 virksomheder, der er opført på bilag 2 i godkendelsesbekendtgørelsen, fremtidigt skal være under kommunal godkendelse og tilsyn, herunder også de ca. 1.600 virksomheder, der i dag har amterne som myndighed.

Tidsfristen på kun ca. 6 uger har efter Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse umuliggjort, at udvalget har kunnet gennemføre sit arbejde på et fagligt kvalificeret grundlag.

Amtsrådsforeningen og Danmarks Naturfredningsforening finder, at udvalgsarbejdet ikke er et forsvarligt grundlag for ny lovgivning i Folketinget.

Fordeling af myndighedskompetencen

Der er ikke i udvalgsarbejdet eller i forbindelse med arbejdet i strukturkommissionen fremkommet belæg for, at de fremtidige kommuner i sig selv fagligt og økonomisk på en bæredygtig måde kan løfte ansvaret for de foreslåede mere end 2.000 større, miljøtunge virksomheder, som flertallet foreslår overført til kommunerne.

Den anvendte metode for fordelingen af virksomheder mellem staten og kommunerne er ikke velargumenteret og gennearbejdet. De kriterier, udvalget har drøftet for fordelingen, giver ikke et bestemt facit. Det er en mangel, at sammenhængen med forvaltningen af hele miljø- og naturområdet ikke har kunnet indgå i forbindelse med overvejelserne om en fordeling af virksomhederne. Herved har de ulemper, der er forbundet med, at ansvaret for visse miljø- og naturopgaver efter det indgåede forlig ligger i staten, mens andre ligger i kommunerne, ikke kunnet belyses. Der er ikke i udvalgsarbejdet fremkommet nye synspunkter i relation til den fremtidige myndighedsfordeling efter en kommunalreform i forhold til de synspunkter, som ligger til grund for den nuværende fordeling, som er udmøntet i den nye godkendelsesbekendtgørelse.

Den nye godkendelsesbekendtgørelse træder i kraft 1. januar 2005 og udmønter forslag fra Virksomhedsudvalget, som blev afgivet i enighed i efteråret 2003. Bilag 1 omfatter virksomheder, som er vurderet til at være større, miljøbetydende virksomheder, og som derfor fortsat skal reguleres af det hidtidige godkendelsessystem. Håndteringen af disse virksomheder forudsætter særlig sagkundskab og specialviden, som mest hensigtsmæssigt må være samlet hos forholdsvis få myndigheder, mest naturligt i de fem regioner.

De a-mærkede virksomheder på bilag 2 er vurderet i den nuværende lovgivning til at være så komplekse eller så miljømæssigt betydningsfulde, at myndighedskompetencen skulle placeres på det regionale niveau. Som følge af kommissoriets begrænsninger har virksomheder på bilag 2 ikke været drøftet i udvalget. Bilag 2-virksomheder skal fremtidigt omfattes af en forenklet godkendelse, som er en nydannelse i miljøreguleringen. Regeringen vil foretage en evaluering af ordningen senest i 2008. Det anbefales derfor, at også disse virksomheder fastholdes på regionalt niveau, indtil fordelingen af myndighedskompetencen vurderes igen i 2008. Frem for at fordele ansvaret for miljøreguleringen af større komplicerede virksomheder på staten og kommunerne, hvorved faglig ekspertise og faglige miljøer vil gå tabt, finder Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen, at det er en enklere og billigere løsning samt en miljømæssig fordel at samle ansvaret for godkendelse og tilsyn med de større miljøtunge virksomheder i de nye regioner. Alternativt bør samtlige virksomheder på bilag 1 og a-mærkede virksomheder på bilag 2 samles under statsligt ansvar.

Miljømæssige konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at udvalget ikke har haft grundlag for at foretage en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af flertallets anbefaling.

Det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder det uforsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Kun såfremt de samles i regionale enheder, kan disse kompetencer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet. Strukturreformen indebærer, at kompetencerne på mange andre myndighedsopgaver, f.eks. skat og sygehusvæsenet, samles.

Efter Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens vurdering vil der i gennemsnit blive mindre end én fagspecialist fra de nuværende amter til fordeling i hver af de nye kommuner. Ca. 160 fagspecialister er beskæftiget med godkendelse og tilsyn i amterne i dag. Med et kvalificeret skøn vil omkring 70 af disse medarbejdere skulle overføres til staten til miljøtilsyn med de ca. 235 tungeste virksomheder, som flertallet foreslår overført til staten. Det betyder, at der er ca. 90 medarbejdere tilbage til de ca. 100 fremtidige kommuner. Mange kommuner vil således slet ikke blive styrket med fagspecialister fra amterne, og en kvalitetsstyringsordning kan ikke råde bod på manglende faglig kompetence.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder ikke, at der i udvalgsarbejdet er tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de økonomiske og administrative konsekvenser. Udvalgsflertallets overvejelser består væsentligst af udokumenterede påstande. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen bemærker at f.eks.:

- Opgaverne bliver ikke i realiteten samlet hos én myndighed med én indgang. Driften og dele af myndighedsarbejdet vedrørende spildevand, vandforsyning og affald er i dag organiseret i fælleskommunale samarbejder/selskaber. Kommunerne vil sikkert finde det nødvendigt også på virksomhedsområdet at inddrage ekspertise fra kommunale samarbejder/fællesskaber. Mange virksomheder vil opleve en opsplittet myndighedsfordeling mellem staten og kommunerne og inddragelse af flere kommuner i kommunegrænseoverskridende sager.

- Der er ikke belæg for, at virksomhederne som påstået kan forvente positive administrative konsekvenser for erhvervslivet. Den nye struktur, herunder opbygning af nye (statslige) enheder må tværtimod forventes at komplicere, forsinke og fordyre, også på længere sigt.
- Mange virksomheder efterspørger dialog og sparring om f.eks. miljøvurderingen af procesoptimerende teknologi hos amterne som stærke faglige myndigheder. Bedre løsningsmuligheder for virksomhedernes miljøforhold og teknologisk udvikling giver konkurrencemæssige fordele. Disse fordele må forventes forringet, hvis miljøregulering af de større virksomheder uddeles på kommunerne.

Udvalget har været afskåret fra at foretage en økonomisk og administrativ vurdering for den offentlige sektor. Det er Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse, at den myndighedsstruktur og opgavefordeling som kommissoriet forudsætter, vil medføre en betydelig fordyrelse for den offentlige sektor til denne opgave.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Vejle, den 6. januar 2005

Vedr. lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Danmarks Sportsfiskerforbund har modtaget og gennemgået de forskellige lovforslag på Miljøministeriets område og skal i den anledning fremføre en række bemærkninger af mere principiel karakter vedrørende de ændrede myndighedsbeføjelser som konsekvens af kommunalreformen.

Specielt forekommer overdragelse af vandløbsmyndighed fra amt til kommune særdeles uhensigtsmæssig og i et længere tidsperspektiv temmelig uigennemtænkt på baggrund af bestemmelserne i EU's vandrammedirektiv, videreført i Lov om Miljømål, om en hollistisk tilgang til vandløbskvaliteten i vandløbssystemer i deres helhed.

Forbundet har begrundet frygt for, at overdragelsen af vandløbsmyndigheden til kommunerne for alle offentlige vandløb vil medføre kaos i forhold til implementeringen af bestemmelserne i Lov om Miljømål om opnåelse af god økologisk tilstand for alle vandløb. Ganske vist fastlægger staten de overordnede rammer for de nødvendige vandplaner, men det bliver kommunerne, der skal udarbejde indsatsplanerne. Da stort set alle vandløb vil være grænseoverskridende i forhold til kommunegrænserne, skal de kommunale indsatsplaner afstemmes med hinanden, hvis kravet om god økologisk tilstand for vandløbssystemer i deres helhed skal nås.

Denne afstemning af indsatser kommunerne imellem forudser forbundet kan blive endog meget vanskelig og i hvert fald medfører langsommelig og bureaukratisk sagsbehandling, idet der ikke som udgangspunkt kan forventes overensstemmelse mellem landkommuner og bykommuner om omfanget af den nødvendige indsats og/eller den økonomiske byrdefordeling.

I det hele taget er det forbundets opfattelse en uheldig fragmentering af forvaltningen af miljø- og naturværdierne, der vil følge af kommunalreformens overdragelse af myndighedsbeføjelser til kommunerne. En nødvendig stringent og koordineret forvaltningspraksis af naturværdierne i dette land vil formentlig blive sat over styr på grund af mere erhvervsrettede prioriteringer i de enkelte kommuner.

Kommunerne kan være gode til at løse en masse lokale opgaver, men forbundet kan være bekymret for, om kommunerne vil afsætte de fornødne midler til naturgenopretning og naturpleje, når de skal træffe konkrete beslutninger, og ikke kan give naturen og miljøet den fornødne vægt, men i stedet imødekommer ønsker fra virksomheder.

Dette gælder ikke kun i forhold til implementering af Lov om Miljømål for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesforekomster, men eksempelvis også i forhold til udpegning af § 3 beskyttelse, sejladsregulativer, vandkvalitetsmålsætninger, forvaltning af havbrug og dambrug, vandindvinding, vandløbsregulativer, vandløbsvedligeholdelse mv.

Problemet med denne fragmenterede forvaltning af kommunegrænseoverskridende naturværdier i kommunerne er åbenbart også delvist erkendt, idet det angiveligt er hensigten at lade staten gennemføre og forvalte de grænseoverskridende Vandmiljøplan II og III projekter, gennemførelse af naturforvaltningsprojekter samt indsatser omkring natura 2000 planer.

Forbundet må endvidere pege på problemer med at sikre den faglige ekspertise i kommunerne til løsning af miljøopgaverne på en kvalificeret måde. Ganske vist vil den tilstedeværende ekspertise i de nuværende amtskommuner blive opsuget – helt eller delvist!? – af de nye kommuner, men også på dette område vil der ske en fragmentering af ekspertisen, fordi det faglige udviklingsmiljø, amternes miljømedarbejdere indgår i, ikke i samme grad vil være til stede, når ekspertisen fordeles ud i langt flere enheder.

Endelig skal forbundet konstatere, at lovforslagene indeholder ganske mange ministerbeføjelser, hvilket gør det vanskeligt at gennemskue konsekvenserne af lovændringerne, før disse ministerbeføjelser udmøntes i bekendtgørelser mv.

Med venlig hilsen

Danmarks Sportsfiskerforbund

Jens K. Thygesen
Forretningsfører

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

14. december 2004
Akt.nr. 2027.03

**Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalrapporten på
Miljøministeriets område.
J.nr. D001-0006. Ref.BNI**

Danmarks Statistik har modtaget udkast til nedenstående lovforslag om udmøntning af kommunalreformen:

1. Forslag til lov om ændring af lov om planlægning
2. Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse
3. Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse
4. Forslag til lov om ændring af lov om miljømål og lov om vandforsyning
5. Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer
6. Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi
7. Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord
8. Forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet.

I 5. Forslag til "Lov om ændring af lov om råstoffer" foreligger der intet forslag til ændring af den eksisterende § 29.

§ 29 i den eksisterende lov er vi i Danmarks Statistik særlig interesseret i, fordi der i denne paragraf er beskrevet grundlaget for råstofstatistikken, som den udarbejdes i Danmarks Statistik:

"Miljøministeren kan fastsætte regler om, at den, der foretager råstofindvinding, skal give oplysninger om indvindingen, bl.a. beliggenhed, art og mængde af de forekomster, der indvindes, og om anvendelsen heraf."

Og heraf affødt *Bekendtgørelse nr. 1164 af 16. december 1996* om ansøgning og indberetning om råstofindvinding på landjorden og om amtsrådets kompetence til at fastsætte vilkår for anmeldte rettigheder. Hvor § 4 lyder:

"Den, der foretager råstofindvinding på landjorden skal en gang årligt foretage indberetning om arten og mængde af de forekomster, der indvindes i hver råstofgrav, samt om anvendelsen heraf. Indberetningen skal ske på et særligt skema,

der udsendes af amtsrådet. Indberetningen sendes til amtsrådet, der videresender den til Danmarks Statistik."

Denne bekendtgørelsesparagraf er tilsyneladende ikke foreslået ændret i henhold til lov om ændring af lov om råstoffer. Vil det ske på et senere tidspunkt?

Med venlig hilsen

Preben Etwil
Danmarks Statistik
Miljø og energi
Direkte tlf.: 39 17 31 81
pet@dst.dk

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Silkeborg den 7. januar 2005

Vedr.: Høringssvar til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Dansk Akvakultur er generelt positive overfor kommunalreformen. Vi støtter de politiske intentioner om at forbedre virksomhedernes rammevilkår, og i særdeleshed kan vi tilslutte os målsætningen om, at virksomhederne skal have en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling på ikke mindst miljøområdet.

Vi kan derfor tilslutte forslaget om at reducere antallet af administrative lag fra nuværende tre til to, men der er flere forhold som giver anledning til bekymring.

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Akvakultur er et niche erhverv. Med den nye struktur vil der i mange kommuner kun være ganske få opdrætsvirksomheder. Vi frygter, at kommunerne ikke vil have den nødvendige faglige kompetence til at kunne betjene vores medlemmer. Opdræt er et kompliceret fagområde, også miljømæssigt. Det er derfor bydende nødvendigt, at der i god tid inden den 1. januar 2007 udarbejdes bindende retningslinier for regulering af især dambrug og havbrug der sikrer en både ensartet og smidig sagsbehandling i kommunerne. Vi tænker her i særdeleshed på forhold og sager der vedrører produktionsudvidelser. Fra 1. januar 2005 ændres reglerne for brugerbetaling for godkendelse og tilsyn efter miljøbeskyttelsesloven til en ren timebetalingsmodel, hvorfor virksomhederne med rette kan stille krav til de nye kommuner om en hurtig og kompetent sagsbehandling. Fælles retningslinier vil kunne forenkle og ensarte sagsbehandlingerne. I den forbindelse skal vi opfordre til, at den nye § 82 ("call-in") ændres, således at den også vil kunne anvendes på brancher og ikke, som nu, alene på virksomhedsniveau. Det er nemlig vores erfaring, at de principielle problemstillinger skal løses på brancheniveau. Vi finder derfor, at væsentlighedskriterierne i bemærkningerne til lovforslaget justeres således, at der skal være tale om en væsentlig sag "*samlet*

set" dvs. kriteriet omfatter også tilfælde der er begrundet i behov/ønsker om en mere rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet.

Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

Med en mere fragmenteret struktur bliver det sværere for mindre erhverv som vores at få indflydelse. Vi tænker her på de nye vækstfora som ifølge forslaget kun skal besættes med 6 medlemmer fra erhvervsorganisationerne. Vi opfordrer til, og deltager gerne i overvejelser om, hvordan det sikres, at også mindre brancher kan komme til orde så de også sikres mulighed for reel indflydelse.

Vi må protestere mod, at de regionale udviklingsplaner ikke kommer ud i en bredere høringskreds. Som erhverv har vi, ifølge forslaget, kun en indirekte mulighed gennem de kommende vækstfora. Det finder vi er både utilstrækkelig og utilfredsstillende.

Vi er bekymrede over den lange overgangsperiode. Der er en reel risiko for at sagsbehandlingerne går mere eller mindre i stå. I særdeleshed er vi bekymrede for, at de nuværende regionsplaner tillægges retsvirkning. Dambrugserhvervet står i den specielle situation, at amterne netop nu udarbejder regionplans tillæg for den fremtidige administration af to meget væsentlige forhold (vandindvinding og medicin og hjælpestoffer). Skal disse tillægges retsvirkning i de nye kommuner må det forudsætte, at de er ens og lovmedholdige. Vi opfordrer derfor til at staten, med udgangspunkt i kommunalreformen, formulerer fælles sigtelinier for de to nævnte forhold.

Vi savner en forenkling af regelsættet om VVM sager. I den forbindelse har vi med stor interesse læst Miljøministerens indlæg i Berlingske Tidende den 30. december. Vi er meget enige i betragtningerne om at samle miljøgodkendelser hos én myndighed. Den nuværende praksis, hvor VVM sager behandles under planloven og den efterfølgende miljøgodkendelse under miljøbeskyttelsesloven er meget u hensigtsmæssigt. Det er både for dyrt og langsommeligt og klart i modstrid med regeringens ønsker om regelforenkling. Vi vil derfor stærkt opfordre til, at der findes en model som tillader en samlet sagsbehandling af VVM- og godkendelsessager. Vi er opmærksomme på, at det kræver grundige overvejelser, men det vil være hensigtsmæssigt (nødvendigt) at få forholdet afklaret inden den 1. januar 2007. Vi deltager selvfølgelig gerne i et sådant arbejde

Forslag til ændring af lov om vandforsyning m.v.

Vi finder forslaget om ændringen i vandforsyningslovens § 52 c stk. 4 uacceptabel. Vi kan ikke tiltræde, at mængdegrænsen på 25.000 m³ ændres fra amt til kommune. Det vil betyde, at langt færre virksomheder vil kunne gøre brug af loftet. Vi anbefaler, at kommunen fastholdes om opgørelsesenhed men med en

regel om, at en virksomhed højst skal betale i én kommune for sine vandindvindingstilladelser over 25.000 m³

Med venlig hilsen,

Dansk Akvakultur

Brian Thomsen

Miljøministeriet
Højbroplads 4
1200 København KTelefon 33 38 90 00
Telefax 33 12 29 76
Kontortid 8.30-16.30
E-mail: da@da.dk
Giro 5 40 08 99

Modtaget i dokumentet

22. december 2004

6

23 DEC. 2004

Lovforslag til udmøntning af kommunalreformen

Under henvisning til høringskrivelse af 1. december 2004 om

- Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi
- Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord
- Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer
- Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområdet (miljømålsloven) og lov om vandforsyning m.v..
- Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet, lov om vandløb, lov om beskyttelse af de ydre koge i Tøndermarsken, lov om Skjern Å Naturprojekt, lov om okker, lov om sommerhuse og camping m.v., lov om anvendelse af Frøstruplejren, lov om skove, lov om jagt og vildtforvaltning, lov om betalingsregler for spildevand m.v., lov om godtgørelse i forbindelse med indsamling af hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer og lov om kemiske stoffer og produkter
- Forslag til lov om ændring af lov om planlægning

skal DA oplyse, at temaet for forslaget ligger uden for DA's virkefelt og DA har derfor ingen bemærkninger.

Med venlig hilsen
DANSK ARBEJDSGIVERFORENING
Thomas Rønnow

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

- 5 JAN. 2005

04-01-2005
Sagsnr.: 34453

Høring over forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

Dansk Byggeri har modtaget ovennævnte lovforslag i høring.

Generelt støtter Dansk Byggeri planlovssystemet. Beslutninger om byggeri og anlæg rækker langt ud i fremtiden. Når et byggeri eller et anlæg først er opført, kan man ikke vende tilbage til den oprindelige tilstand. Derfor er det nødvendigt med en overordnet planlægning af, hvor og hvordan der må bygges. Ellers får vi en rodet og usammenhængende udvikling i byerne, landskabet og naturen, som ingen kan være tjent med

Dansk Byggeri finder det positivt, at planlovssystemet med det aktuelle lovforslag forenkles, og at den primære plankompetence samles hos kommunerne.

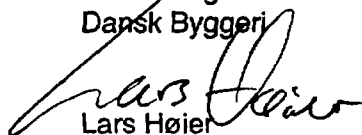
Det er endvidere positivt, at der med de regionale udviklingsplaner sikres en vis dialog og koordinering på tværs af kommune- og sektorgrænser i de enkelte regioner.

Dog bør det sikres, at den regionale udviklingsplanlægning ikke udvikler sig til et nyt administrativt tung system, som bremser kommunernes muligheder for at håndtere aktuelle udfordringer. I en dynamisk verden, hvor udviklingen går stærkt, er der generelt brug for et fleksibelt planberedskab, som giver plads til dialog og individuelle løsninger.

Hvad angår planlægning i hovedstadsområdet, beklager Dansk Byggeri, at lovforslaget cementerer stationsnærhedsprincippet. Det er ikke hensigtsmæssigt i forhold til fremtidige manøvremligheder.

Derudover har Dansk Byggeri ingen bemærkninger til lovforslaget.

Med venlig hilsen
Dansk Byggeri

Lars Høier

Dansk Byplanlaboratoriums hørings svar til forslag til planlov

Forslaget til en ny planlov markerer den største reform af plansystemet i 30 år.

Dansk Byplanlaboratorium hilser en reform af planloven velkommen, men finder det samtidig vigtigt, at reformen både viderefører væsentlige principper – ”arvesølvet” – fra de sidste 30 års planlægning i Danmark samtidig med, at der fornyes på en fremtidssikret måde.

De væsentligste principper i det nugældende system er, at offentligheden inddrages i planlægningen på alle niveauer, at der er politisk ejerskab til planlægningen, samt at der er en passende balance mellem at beslutningerne tages tættest muligt på borgerne, samtidig med at overordnede hensyn varetages. Herunder er det særlig vigtigt, at planloven sikrer, at kyster og åbne landskaber generelt friholdes for bebyggelse.

Ud over at de nødvendige beskyttelsesmæssige hensyn varetages er det vigtigt, at planloven samtidig kan fungere som et dynamisk og tidssvarende redskab til fremme for landets udvikling lokalt, regionalt og nationalt.

Generelle bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget viderefører en række af de principper, som Byplanlaboratoriet mener bør videreføres, men bærer samtidig præg af, at der er tale om en ”konsekvenstilretning” af loven til den aktuelle, ændrede kompetencefordeling mellem stat, regioner og kommuner. Problemstillinger i den gældende lov, som ikke har direkte relation til strukturreformen, er ikke behandlet.

Byplanlaboratoriet efterlyser derfor en mere gennemgribende reform af planloven på en række områder – f.eks. kommuneplanens fremtidige struktur, lokalplanens fremtidige status og rolle i den samlede plan- og byggelovgivning, en bedre håndtering af den gradvise urbanisering i de bynære dele af landzonen omkring de større byer, samt en videreudvikling af planlægningens strategiske og mere policyorienterede elementer.

Forslaget til en ny planlov er i sin opbygning og de enkelte elementers struktur desuden mere kompliceret end den gældende planlov. Dette gør loven sværere at forstå og anvende for ikke-eksperter.

Der lægges op til, at planlægningen på en række punkter bliver mere regel- og kontrolorienteret. Dette sammenholdt med at staten overtager en række af amternes opgaver på miljø- og naturområdet kan det få den konsekvens, at planlægningen generelt bliver mere ”sektortung”, og at den sammenfattende, helhedsorienterede planlægning på statsligt niveau dermed kommer til at stå langt svagere end på nuværende tidspunkt.

Man kan derfor frygte at det samlede system bliver mere bureaukratisk og mindre strategisk og dynamisk, hvilket er den stik modsatte udvikling af, hvad man kunne ønske sig.

Det bør derfor overvejes, om der f.eks. på nogle punkter i stedet for detailstyring og kontrol kan arbejdes med kvalitetssikringsordninger, hvor kommunerne i stedet for kontrol skal dokumentere, at de overholder intentionerne i lovgivningen og den nationale planlægning.

I det hele taget bør der arbejdes mere grundlæggende og mere fremadrettet med spørgsmålet om, hvordan overensstemmelse mellem planer på forskellige administrative niveauer sikres på en måde som fremmer en dynamisk og mindre bureaukratisk planlægning end den der lægges op til i lovforslaget. I den forbindelse er det vigtigt at holde sig for øje, at ændringer ikke kun skal kunne foretages top - down!

Den statslige sektorplanlægning i forhold til den sammenfattende planlægning bør også gøres til genstand for en samlet vurdering med henblik på at sikre sammenhæng og helhedsorientering i den statslige planlægning.

Statens rolle i varetagelsen af overordnede beskyttelsesinteresser

Det er positivt, at lovforslaget lægger op til at staten spiller en mere aktiv rolle på natur- og miljøområdet. Det må således forventes, at der formuleres mere substantielle, statslige politikker på dette felt.

Det vurderes også positivt, at landsplanlægningen bliver mere policyorienteret og nu rettes direkte til kommuner og regioner frem for mod Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

At landsplanlægningen ifølge forslaget nu også skal følge de almindelige procedureregler om offentlighed vurderes at styrke den brede dialog om landsplanlægningen.

Planlægningen i hovedstadsområdet

Byplanlaboratoriet er enig i, at det er af national interesse at fingerbystrukturen og de grønne kiler i hovedstadsområdet sikres på overordnet niveau.

Men lovforslaget lægger op til en meget detaljeret regelstyring af byudviklingen i Hovedstadsområdet. På den ene side sikrer det den nuværende struktur, men på den anden side bliver det vanskeligt at tage højde for en nødvendig dynamik og fleksibilitet i Hovedstadsområdet. Det bliver ligeledes vanskeligt at fremme det politiske ejerskab og ansvar blandt kommunerne i regionen. Statens detaljerede styring fratager, om man så må sige kommunerne, for ansvar.

Byplanlaboratoriet opfordrer derfor til, at lovtæksten kun fastlægger fingerbystrukturen på helt overordnet niveau, men at der samtidig fastlægges en mere dynamisk proces som sikrer at staten løbende udstikker retningslinier for byudviklingen i Hovedstadsområdet i en dialog med kommunerne og organisationer.

Processen skal fremme det politiske ejerskab til planlægningen og forståelsen for varetagelsen af regionale hensyn i Hovedstadsregionen.

Byplanlaboratoriet opfordrer videre til, at der nedsættes et mere bredt sammensat og uafhængigt rådgivende udvalg, som skal følge udviklingen i Hovedstadsregionen, og som skal kunne komme med forslag til de statslige udmeldinger til Hovedstadsregionen.

Udvalget bør også forholde sig til den "snigende" urbanisering af bynære områder i landzonen i Hovedstadsregionen, som underminerer fingerbystrukturen.

Udvalget kan også gøre forsøg med f.eks. konsensuskonferencer, som skal skabe fælles folkelig forståelse for de overordnede hensyn i hovedstadsområdets byudvikling.

Endeligt er det vigtigt at Øresundssamarbejdet bliver synligt og integreres i den regionale planlægning.

Den regionale udviklingsplan

Byplanlaboratoriet ser den regionale udviklingsplan som en interessant nyskabelse, men vurderer at der er behov for at understrege, at der ikke er tale om en plan i traditionel forstand, men en fælles vision, som udvikles i tæt samspil mellem region, udviklingsfora og kommuner.

Hvis den nye plantype skal blive en succes kræver det at alle parter – stat, region og kommuner – fuldt ud anerkender plantypens muligheder, begrænsning og juridiske status.

Staten skal give regionerne og kommunerne reel handlefrihed til at udvikle regionale visioner og sikre, at der kan kobles økonomiske midler til initiativerne.

Det videre en forudsætning, at kommunerne anerkender at regional udvikling betinges af et regionalt samarbejde om visioner og handlinger. Kommunerne bør samtidig være bevidste om, at den regionale udviklingsplanlægning kan være en væsentlig inspiration i kommuneplanlægningen.

Lovforslagets beskrivelse af samspillet mellem regionale erhvervsudviklingsstrategier, regionale udviklingsplaner og kommuneplaner synes dog at være kompliceret, og funktionaliteten er alene baseret på vilje og evne til dialog mellem de mange aktører. Aktører, som ikke nødvendigvis alle opfatter sig selv som aktører i den regionale udviklingsplanlægning. Der er derfor en fare for, at de regionale udviklingsplaner ikke får nogen reel betydning, hvis én af parterne ikke bakker op om arbejdet.

Derfor bør de regionale udviklingsplaners placering i planhierarkiet genovervejes. Måske skal der oprettet et særskilt kapitel i planloven, som mere klart beskriver de regionale udviklingsplaner som visioner om udvikling. Loven kan så fastslå, at hvis der foretages arealmæssige disponeringer eller prioriteringer, eller hvis der forslås lokalisering af funktio-

ner eller byudvikling, så må disse disponeringer ikke være i modstrid med den statslige planlægning. Men regionerne bør i øvrigt gives frie hænder til at udvikle visionerne.

Behovet for at have fælles, regionale, kortbaserede oversigter over arealanvendelse og natur- og miljøinteresser i det åbne land kunne så varetages som en sideløbende opgave, og dermed ikke nødvendigvis som en del af den regionale udviklingsplan.

Endvidere bør planloven fastslå, at det er de regionale råds pligt at fremme forståelsen for og samarbejdet om den regionale udvikling.

Fremtidens kommuneplan

Af lovforslaget fremgår, at kommuneplanen bliver det centrale plandokument i den nye struktur.

Byplanlaboratoriet ser muligheder for at tænke by og land i en større helhed i den nye kommuneplan. Men det bliver samtidig en meget stor udfordring at udarbejde de nye kommuneplaner – såvel politisk som planfagligt.

Udarbejdelsen af 1. generation af de nye kommuneplaner er det måske mest kritiske punkt i reformen på planområdet. Det er af afgørende betydning for funktionen af det fremtidige plansystem, at kommunerne inden for en overskuelig årrække når gennem denne proces.

Derfor er der behov for metodeudvikling og vejledning om udarbejdelsen af de nye kommuneplaner. Byplanlaboratoriet deltager gerne i en sådan proces.

Det er Byplanlaboratoriets opfattelse, at det allerede nu bør overvejes om den beskrevne opdeling af kommuneplanen i en hovedstruktur, retningslinier for arealanvendelsen samt rammer for lokalplaners indhold er hensigtsmæssig. Der er en risiko for at opdelingen ”konserverer” den hidtidige planlægningspraksis på regionalt og kommunalt niveau:

- Hovedstruktur = mål for kommunens overordnede udvikling samt byudvikling,
- retningslinier for arealanvendelsen = regionplanens retningslinier for det åbne land,
- rammer for lokalplanlægningen = rammer for byområderne

Herved er der en risiko for, at synergieffekterne ved at sammenfatte planlægning for byerne og det åbne land i én plan ikke realiseres.

Byplanlaboratoriet opfordrer til, at der igangsættes et arbejde, som sikrer en langsigtet udvikling af kommune- og lokalplanlægningen. I den forbindelse er det vigtigt, at den positive proces omkring udvikling af de kommunale planstrategier videreføres, bl.a. i forhold til at sætte ord og billeder på den fysiske rumlige fremtid for både by og land i den enkelte kommune.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Vor ref. CM/BD

Sag 2004/00373-004

J.nr. 452-00

Deres ref.: J.nr. D 001-0006

7. januar 2005

Høringssvar vedrørende lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Dansk Energi, Elsam og ENERGI E2 har modtaget ovennævnte lovforslag samt Myndighedsudvalgets rapport i høring den 2. december 2004. De tre parter har følgende kommentarer til udkastet.

Vi støtter intentionerne i reformarbejdet om at skabe en mere enkel og effektiv offentlig sektor. Det skal dog samtidig understreges, at Elsam og Energi E2 har et konstruktivt samarbejde med miljøforvaltningen i de enkelte amter. Amternes sagsbehandling er generelt karakteriseret ved høj faglighed og professionalisme kombineret med forståelse for kraftværkernes specielle forhold.

For Elsam og Energi E2 er det naturligvis vigtigt, at de opgavemæssige forandringer kommunalreformen medfører i offentligt regi, ikke medfører en svækkelse af den gode faglige dialog, vi hidtil har haft med myndighederne, ej heller skader den generelle indsats på miljø- og planområdet.

Vi mener, at myndighedsbehandlingen af Elsams og Energi E2s store kraftværker bør håndteres af de centrale myndigheder, idet miljø- og planforholdene for disse anlæg indgår i en national dagsorden.

Rapport fra myndighedsudvalget

Indtil nu har amterne behandlet alle større kraftværksanlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, uanset hvilke brændsler disse måtte anvende. Kommunerne har behandlet anlæg under denne grænse. På ingen af Elsams eller Energi E2s værker er miljømyndighedsbehandlingen delt mellem flere administrative instanser.

I Myndighedsudvalgets rapport bilag 7 foreslås det, at myndighedsbehandlingen af kraftværker/varmeproducerende anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, der fyres med kul eller Orimulsion varetages af staten, mens myndighedsbehandlingen af alle øvrige kraftværker med over 50 MW_{indfyret effekt} sker i kommunerne.

Vi henleder opmærksomheden på, at såfremt dette forslag tages for pålydende, så vil det indebære, at der på flere kraftværker vil ske en meget uhensigtsmæssig deling af myndighedsbehandlingen. Eksempelvis vil det for Avedøreværkets vedkommende medføre, at værkets kulfyrede blok 1 skulle behandles i statsligt regi, mens den biomasse/gas/oliefyrede blok 2 skulle behandles af den stedlige kommune. Efter vores opfattelse vil en sådan situation være uholdbar, og vi antager, at en sådan procedure ikke er tilsigtet.

Vi vil foreslå, at der i stedet tages udgangspunkt i den eksisterende regulering af Store Fyringsanlæg, således at alle anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, uanset hvilket brændsel anlæggene anvender, reguleres af staten, mens anlæg under 50 MW_{indfyret effekt} reguleres af kommunerne. Udover at løse ovennævnte uhensigtsmæssighed vurderer vi, at en opdeling efter indfyret effekt vil skabe færre problemer i forhold til fremtidige EU direktiver.

Under henvisning til myndighedsudvalgets kriterier for placering af tilsynet vil vi pege på, at det vil være lettere for kraftværkerne at tilrettelægge miljøarbejdet, hvis vore større anlæg har samme tilsynsmyndighed. Elsam og E2 har en række anlæg fordelt over hver sin landsdel, og der registreres allerede i dag en forskel i administrationen af miljølovgivningen. En samling af tilsynet for anlæg over 50 MW_{indfyret effekt} vil kunne medvirke til en væsentlig mere rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet i vore virksomheder.

Samme problematik findes i forbindelse med oplag af mineralolieprodukter. Oplag større end 25.000 tons findes på bilag 1, mens oplag mellem 2500 og 25.000 tons findes på bilag 2. For begge gælder, at kommunen er myndighed. Her må vi anbefale, at godkendelse og tilsyn foretages af værkets overordnede godkendelsesmyndighed, uanset om dette måtte være kommune eller stat. Dette kan ske med henvisning til Godkendelsesbekendtgørelsens § 4 om godkendelsespligtige biaktiviteter.

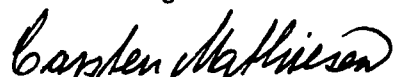
Med reference til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse anbefaler vi, at myndighedsbehandling af anlæg til deponering af restprodukter samt etablering af nye anlæg til deponering af restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, overgår til staten. Dette vil også generelt harmonere med Elsams og E2s ønske om, at staten skal være godkendelsesmyndighed på anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, idet restproduktopfyldningerne, såfremt de er etableret på kraftværkspladser, er lokaliseret på kraftværkspladser med kulfyrede anlæg på over 50 MW_{indfyret effekt}.

Hvad angår restprodukterne fra Elsams og E2s produktion, er der tale om komplekse massestrømme, ekstern/intern genanvendelse, mellemdeponering etc., som skal ses og forstås

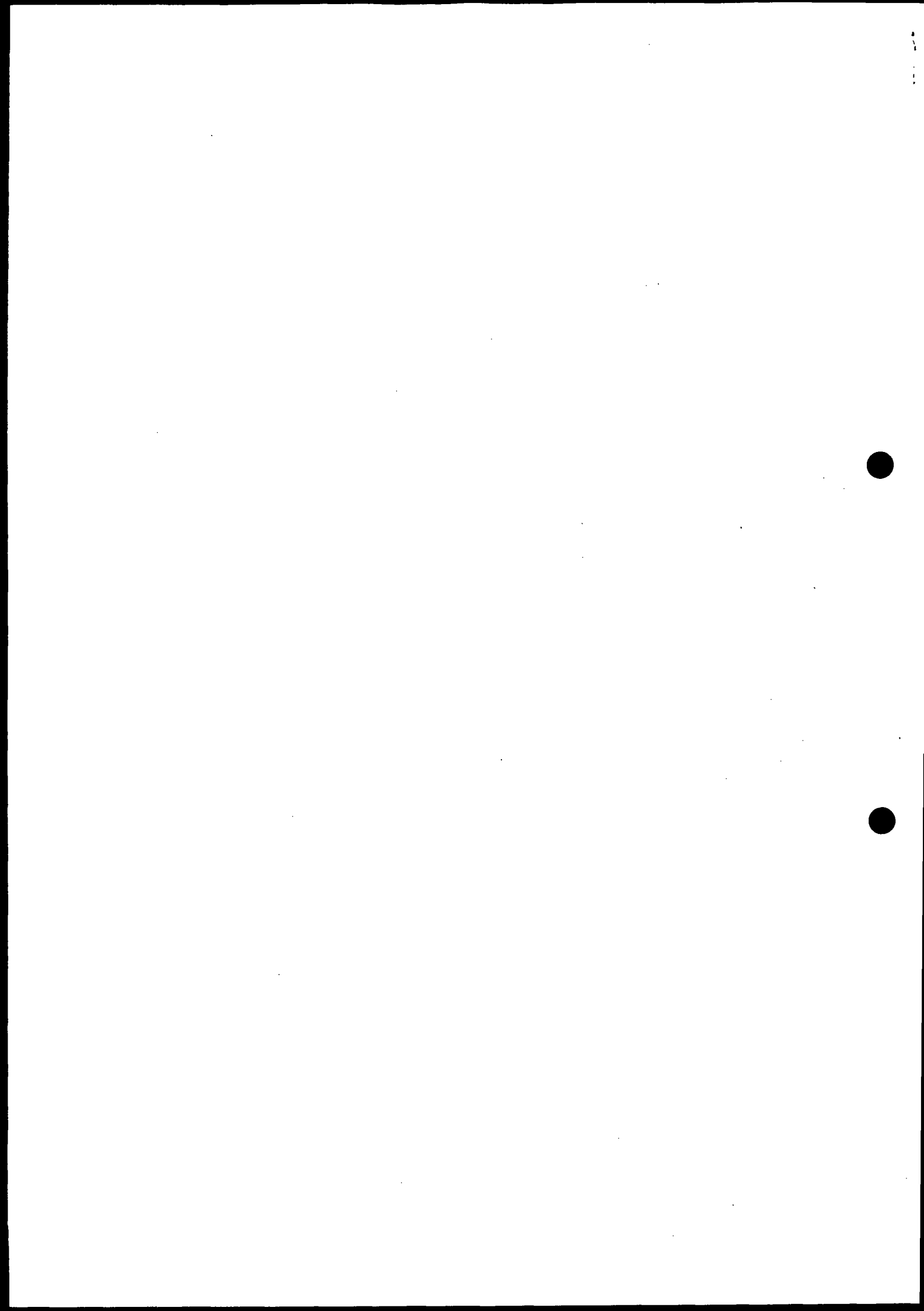
i en større sammenhæng, det vil sige på koncernniveau, hvilket efter vores opfattelse matcher, at staten får det myndighedsmæssige ansvar.

Skulle De have spørgsmål til vores hørings svar, er De velkommen til at rette henvendelse til undertegnede.

Med venlig hilsen
Dansk Energi

Carsten Mathiesen

Miljøministeriet
Departementet
Att.: Marianne Thyrring
Højbro Plads 4
1200 København K

9. december 2004
kmn/ig

Modtaget i departementet

10 DEC. 2004

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Miljøministeriet har i brev af 1. december 2004 med bilag anmodet Dansk Fjernvarme om eventuelle bemærkninger til de ovenfor nævnte udkast.

Dansk Fjernvarme skal i den forbindelse oplyse, at vi ikke har ressourcer til at gennemgå de omfattende ændringer som følger af kommunalreformen, og vi undlader derfor at kommentere det fremsendte materiale.

Vi skal samtidig bemærke, at vi går ud fra, at eventuelle ændringer med umiddelbar konsekvens for fjernvarmesektoren ville fremgå specifikt af det fremsendte materiale.

Med venlig hilsen
Dansk Fjernvarme

Karen Marie Nygaard

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K
Mrk: Kommunalreform

Modtaget i departementet

- 7 JAN. 2005

6. januar 2005
lag

Deres sagsnr.:
D 001 0006

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Miljøministeriet har den 1. december 2004 sendt lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område i høring.

DI støtter, at miljøopgaverne så vidt mulig fordeles på de kommende kommuner og staten. Den samlede reform udgør et godt grundlag for håndtering af de store udfordringer, som den offentlige sektor står overfor de kommende år med øget pres på den offentlige sektors produktivitet og stigende forventninger til kompetencen hos de offentligt ansatte. DI forventer, at den samlede reform vil betyde en mere effektiv og kompetent miljøforvaltning.

DI er meget tilfreds med, at klagesystemet nu gøres énstrengt og dermed meget nemmere for virksomhederne at overskue. I forventning om, at Miljøklagenævnet i denne forbindelse får tilført de nødvendige ressourcer, ser DI frem til, at sagsbehandlingstiderne for klagesager kan nedbringes væsentligt. DI finder dog fortsat behov for en revision af miljølovgivningen med hensyn til hvilke afgørelser, der kan påklages og af hvem.

Miljøbeskyttelsesloven

I forhold til placering af ansvaret for miljøgodkendelser og -tilsyn tilslutter DI sig anbefalingerne fra Myndighedsudvalget. DI finder, at det er positivt, at opgaven frem over fordeles mellem staten og kommunerne, og at det fastlagte snit rummer mulighed for opbygning af en kompetent forvaltning på både statsligt og kommunalt niveau. Endvidere finder DI det positivt, at snittet mellem stat og kommuner er fastlagt, så der er taget hensyn til en rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet hos virksomhederne, herunder at listepunkter bestående af virksomheder med ensartet produktion flere steder i landet kan få staten som myndighed.

DI er meget tilfreds med, at lovgivningen fremover åbner op for en udvidet adgang til, at virksomheder og kommunerne kan anmode ministeren om, at Miljøministeriet overtager myndighedsansvaret. DI har noteret sig, at justeringen i miljøbeskyttelseslovens §82 nævner listevirksomhederne generelt. Det støtter DI, da der også blandt virksomheder uden for godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 vil være tilfælde, hvor en placering af ansvaret hos staten vil styrke miljøarbejdet hos virksomheder, og sikre en mere rationel tilrettelæggelse af myndighedernes indsats.

Lov om planlægning

I forhold til lov om planlægning hilser DI det velkomment, at såvel staten og kommunerne får et større ansvar for den fysiske planlægning. DI er tilfreds med, at kortbilaget til den regionale udviklingsplan ikke tillægges retsvirkning, og at virksomheder og borgere fremover vil komme til at opleve "en indgang" til det offentlige på planområdet.

DI hilser det velkomment, at det af bemærkningerne fremgår, at for så vidt angår erhvervsfremme, så skal regionsrådet basere den regionale udviklingsplan på vækstforaenes erhvervsudviklingsstrategier. DI skal opfordre til, at dette ikke alene fremgår af bemærkningerne, men også fremhæves direkte i lovteksten under §10a.

DI støtter, at VVM sagsbehandlingen følger myndighedsansvaret som fastlagt i Miljøbeskyttelsesloven. Derved sikres det, at virksomhederne på miljøområdet så vidt muligt kan få sin myndighedsbehandling et sted.

DI vil gerne benytte lejligheden til at opfordre til, at der frem mod kommunalreformens implementering igangsættes et regelforenklingsarbejde i relation til at skabe bedre sammenhæng mellem VVM reglerne og reglerne for miljøgodkendelse. I dag oplever en del virksomheder, at de skal igennem en VVM screening, hvor en væsentlig del af indholdet gentages i forbindelse med Miljøgodkendelsen. Den procedure er urimelig administrativ tung. Reglerne kunne ændres så VVM og godkendelsessager for eksisterende anlæg i byzoner, som er omfattet af direktivets bilag 2, samles under miljøbeskyttelsesloven. Derved sikres en sammenhængende sagsbehandling efter et regelsæt.

Lov om råstoffer

DI havde gerne set, at hele kompetencen på råstofområdet blev placeret hos staten. Det gælder både planlægningsopgaven og opgaverne i relation til tilsyn og kontrol. Baggrunden er opgavens særlige karakter som kræver en kompetence på området som ganske få besidder, og at opgaven har en meget begrænset størrelse. Tilsammen taler det for, at råstofområdet

fuldt og helt placeres hos staten, således at de praktiske opgaver kan fordeles mellem de statslige miljøcentre. Agter regeringen ikke at imødekomme det synspunkt, er det helt afgørende, at det i lovgivningen fastholdes, at planlægningen i regionerne bliver bindende for kommunerne. Der henvises i øvrigt til høringssvar fra foreningen af danske grus og stenindustrier for detailbemærkninger til lovforslaget.

Lov om miljømål

DI finder det positivt, at staten overtager de nuværende amters planlægningsopgaver efter miljømålsloven. Det vil sikre ensartede miljømålsætninger for vand og natur over hele landet i modsætning til nu, hvor der gælder forskellige mål i de forskellige amter.

Lov om vandforsyning (sammen med ændring af lov om miljømål)

DI finder det problematisk, at §52c i Lov om vandforsyning er udformet, således at virksomheder fremover skal betale gebyr af en tredjedel af 25.000 m³ indvundet/tilladt i samme kommune, frem for som det var tidligere i samme amt. At anvende de kommende kommuner som afgrænsningsområder er problematisk set i lyset af de meget betydelige forskelle, der bliver på deres arealmæssige størrelse. DI finder derfor, at det var mest naturligt om grænsen blev fastsat i relation til de kommende regioner, der i forvejen får en koordinerende rolle på vandområdet.

Jordforurening

DI finder det positivt, at staten overtager ansvaret for jordforurening på anlæg og virksomheder, som staten overtager tilsyns- og godkendelseskompetencen for. DI bifalder den forenkling der ligger i, at §8 tilladelser fremover kan behandles samtidig med og af samme myndighed som byggetilladelserne. DI er dog forbeholden overfor, at kommunens sagsbehandling efter §8 skal afvente regionsrådets udtalelse i op til 4 uger. DI nærer en bekymring for, at dette vil sinke behandlingen af ansøgninger i en sådan grad, at gevinsten går tabt. DI foreslår, at kommunerne gives elektronisk adgang til de nødvendige oplysninger hos regionen, således at de kan træffe afgørelsen på egen hånd. Da afgørelser efter kapitel 2 kan være meget indgribende og have væsentlige økonomiske konsekvenser, finder DI det mest rigtigt, at der åbnes klageadgang for disse afgørelser. Således bør §16 udgå.

I forlængelse af anbefalingerne på råstofområdet anbefaler DI, at myndigheden for forureninger i råstofgrave jf. §39, stk. 3, også overflyttes til staten.

Lov om miljø og genteknologi

DI støtter, at ansvaret for tilsyn med produktion af genetisk modificerede planter, dyr, og mikroorganismer overgår til staten.

Lov om naturbeskyttelse

DI har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Venlig hilsen

Lars Aagaard
Miljøchef

Landbrugsraadet
Axeltorv 3
1609 København V

Dansk Landbrug
Vesterbrogade 4A
1620 København V

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Axelborg, den 7. januar 2005

Bidrag til høring af en række lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

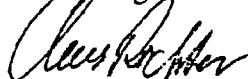
Organisationerne takker for at have haft mulighed for at komme med bidrag til denne høring. Høringssvarene omfatter både hensynet til primær sektoren og til sektorens virksomheder, såvel store som mindre. Organisationerne bakker helt op om den fornuftige model, at der videre frem fortsat arbejdes med en model med kun to niveauer i den offentlige forvaltning og finder det vigtigt, at man fokuserer løsningerne mod denne model.

Organisationerne noterer sig, at hovedparten af indholdet i de udsendte lovforslag har strukturreformen som udgangspunkt, men noterer sig endvidere, at der i det udsendte materiale også optræder elementer, som ikke har strukturreformen som årsag. Disse elementer bliver kommenteret under høringssvarene til de enkelte lovforslag. Da ophængen for disse forslag ikke alene er forliget om strukturaftalen, finder organisationen at disse elementer på sædvanlig vis bør diskuteres med de berørte parter.

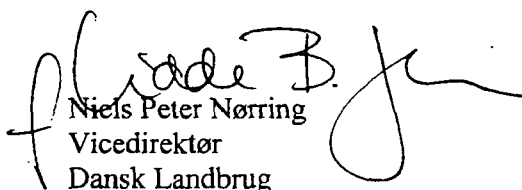
Der er tale om et voluminøst materiale med kun kort høringsfrist set i sammenhæng med materialets omfang. Organisationernes høringssvar er derfor vedlagt som et notat med bemærkninger til de fleste af ministeriets lovforslag, idet der fra organisationerne også er fremsendt separat høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi. Organisationerne finder ikke, at de fremsatte bemærkninger i lovforslagene om disses økonomiske og administrative konsekvenser er fyldestgørende. Det har dog ikke under den korte høringsfrist været muligt at fremsætte alternative vurderinger hertil fra organisationernes side.

I forbindelse med hvert høringssvar er der angivet kontaktpersoner, som står til rådighed for til uddybning af bemærkninger og forslag.

Med venlig hilsen

Claus Søgaard-Richter
Vicedirektør
Landbrugsraadet

Niels Peter Nørring
Vicedirektør
Dansk Landbrug

Axelborg, den 7. januar 2005

Høringssvar til Lovforslagene til ændring af Miljøbeskyttelsesloven, Planloven, Lov om miljømål, Lov om vandforsyning, Lov om råstoffer, Lov om forurennet jord og Naturbeskyttelsesloven og Vandløbsloven.

Høringssvaret indeholder:

1. Indledende bemærkninger
2. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om miljøbeskyttelse
3. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om planlægning
4. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om miljømål m.v.
5. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om vandforsyning
6. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om råstoffer
7. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om forurennet jord
8. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om naturbeskyttelse
9. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om vandløb

1. Indledende bemærkninger

Organisationerne er, hvad angår en del af indholdet i lovforslagene, positive overfor de stillede forslag, særligt hvad angår de forslag, som omfatter sektorens forarbejdningsevne, som ligger udenfor primærerhvervet. Der er dog tale om en lang række tiltag, der især for det primære landbrugserhverv er uacceptable, og som derfor skal ændres. Det drejer sig særligt om,

- at det skal sikres, at alene to myndighedsniveauer, staten og kommunerne, har ansvaret for miljøreguleringen
- at der skabes en klar og gennemskuelig planlægning, hvor staten er ansvarlig for den overordnede planlægning,
- at staten sikrer de nødvendige og bindende retningslinier til kommunerne, og
- at miljøreguleringen forenkles ved en samling af VVM-bestemmelserne og godkendelsesbestemmelserne.

To myndighedsniveauer

Det er positivt, at der med aftalen om kommunalreformen er lagt op til en styrkelse af statens rolle i planlægningen. Det er afgørende, at den planlægning, der er bindende for forvaltningen, alene foretages af staten og af kommunerne. Regionsrådene skal således ikke have indsigelsesret overfor kommunernes planlægning og forvaltning. Det må være statens ansvar at påse, at kommunerne planlægger og forvalter indenfor de givne rammer. Såfremt der opretholdes et tredje myndighedsniveau på miljøområdet, der kun beskæftiger sig med en meget begrænset opgavedel indenfor miljøområdet, vil der være stor risiko for, at det nødvendige samlede overblik ikke kan bevares, hverken i regionerne eller i stat og kommuner. En samling af miljøområdet ved at begrænse myndighedsni-

veauerne på miljøområdet til to vil sikre en langt mere gennemskuelig og klar regulering, hvor staten fastlægger de bindende rammer, og kommunerne forestår den konkrete forvaltning. En sådan begrænsning af myndighedsniveauerne vil endvidere være besparende på ressourceanvendelsen på området.

Gennemskuelig og ensartet arealregulering er statens ansvar

Den manglende gennemskuelighed er et kolossalt problem for især landmænd. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Det er nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne.

Det er derfor helt afgørende, at Vandrammedirektivets vandplaner, indsatsplanerne og Habitatdirektivets Natura 2000-planer, inkl. forvaltningsplaner, sikrer denne gennemskuelighed. Der skal således foreligge et planlægningsgrundlag, der på forhånd er bestemmende for rammerne for det enkelte projekt. Samtidig skal staten sikre bindende retningslinier for kommunerne, der skal foretage den egentlige miljøsagsbehandling for projekter, der gennemføres.

Forenkling af VVM-bestemmelser og -godkendelser – en opgave, der udestår

Der har i flere år været presset på fra organisationerne og en række andre aktører for at få gjort implementering af VVM-direktivet i dansk lovgivning enklere og mere i sammenhæng med anden regulering.

Med henvisning til miljøministerens udmelding i pressen mellem jul og nytår 2004 om regulering af landbrug, herunder udmeldingen i Berlinske Tidende 30. januar 2004 om samlede godkendelser af landbrug samt tilsagn om en fortsat diskussion, skal organisationerne hermed give tilsagn om et fortsat samarbejde herom. Vi skal dog påpege, at der også skal findes en løsning, som også omfatter andre virksomheder. Det erkendes fra vores side, at de nødvendige forslag om lovændringer m.v. næppe kan tilvejebringes, så de kan fremsættes for Folketinget sammen med lovpakken i slutningen af januar 2005. Imidlertid finder organisationerne, at der med omlægningen af Planloven, nyfordeling af virksomheder mellem myndigheder og den helt nye myndighedsstruktur er behov for at få løsningerne på plads snarest muligt og i god tid inden kommunalreformens ikrafttrædelse den 1. januar 2007.

Som bidrag hertil stiller organisationerne derfor forslag om at samle miljøregulering i én lov, der indebærer en samling af VVM-bestemmelserne i Planloven og godkendelsesbestemmelserne i Miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Vi vil således stærkt opfordre til, at disse bestemmelser samles i én lov, og at dette som udgangspunkt kan gøres i Miljøbeskyttelsesloven.

Foruden betragtninger på primærområdet har organisationerne også betragtninger på virksomhedsområdet, som kan etableres samtidig med, at primærsektoren behandles. Der er også et påtrængende behov for forenklinger på dette område.

Organisationerne vil stærkt anbefale, at der ved denne markante omlægning af den administrative struktur på miljø- og naturområdet også gennemføres en forenkling af regelsættet om VVM-sager i såvel byzoner som landzoner og deres relation til miljøgodkendelsessager.

Den nuværende ordning, hvor der er et overvældende sammenfald mellem sagsbehandlingen af VVM-sager og miljøgodkendelsessagsbehandlingen, er langsommelig, og organisationerne finder, at opretholdelsen af det nuværende regelsæt ikke er i overensstemmelse med regeringens ønske om reduktion af administrative byrder for erhvervslivet. Det opfattes generelt som usammenhængende, at man i dag skal lave en forudgående VVM-screening af parametre under et regelsæt i Planloven, mens sagen i realiteten behandles på samme måde ved den efterfølgende miljøgodkendelsessagsbehandling under et andet regelsæt i Miljøbeskyttelsesloven. Det betyder også, at klagesagsbehandling i Naturklagenævnet efter Planloven i princippet omfatter de samme forhold, som efterfølgende kan klagebehandles efter Miljøbeskyttelsesloven. Dette fører til en dobbelt sagsgang for virksomheder og landbrug.

Planloven og Miljøbeskyttelsesloven opererer med to miljøbegreber, der ikke er ens, idet landskabsforhold og naturforhold i bred forstand inddrages under Planlovens afvejninger. Bl.a. derfor har man ikke tidligere lavet en forenkling af VVM-reglerne.

Lov om miljømål er en af de væsentligste hjørnesten i den fremtidige natur- og miljøforvaltning. Loven forpligter staten til at udarbejde vand- og Natura 2000-planer, herunder indsatsprogrammer, som udgør bindende rammer for kommunernes efterfølgende planlægning og gennemførelse af planerne.

VVM-sagsbehandling vil i fremtiden skulle forholde sig til kommuneplanerne, der vil være det samlede plandokument. Kommuneplanerne håndterer det brede miljøbegreb i deres prioriteringsgrundlag og vil i fremtiden skulle håndtere de samme arealprioriteringer, som de nuværende regionplaner håndterer. Kommuneplanerne i deres nye form må ikke kunne stride mod de overordnede Natura 2000-planer eller vandplaner.

Gennem de sidste par år har der på ministeriets initiativ været gennemført en række udvalgsarbejder med henblik på omlægning og forenkling af miljølovgivningen. Det har i forbindelse med disse udvalgsarbejder under Miljøministeriet ikke været muligt at komme til at diskutere en fremadrettet løsning på VVM-problemstilling.

Organisationerne har siddet med i Virksomhedsudvalget, hvor miljøgodkendelsesinstrumentet blev diskuteret. Det var imidlertid via udvalgets kommissorium blevet udelukket, at man på trods af de fleste af udvalgets medlemmers ønske kunne diskutere miljøgodkendelsens sammenhængen til VVM-instrumentet. Derfor er der i udvalgets indstillinger ikke stillet forslag om samkøring af de to instrumenter. Ligeledes blev VVM-pligt af Myndighedsudvalgets medlemmer nævnt som bidrag til kriterierne for udpegningen af virksomheder, der skal have deres miljøsagsbehandling fortaget hos staten. Igen var dette ikke muligt, da det kun var opgaver i forhold til Miljøbeskyttelsesloven, som udvalget skulle diskutere.

For nuværende diskuterer Kvalitetsstyringsudvalget en kvalitetsstyringsordning for den fremtidige kommunale miljø- og natursagsbehandling, men hvor planområdet igen er ekskluderet fra det af kommissoriet angivne opgavefelt.

Vi tillader os derfor ved denne høring af relevante lovforslag atter at rejse problemstillingen i en sammenhæng, hvor regelforenkling, der er regeringens politik, kan gennemføres på et tidspunkt, som hænger sammen med en i øvrigt fornuftig omlægning af myndigheder m.v. Landbrugets orga-

nisationer stiller sig derfor til rådighed for uddybende bemærkninger til disse forslag, der følger op på ministerens initiativer.

2. Høringsvar til forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Organisationerne konstaterer en række forslag til væsentlige ændringer:

- En række større virksomheder lægges op til statslig miljøsagsbehandling, for så vidt angår miljøgodkendelser, miljøtilsyn og sager om udledning af spildevand til recipient
- Antallet af klageniveauer reduceres
- Ministerens beføjelser til at overtage sager fra kommunerne ("call in") bliver mere fleksibel

Strukturaftalens intention om at lade hovedparten af amternes opgaver på Miljøbeskyttelseslovens område overgå til de nye kommuner gennemføres.

Miljøsagsbehandling af virksomheder

Langt hovedparten af virksomhederne skal fremover have deres miljøgodkendelse og deres miljøtilsyn fra kommunen, der også i forvejen varetager affaldsområdet samt spildevandstilladelser. Samtidig følger forslaget anbefalingerne fra Myndighedsudvalget, som organisationerne tilslutter sig. Snittet i fordelingen af sager mellem staten og kommunerne lægges, så der bl.a. tages hensyn til, at arbejdet kan tilrettelægges rationelt i virksomheder med flere produktionsanlæg inden for samme listepunkt fordelt på flere forskellige kommuner, nemlig ved at de lægges hos staten. Samlet set vil dette give en forenkling, idet en lang række virksomheder og borgere vil opleve en forenklet offentlig sektor, hvor de kun skal henvende sig hos en myndighed. Ligesom de virksomheder og landbrug, der lægges hos kommunen til miljøsagsbehandling, vil opleve en samling af deres miljøsager, vil de virksomheder, som i fremtiden vil ligge hos staten, opleve en tilsvarende forenkling under forudsætning af, at sagsbehandling af fødevarer virksomhederne lægges samlet et sted.

Ifølge lovforslaget skal de virksomheder, som i fremtiden får deres miljøgodkendelser og miljøtilsyn hos staten, også have sagsbehandlingen af deres sager om udledning af rensed spildevand til recipient lagt hos staten. Denne forenkling hilses velkommen af organisationerne, idet vi med tilfredshed noterer os, at en lignende fordeling af opgaver foreslås på VVM-området i forslaget til ændring af Planloven, idet VVM-sager for statsligt miljøsagsbehandlede virksomheder også lægges hos staten.

Myndighedsudvalget har anbefalet, at en række virksomheders miljøsager fremover lægges hos staten, bl.a. for at imødekomme ønsket om administrative forenklinger ved at have flere anlæg hos en myndighed. Organisationerne tilslutter sig dette, men noterer, at forbedringen kun gælder for anlæg over en vis størrelse, nemlig liste 1 i godkendelsebekendtgørelsen. Det er imidlertid fortsat virksomhedernes ønske, at samlede og sammenlignelige aktiviteter under en virksomhed lægges samlet under en myndighed. Det er u hensigtsmæssigt, at den enkelte virksomhed kan opleve at blive delt administrativt mellem staten og kommunerne ud fra, at nogle af deres anlæg er på bilag 1 til godkendelsebekendtgørelsen, mens andre tilsvarende anlæg tilhører bilag 2's tilsvarende listepunkt. Denne opdeling i bilag 1 og 2 er begrundet i IPPC-direktivets størrelsesangivelser. Organisationernes bemærkning her er principiel og vedrører også forudsætningen for Myndighedsudvalgets anbefalinger, nu hvor de indgår i et konkret lovudkast. Bemærkningen fremsættes derfor også i dette høringsvar. I øvrigt støtter organisationerne Myndighedsudvalgets anbefalinger inden for det udstukne kommissorium for udvalget.

Fordelingen af virksomheder mellem myndighedsniveauer er, som lovforslaget foreligger, et anliggende for en kommende revision af godkendelsesbekendtgørelsen. Det foreslås derfor, at det tilføjes til bemærkningerne til lovtæksten, at det indføres i godkendelsesbekendtgørelsen, at virksomheder, som har en overvægt af anlæg på bilag 1 i bekendtgørelsen, og som lægges hos staten, også medtager andre tilsvarende anlæg til den samme myndighed.

Myndighedskompetencen på primære landbrug

Det er fortsat kommunerne, der har myndighedskompetencen for de primære landbrug. Det er dog en forudsætning, at staten sikrer arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. En anden mulig løsning vil være, at kommunen modtager anmeldelser af projekter, men at den reelle sagsbehandling af projektet, for så vidt angår arealdelen, foretages af staten, der udarbejder en bindende indstilling til kommunerne. Herefter kan kommunerne meddele en endelig afgørelse efter foretagelse af en samlet helhedsvurdering af projektet.

Fleksibel call-in

Det foreslås i lovforslaget endvidere, at miljøministerens beføjelser til at overtage sagsbehandling af komplicerede sager fra de lokale myndigheder udvides (call-in), således at virksomheder og kommuner kan ansøge om, at staten overtager deres sagsbehandling. Initiativretten er dermed ikke længere ministerens alene, men beslutningen er stadig ministerens. Denne ændring er foreslået i Myndighedsudvalgets rapport, og denne mulighed for velovervejet dynamik hilses velkommen.

I forlængelse af bemærkningen ovenfor om en *samlet* sagsbehandling for en virksomhed noterer organisationerne sig, at kriterierne i § 82, stk.1 og 2, ikke er relateret til et tilhørsforhold for virksomheden til et bestemt listepunkt i godkendelsesbekendtgørelsen.

Derfor finder organisationerne, at fortolkningskriteriet i bemærkningerne til den nye § 82, stk.2, i lovforslaget skal justeres, så væsentlighedskriteriet i stedet formuleres, så der er tale om "en væsentlig sag, dvs. at virksomheden *samlet set* skal indebære en ikke ubetydelig potentiel forurening".

Hermed vil der opnås en mulighed for samtidighed i de to kriterier om potentiel miljøbelastning og optimering af miljøindsatsen i virksomheden. Netop disse to forhold har været grundlaget for Myndighedsudvalgets anbefalinger om fordeling af virksomheder mellem staten og kommunerne og efterfølgende udvalgets anbefaling om også at justere call-in ordningen til at kunne håndtere disse to hensyn. Denne bemærkning er altså begrundet i ønsket om en rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet i virksomheden og om at give myndighederne mulighed for et mere sammenhængende billede af virksomheden.

Call-in-instrumentet gøres mere fleksibelt, så enkeltvirksomheder kan søge om overførsel til staten. Der bør også gives mulighed for, at brancher samlet flytter myndighed for en periode f.eks. i forbindelse med etablering af nye regler, centrale retningslinier el.lign. for senere, når de nye tiltag er på plads, at flytte branchen tilbage igen.

Klageadgangen reduceres

Da staten med det fremlagte forslag skal foretage konkret sagsbehandling på linje med kommunerne, indeholder forslaget ligeledes en forenkling af klageadgangen, således at klager over kommunale og statslige afgørelse går direkte til Miljøklagenævnet. Denne afkortning af klageinstrumentet er for organisationerne tilfredsstillende ud fra hensynet til, at virksomheder og landbrug har brug for en hurtig og effektiv sagsbehandling, så de kan igangsætte deres investeringer m.v. Organisationerne har en forventning om, at Miljøministeriet, som forudsætning, tilfører Miljøklagenævnet så tilstrækkelige personalemæssige og miljøfaglige ressourcer, at sagsbehandlingstiden nedsættes mærkbart – og at nævnet bliver i stand til at tage stilling til sagernes miljøfaglige elementer. I dag tager Miljøklagenævnet generelt primært stilling til det juridiske og lader Miljøstyrelsen/Skov- og Naturstyrelsen vurdere de miljøfaglige elementer suppleret med faglige bisiddere. Styrelsernes bidrag forventes at blive fjernet som følge af habilitetsproblemer. Det er imidlertid også en vigtig forudsætning for lovforslaget, at regeringens initiativ følges op med sikring af, at de sagsbehandlende myndigheder, kommunerne og de statslige miljøbeskyttelsescentre, har tilstrækkelig ekspertise til en korrekt førsteinstans sagsbehandling, såvel juridisk som fagligt. Dette vil organisationerne også tage op i det nedsatte Kvalitetsstyringsudvalg.

Samlede godkendelser

Endvidere skal det bemærkes, at organisationerne som beskrevet i indledningen anbefaler at VVM-sagsbehandlingen og miljøgodkendelsessagsbehandlingen sammensmelttes som en samlet sagsbehandling, hvilket bl.a. vil kunne lade sig gøre med de nye kommuneplaner

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

3. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om planlægning

Generelle kommentarer til lovforslaget

Med den omlægning af myndighedsstrukturen, som strukturreformen vil indebære, er der efter organisationernes mening nogle forudsætninger, som det er bydende nødvendigt, at få bragt på plads, for at opgaveløsningen i den nye struktur kan virke.

Forenkling af VVM-reglerne – særligt for virksomheder

Organisationerne vil foreslå, at implementeringen af dele af VVM-direktivet i dansk lovgivning som et første skridt bliver omlagt for sager om ændringer og ombygninger af eksisterende industrielle anlæg i byzoner. Således skal det sammenfald af regler, der i dag er overfor den regulerede genstand, nemlig miljøgodkendelsesredskabet og VVM-reglerne, udnyttes til, at der også oprettes et reelt regelsammenfald under kun én lov. Dette vil betyde en mere entydig sagsgang for virksomheder og for myndigheder. Vort forslag er umiddelbart, at der laves en ændring af reglerne, så VVM- og godkendelsessager for *eksisterende og godkendelsespligtige anlæg i byzoner*, som er omfattet af direktivets bilag 2, samles under miljøbeskyttelsesloven, så der kun sker en *samlet sagsbehandling under miljøbeskyttelsesloven*, som omfatter de nødvendige VVM-overvejelser og vilkårsstillelse i relation til miljøgodkendelsen, men under hensyn til den eksisterende planstatus og de muligheder, der ligger i lokalplaninstrumentet.

VVM-sagsbehandling vil i fremtiden skulle forholde sig til kommuneplanerne, der vil være det samlede plandokument. Kommuneplanerne håndterer det brede miljøbegreb i deres prioriteringsgrundlag og vil i fremtiden skulle håndtere de samme arealprioriteringer, som de nuværende regionplaner håndterer. Kommuneplanerne i deres nye form må heller ikke være stride mod de overordnede Natura 2000-planer eller vandplanerne.

Kommuneplanerne har endvidere tradition for at være detaljeret planlæggende for byzoner og erhvervszoner ud fra en helhedsbetragtning, f.eks. er der ofte indføjede støjgrænser o.lign. i plandokumenterne. Ligeledes kan der gøres brug af lokalplansinstrumentet, der kan anvendes på meget snævre områder. Derfor er der et godt grundlag til vurdering af ændringer af eksisterende industri-anlæg i by- og erhvervszoner, hvor det ofte ikke er de brede landskabshensyn el. lign., der vil være behov for at stille vilkår for, og som vil være barrieren for erhvervsudvidelser.

I forhold til miljøgodkendelsesansøgningen redgår virksomheden ligeledes for sine lokaliseringsovervejelser i forhold til det konkrete plangrundlag. Der kan i forhold til opfyldelse af VVM-screeningskriterierne i samlebekendtgørelsens bilag være behov for marginale justeringer af bilaget til godkendelsesbekendtgørelsen under Miljøbeskyttelsesloven, som fastlægger, hvad virksomheden skal oplyse ved en ansøgning om miljøgodkendelse. Samlebekendtgørelsen skal derefter udvides med en regel om, at ændringer af eksisterende industrielle anlæg i by- og erhvervszoner alene er omfattet af reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen.

Den igangværende lovgivningsproces har en meget snæver tidsramme, hvorfor Landbrugsrådet i relation til det stillede lovforslag - rent lovteknisk - foreslår, at ordlyden i den foreslåede § 11 g ændres, så det fremgår, at "Enkeltanlæg, der antages at påvirke miljøet væsentligt, ikke må påbegyndes ...". Ordet "*kan*" er slettet fra første sætning, således at lovens paragraf alene omhandler de anlæg, som er på direktivets bilag 1 og de af anlæggene på bilag 2, der screenes VVM-pligtige. Denne fastlæggelse af anlæg bemyndiges ministeren til i lovforslagets § 11 h, hvor det efterfølgende - men inden 1. januar 2007 - er muligt at løse problemstillingen med den skitserede metode. Formålet er at opnå forenklede regler for virksomhederne for sagsbehandling af af den påtænkte ændring af anlægget i forhold til den konkrete planlægning i området samt de vilkår man vil skulle stille til anlægget ved en miljøgodkendelse.

Arealregulering er statens ansvar

Regulering af landbrugets arealanvendelse for opfyldelse af fastlagte natur- og miljømål er særdeles kompleks. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det bydende nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. Det vil være helt uacceptabelt, hvis kommunernes afgørelser pga. utilstrækkelige retningslinier fra statens side i vidt omfang underkendes af staten i perioden 1. januar 2007 til udgangen af 2008, i forbindelse med den godkendelsesordning, som er indeholdt i Aftalen om strukturreform, og som fremgår af lovforslaget, § 11 i.

Hvis det ikke er muligt fra statens side, at udarbejde sådanne præcise og gennemarbejdede bindende retningslinier til kommunerne, er det bydende nødvendigt, at staten overtager sagsbehandlingen for arealanvendelsen i kap. 5- og VVM-sager for husdyrbrug, herunder VVM-screeningen. For så vidt

angår det tekniske anlæg, skal kommunerne fortsat varetage denne del af sagsbehandlingen. Ved på den måde at dele forvaltningen af landbrugets regulering mellem kommunerne og staten vil der ikke blive behov for at flytte ressourcer og kompetence fra kommunerne til staten efter 2009, hvor de færdige indsatsplaner sikrer forvaltningsgrundlaget, og der dermed ville blive behov for færre medarbejdere i kommunerne til forvaltning af arealdelen. Efter 2009 vil kommunerne alene skulle følge bestemmelserne i indsatsplanerne og skal ikke forholde sig specifikt til arealanvendelsen derudover.

Ved ovennævnte model for sagsbehandlingen vil kommunerne fortsat være landbrugets og virksomhedernes indgang til forvaltningen (med mindre der er tale om virksomheder, der har staten som myndighed, jf. f.eks. lovforslag om ændring af lov om miljøbeskyttelse). Det er således kommunerne, der skal sikre, at sagen, for så vidt angår arealanvendelsen, behandles af staten, ligesom det er kommunerne, der efter statens bindende instilling til afgørelse for arealdelen træffer en samlet afgørelse for hele projektet. Dermed vil ansøger fortsat alene skulle have kontakt til kommunen, som forvaltende myndighed. Med denne model for sagsbehandlingen vil det heller ikke være nødvendigt med en meget omfattende og detaljeret vejledning til kommunerne om regulering af arealanvendelsen, da denne del vil blive varetaget af staten. Med modellen er behovet for statens godkendelse af kommunernes afgørelse i VVM-sager overflødig.

I forbindelse med at en række virksomheders miljøsagsbehandling overgår til staten, lægges VVM-sagsbehandling af disse virksomheder imidlertid også op til staten, hvilket vi forventer, vil rationalisere sagsgangen. Organisationerne tilslutter sig denne samling af miljøsager for de virksomheder, som fremover skal have deres miljøsager sagsbehandlet hos staten.

Regional udviklingsplanlægning

De regionale udviklingsplaner skal udgøre et inspirationsgrundlag og en samlet paraply for udviklingsinitiativer i regionen. Udviklingsplanerne skal i henhold til lovforslaget indeholde en overordnet samlet vision for regionens udvikling på sektorområderne natur og miljø, erhverv inkl. turisme, beskæftigelse, uddannelse og kultur samt udviklingen i regionens udkantsområder og landdistrikter. Organisationerne finder, at det er afgørende, at udviklingsplanerne udarbejdes på et *overordnet og strategisk niveau*, der ikke direkte bliver styrende for regulering, som regionplanerne er det i dag.

Organisationerne stiller sig kritisk til processen for tilvejebringelse af de regionale udviklingsplaner. Disse planer vil danne rammen for den kommunale planlægning, idet kommuneplanerne ikke må stride i mod de regionale udviklingsplaner. I lovforslaget stilles der forslag om, at lovens regler om at indhente idéer m.v. fra organisationerne m.v. ophæves, uden at der genindsættes en pligt for regionsrådene til at indkalde bidrag fra berørte interessenter. I lovforslaget nævnes alene de regionale vækstfora på erhvervsområdet og de regionale beskæftigelsesråd. Dette er stærkt utilfredsstillende. Det er et markant brud med dansk planlægningstradition, at denne mulighed for at komme til orde fjernes. Da de regionale udviklingsplaner også skal lægge rammerne for landdistrikter og udkantsområder, er det vigtigt, at berørte jordbrugsinteresser bliver inddraget direkte i det forberedende arbejde. Her skal især gøres opmærksom på, at landmænd forvalter over 60 pct. af Danmarks areal. Derfor vil det være fuldstændig utilfredsstillende, hvis landbrugets interesser ikke er repræsenteret i de regionale vækstfora.

Kommuneplanlægning uden indsigelsesret for regionsrådene

Kommuneplanerne vil fremover indeholde den planlægning, som i dag er indeholdt i regionplanerne. Kommuneplanerne skal udmøntes indenfor rammerne af den regionale udviklingsplan, leve op til de nationale og internationale krav og udforme et lokalt plangrundlag i tæt samspil med borger-

ne. Dette beskrives i bemærkningerne til loven, side 23, at "*kommuneplanen bliver i fremtiden det samlede dokument til regulering af arealanvendelsen såvel i by som på land*".

Det bør derfor gøres helt tydeligt i loven, at kommuneplanen er et dokument, der for enhver borger er det gældende plandokument, der er grundlag for enhver afgørelse. Kommuneplanen bør således indeholde både de statslige vandplaner og Natura2000-planer, råstofplaner m.v., så der ikke er tvivl om, hvilken planstatus et område har. Hvis disse planer ikke indlægges konkret i kommuneplanen, bliver der usikkerhed om planhierarkiet. Det er således også helt afgørende, at kommuneplaner fremover sikrer hensynet til landbrugssektoren, og at sektoren inddrages i udarbejdelse af kommuneplaner, både hvad angår arealdispositioner til landbrugsproduktion og fødevarerforarbejdning.

Organisationerne finder, at regionsrådene ikke skal have indsigtelsesret overfor kommuneplaner. Det må være statens ansvar at påse, at kommunerne planlægger indenfor de givne rammer. Regionsrådene skal ikke gennem indsigelser få afgørende indflydelse på en regulering, idet regionsrådenes planlægningskompetence alene omfatter ønsker til udvikling indenfor regionen, og derfor foregår på et mere strategisk niveau, der ikke er direkte bindende for myndighedsforvaltningen..

Udpegning til placering af landbrugets driftsbygninger

I Nabogeneudvalgets redegørelse fra januar 2004 er det anført, at "*Afhjælpning af nabogener ved hjælp af lokalisering (udflytning) i forbindelse med udvidelse eller nyetablering af husdyrbrug sker efter gældende regler som enkeltsagsadministration. Som en fremtidig strategi kunne afhjælpning af nabogener i forbindelse med lokalisering (udflytning) ske på baggrund af planlægning, hvor spørgsmål om begrænsning af nabogener indbygges i den fysiske planlægning. Udvalget anbefaler på den baggrund, at Skov- og Naturstyrelsen, Landsplanafdelingen, arbejder videre med at undersøge alternativer til den gældende enkeltsagsadministration. Der skal især lægges vægt på at vurdere enkle, administrative planløsninger.*"

Der har dog på ingen måde været drøftet mere konkrete løsninger eller implementering af ændrede bestemmelser med erhvervet. Organisationerne er stærkt forundrede over, at ministeriet negligerer Nabogeneudvalgets anbefalinger. Da forslaget om udpegning af områder til lokalisering af landbrugets driftsbygninger ydermere heller ikke udspringer af kommunalreformsaftalen, skal organisationerne stærkt opfordre til, at bestemmelsen fjernes fra lovforslaget.

Organisationerne finder dog, at det fortsat vil være muligt at undersøge mulighederne for, hvordan lokaliseringen af driftsbygninger i det åbne land bedst kan forvaltes.

Arealreservationer

Det er afgørende, at kommunerne ikke foretager arealreservationer, der ikke forventes anvendt indenfor den 12-årige planlægningsperiode. Der skal redegøres nøje for bevæggrunden for arealreservationer. Samtidig skal det ved gennemførelse af nye arealforbrugende aktiviteter nøje vurderes, om allerede reserverede arealer kan anvendes, før nye arealer inddrages.